

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/09 (42) • 19 Ekim 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Kardeş halklara
ölüm tezkeresi,**

**işçi ve emekçiye
kölelik yasası!**

**Emperyalist savaşa
ve sömürüye**

DUR demek için

safları sıklaştıralım!

İÇİNDEKİLER

Operasyonel mekanizma, savaş tezkeresi ve ötesi...	
Türkiye savaş kışkırtıcılığını elden bırakmıyor!	4
Diktatör sevicileri diktatörlere karşı!	5
Direnişçi işçilerle emperyalist savaş üzerine konuştuk !	6
İZBAN işçileri iş bıraktı, İBB bildik senaryoyu tekrarladı...	7
AKP saldırıyor, Kürt hareketi mücadeleyi sürdürüyor!	8
Gazete manşetlerinde kin ve düşmanlık	9
Sermayenin saldırılarına karşı tek yol fiili-meşru mücadele!	10
Senkromeç direnişi sona erdi	11
2012-2014 MESS Grup TİS sürecine dair.....	12
Sendikal Güç Birliği Platformu'ndan iş bırakma!	13
Cansel Malatyalı direnişi, İMO ve sol siyasal güçlerin tutumu	14-15
İzmir ve Ankara Etkinlik Hazırlık Komiteleri Sözcüleriyle konuştuk...16-17	
"BDSP'nin omuzladığı bu etkinliklerin sınıf dayanışmasını artıracığını biliyorum!"	18
Etkinlikleri saldırganlığa, savaşa ve sömürüye karşı mücadele mevzilerine dönüştürelim!	19
Etkinlikleri saldırganlığa, savaşa ve sömürüye karşı mücadele mevzilerine dönüştürelim!	20
Direnişlerin birleştirilmesi ve ortak mücadele perspektifi üzerine	21
Kapitalist sistemin derinleşen bunalımı ve keskinleşen rekabet savaşları	22
Hugo Chavez seçimlerden bir kez daha zaferle çıktı	23
AB'nin beş zayıf halkası Volkan Yaraşır	24-25
Gençlik hareketinden	26-27
Savaşın tozu dumanı arasında yalanlar büyüyor	28-29
Sokağa, eyleme, mücadeleye!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/09 (42) * 19 Ekim 2012

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye devletinin savaş kışkırtıcılığı, çıkarılan tezkerenin ardından hız kesmeden devam ediyor. Suriye'ye dönük provokatif girişimler eşliğinde devam eden bu süreç içerisinde işi şova dönüştüren sermaye devleti, Suriye Havayolları'na ait yolcu uçağını jetler eşliğinde indirerek uçaklarda "silah" araması yapmıştı.

Elbette sermaye devletinin bu provokatif girişimlerinin şovdan öteye bir kapsamı ve politik arka planı bulunmaktadır. Bütün bu olup biteni ABD emperyalizminin denetiminde Suriye'ye dönük kurulan "operasyonel mekanizmanın" bir parçası olarak ele almak, emperyalizmin bölge politikalarının bir devamı olarak değerlendirmek gerekiyor. Dolayısıyla önümüzdeki günlerde emperyalist saldırganlığa ve bunun ortaya çıkaracağı her türlü savaş kışkırtıcılığımıza ve provokatif girişimlere karşı işçi ve emekçileri uyarmak, bu doğrultuda emperyalist savaş karşısında verilen mücadeleyi büyütmek büyük bir önem taşıyor.

Sermaye devletinin savaş ve saldırganlık üzerine kurulu dış politikasını içeride işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı yıkım saldırıları tamamlıyor. Yoksulluğu her geçen gün derinleştiren zam yağmurları ve artan vergi yükleri hız kesmeden devam ederken öte yandan işçi sınıfının kazanılmış haklarını ortadan kaldıran kölelik yasaları bir bir meclisten geçiriliyor. Son olarak, ihanetçi sendika bürokratlarının da gayretiyle "Sendikalar Yasası ve Yeni İş İlişkileri Kanunu" mecliste onaylanarak yasalaştı. Sınıfın örgütlenmesinin önüne yeni engeller çıkaran bu yasa karşısında sınıf cephesinden henüz etkili bir mücadele pratiği ortaya koyulabilmiş değil.

Dolayısıyla önümüzdeki dönem içerisinde sınıfa dönük saldırılar karşısında mücadeleyi büyütmek bir başka temel sorumluluk alanı olarak önümüzde durmaktadır.

Sınıf devrimcilerinin komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle gerçekleştireceği kitle etkinliklerine sayılı günler kaldı. İlki 3 Kasım'da İzmir'de yapılacak olan ve peşi sıra Ankara, İstanbul ve Adana'da gerçekleştirilecek olan etkinliklerin her açıdan güçlü geçmesi büyük bir önem taşıyor. Deneyimlerin ortaklaştırılması açısından işlevsel olacağı düşüncesiyle sürece dair değerlendirme ve röportajlara gazetemizin bu sayısında geniş bir yer

ayırılmış bulunuyoruz. Önümüzdeki sayılarda da etkinlik hazırlıklarımızı farklı yönleri üzerinden yansıtmaya devam edeceğiz. Bunun için etkinlik hazırlık sürecinde yer alan bütün okurlarımızın katkılarını bekliyoruz.

Özgür Bir Gelecek için Liselilerin Sesi dergisinin 46. sayısı çıktı. Okurlarımız derginin son sayısına Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilir.

6 Kasım eylem ve etkinlik programları gazetemizin yayına hazırlandığı günlerde netleşmediği için bu sayımızda yer veremiyoruz. Okurlarımız önümüzdeki günlerde netleşecek olan eylem ve etkinlik takvimini www.ekingencligi.net ve www.kizilbayrak.net sitelerinden takip edebilir.

Hatırlatma: Önümüzdeki hafta resmi tatilden kaynaklı gazetemizin dağıtım ve kargo işleri yapılamamaktadır. Bu nedenle gazetemizin 43. sayısı bir sonraki hafta, 2 Kasım 2012 tarihinde çıkacaktır.

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

25. YIL / DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

**İşçilerin birliği
halkların kardeşliği
etkinliğinde buluşalım!**

İzmir: 3 Kasım Cumartesi
Saat: 19.00
İsmet İnönü Kültür Merkezi / Fuar
İrtibat tel: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

Ankara: 11 Kasım Pazar
Saat: 13.00
Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay
Kokteyl Salonu
(Kurtuluş Parkı içi)
ankarabilirlikkardeşlik@gmail.com

İstanbul: 18 Kasım Pazar
Saat: 16.00
Caferağa Spor Salonu
İrtibat tel: 0 531 439 05 53
birlikkardeşlik@yahoo.com

Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Şair Mehmet Özel
-Yazar Volkan Yaraşır
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Grup Günyüzü
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Ve Sanat Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Mikail Aslan
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Tanyeri Şiir Topluluğu
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Kafkas Halk Dansları Topluluğu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

BDSP

Operasyonel mekanizma, savaş tezkeresi ve ötesi...

Arap coğrafyasında ve somutta Suriye’de yaşanan güncel gelişmeler, dünyanın içerisine girdiği yeni tarihsel dönemi ve emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen kriz dinamiklerini bir kez daha gözler önüne seriyor. Bugün “Suriye krizi” olarak tanımlanan süreç ve bunun üzerinden şekillenen gelişmeler, yapısal sorunları derinleşen emperyalist dünyaya ayna tutuyor.

Geçtiğimiz yüzyılın son çeyreğinde yaşanan gelişmeler, somutta ise ‘89 yıkılışı, emperyalistler arası ilişkilere yeni bir boyut kazandırmış, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin dizginlerinden boşalmasına vesile olmuştu. O günün dünyasında bu gerçeğin bilinci ve stratejisiyle hareket eden ABD emperyalizmi egemenliğini korumak, daha en başta rakiplerini etkisizleştirip güçten düşürmek için Ortadoğu ve Avrasya üzerinden kapsamlı bir savaş stratejisi ortaya koymuştu. ‘92 Körfez Savaşı bunun ilk kanlı örneği olarak tarihe geçti.

Genel olarak dünyanın, somutta Ortadoğu coğrafyasının yeniden paylaşımı üzerinden derinleşen hegemonya krizi, ABD’nin 11 Eylül’ün ardından giriştiği savaş macerası ile daha da belirgin bir hal aldı. Bu aynı sürecin ABD emperyalizminin giderek çözülen dünya egemenliğine tekabül ediyor olması ve buna dayalı olarak her geçen gün saldırgan bir politika izlemesi, hali hazırda süren hegemonya krizinin bir başka halkasını oluşturuyor.

11 Eylül’ün ardından “süresiz savaş” ilan eden ve Afganistan işgalinin startını veren ABD emperyalizminin “Terörizme karşı mücadele, nükleer silah tehtidi vb.” demagojilerle kodladığı emperyalist savaş ve saldırganlık dizisine gelinen aşamada Suriye halkası eklenmiş bulunuyor. Bugün Suriye’de yaşanan gelişmeler ve “krize” dönüşen sürecin tarihsel olarak arka planında tam da bahsedilen emperyalistler arası derinleşen çelişkiler yer alıyor. Özellikle Libya’nın işgaline kadar bir nebze olsun işletilebilen BM, NATO vb. emperyalist kuruluşların Suriye sürecinde ciddi bir tikanıklık yaşaması ve sürecin farkında olan ABD emperyalizminin bugün için Suriye’ye yönelik doğrudan bir müdahaleye girişmek yerine savaş politikasını bölgedeki taşeronları ve ÖSO gibi çeteler üzerine kurması, bu aynı gerçekliğin öteki boyutunu yansıtıyor.

Sermaye devletinin savaş çığırkanlığı ve savaş tezkeresi

İplerini ABD emperyalizminin ellerine teslim etmiş olan Türk sermaye devleti ise bütün bu süreç boyunca emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının en sadık hizmetkarı oldu. Afganistan, Irak ve Libya’nın işgal süreçlerinden hala devam eden Suriye sürecine kadar ABD emperyalizminin hizmetine koşan sermaye devleti bölgedeki akan kanın da temel sorumlularından bir tanesidir. Bunda şaşılacak bir taraf yok elbette. Zira sermaye devleti tarihsel olarak ABD emperyalizmi ile

köklü ilişkilere sahip bir devlettir. Bu ilişki esasta politik ve iktisadi anlamda ABD emperyalizmine kölece bağımlılık temelinde kurulmuştur. Son yıllarda sıklıkla vurgulanan “stratejik ortaklık” ise sermaye devletinin tarihsel olarak ABD emperyalizmi ile kurduğu “stratejik uşaklık” ilişkisinin tanımlanmasından başkaca bir anlam ifade etmemektedir.

Bütün bu nedenlerden dolayı, Türk sermaye devletinin Suriye’ye dönük yürüttüğü saldırgan politikaların ve geçtiğimiz günlerde çıkarılan tezkerenin tek başına sermaye devletinin savaş histerisinin ürünü olduğunu düşünmek büyük bir yanılğı olacaktır. Kaldı ki böyle bile olsa iplerini emperyalistlerin eline sımsıkı vermiş bir devletin, efendilerinin icazeti olmadan böylesi bir maceraya girişmeyeceği tarihsel deneyimlerle orta yerde durmaktadır.

Bu konuda Irak işgali sürecine bakmak yeterli olacaktır. Özellikle 1 Mart “tezkere kazası” ve Güney Kürdistan’da yaşanan gelişmelere karşı tavrı üzerine başına çuval geçirilerek ıslah edilen sermaye devleti o gün bu gündür ABD emperyalizminin bir dediğini iki etmemektedir. Bu utanç verici ilişki Libya’nın ardından Suriye’ye yönelen emperyalist saldırganlık üzerinden devam ettirilmektedir. Geline yerde Türk sermaye devleti, ABD’nin savaş ve saldırganlık politikalarına deyim yerindeyse “kraldan çok kralcı” bir tutumla sarılmaktadır.

“Operasyonel mekanizma” işliyor

ABD emperyalizminin şefleri geçtiğimiz aylarda Türkiye’yi yol eylemiş, Suriye’ye yönelik savaş politikaları doğrultusunda Türk sermaye devletinin rotasını çizen bir dizi görüşme gerçekleştirmişti. Ziyaretlerin ardından yaşanan gelişmeler “operasyonel mekanizma”nın kesintisiz işlediğini göstermektedir. Antep’te patlayan bombalar, Suriye sınırının ÖSO kamplarına dönüştürülmesi, Akçakale’ye düşen top mermileri ve son olarak çıkarılan savaş tezkeresi... Bütün bu gelişmeler, ABD şeflerinin ziyaretlerinde kurulan karanlık masalarda alınan kararlara da ışık tutan mahiyettedir. Tarih sayfalarına kısaca göz atıldığında, benzer “operasyonlar” üzerinden kundaklanan bir dizi savaş bulmak zor olmayacaktır.

Esasta Clinton ziyaretinde formüle edilen ve hızla işletilmeye başlanan “operasyonel mekanizma”, son dönemde Türk sermaye devletinin Suriye karşısında aldığı pozisyonun ve gizli-açık her türlü girişiminin ana karargahı durumundadır. Bu açıdan ele alındığında, Akçakale’de gündeme gelen olaylar üzerinden hızla çıkarılan savaş tezkeresinin adresinin de yine aynı karargah olduğundan kuşku duymamak gerekiyor. Zira Akçakale’ye düşen top mermilerinin tozu dumanı ortadan kalkmamışken, gerçekleşen olayın faileri henüz belirlenmemişken savaş tezkeresi büyük bir el çabukluğuyla meclisten çıkarılmıştır. Irak sürecinin tüm deneyimlerine sahip olan AKP

iktidarının ustalık döneminde elde ettiği kıvraklık bir kenara bırakılırsa, bu kararı kendi başına gündeme getirdiğini düşünmek saflik olacaktır.

AKP medyası tarafından tezkerenin “Türk devletinin gövde gösterisi”, “Esad rejimine karşı sert yanıt” olarak sunulması, kamuoyunun yanıltılmasına yönelik maniplasyondan öte bir şey ifade etmemektedir. Bu yolla bir taraftan Suriye’ye yönelik saldırganlık meşrulaştırılmaya çalışılmakta öte tarafından sermaye devletinin itibarı iade edilmek istenmektedir. Aynı zamanda bütün bu sürecin karargahı olarak kodlanan ve ABD emperyalizminin bizzati planlayıp sermaye devletinin önüne koyduğu “operasyonel mekanizma” bilinçli bir şekilde unutturulmakta, üstü örtülmektedir.

Suriye savaşı ve anti-emperyalist mücadele

Olayların önümüzdeki günlerde nasıl bir gelişim seyri izleyeceğinden bağımsız olarak, bütün bu tablo, özellikle bu coğrafyada anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadelenin önemi ve yakıcılığını gözler önüne sermektedir. Zira ortada küresel kapitalizmin çok yönlü krizlerinin yansıması olarak gelişen ve derinleşen kapsamlı bir savaş süreci işlemektedir. Her geçen gün ağırlaşan iktisadi-sosyal kriz ve emperyalistler arası keskinleşen egemenlik mücadelesi savaş ve saldırganlığın dozunu da günbegün tırmandırmaktadır.

Suriye merkezli süren güncel savaşın bu emperyalist niteliği, verilecek mücadelenin de asıl mahiyetini belirlemektedir. Bu konuda her hangi bir berlirsizlik ve boşluk bırakmanın yaratacağı sonuçları görmek için Irak sürecine ve yakın tarih üzerinden Arap coğrafyasında gündeme gelen halk isyanlarına bakmak yeterli olacaktır. Zira emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı sosyal ve iktisadi yıkım karşısında harekete geçen Arap halkları emperyalist-kapitalist sistemi bütünlüklü olarak karşısına alamamanın bedelini çok ağır bir şekilde ödemektedir. Arap coğrafyasında özünde kapitalist baskı ve sömürüye karşı gelişen kitle hareketleri, bizzat emperyalistler tarafından tam da yukarıda bahsedilen zaaf alanları üzerinden yozlaştırılarak istismar edilmektedir. Bütün bu deneyimlerden çıkarılması gereken en önemli sonuç, savaş karşıtı mücadelenin anti-emperyalist, anti-kapitalist bir mahiyette ele alınmasının güncel ve tarihsel önemidir.

Bu açıdan emperyalist savaş karşıtı mücadelenin anti-emperyalist niteliğini silikleştiren, mücadeleyi genel bir savaş karşıtlığına hapseden her türlü tutum ve eğilime karşı etkin bir mücadele yürütmek görevi, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin bir başka ayağını oluşturmaktadır. Bunun bilinci ile hareket eden sınıf devrimcileri önümüzdeki süreç içerisinde, işçi ve emekçiler içerisinde devrimci anti-emperyalist mücadele bilincini geliştirmek, eylem ve örgütlenme düzeyini ileriye taşımak için yoğun bir çaba harçayacaklardır.

Türkiye savaş kışkırtıcılığını elden bırakmıyor!

Türk sermaye devletinin savaş ve saldırganlık politikaları tüm hızıyla sürüyor. Savaş tezkeresinin meclisten geçmesinden sonra daha da artan bu saldırganlık, Suriye'ye yönelik provokatif adımlarla hızlanıyor. Suriye Havayolları'na ait yolcu uçağının savaş uçaklarıyla Ankara'ya indirilmesi vesilesiyle, Türk sermaye devleti kaba bir şekilde yaptığı savaş kışkırtıcılığını sürdürüyor.

Yaşanan uçak krizinin ardından Suriye cephesinden görüşme çağrısı geldi. Suriye'nin "doğrudan temas kuralım" teklifi, dışişleri bakanı Davutoğlu tarafından "bunların hepsi zaman kazanma, dünya kamuoyuna şirin görünme çabaları" denilerek yok sayıldı. Bunun karşısında Suriye'nin hava sahasını Türk uçaklarına kapattığını duyurması, Türk devletinin savaş kışkırtıcı söylemlerini daha da artırdı.

Suriye uçağı ile ilgili olarak Rusya'dan da bir açıklama geldi. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, indirilen yolcu uçağına dair açıklamalarda bulunarak, uçakta uluslararası sözleşmeye aykırı hiçbir şey bulunmadığını belirttiikten sonra, "Biz Türk tarafından, Rus diplomatların uçaktaki vatandaşlarımızla görüşme talebinin reddi konusunda resmi bir yanıt bekliyoruz." dedi. Zira Türkiye'nin yolcu uçağına yönelik gerçekleştirdiğı operasyon görüntülerinde Türkiye'nin, dediğinin aksine, hiç de hassas davranışlarda bulunmadığı ortaya çıktı. Görüntülerde Türkiye'nin bu operasyonda kar maskeli özel harekâtçıları kullandığı, bunun yolcuları korkuttuğı, ayrıca uçak personelinin bileklerinde de kelepçe izlerinin bulunduğu görülüyor.

Türkiye'nin savaş için sabırsızlanan, her durumu bu amaçla kullanmaya çalışan fırsatçı konumu her geçen gün çok bariz bir şekilde öne çıkıyor. Suriye Dışişleri Bakanlığı yeni bir görüşme çağrısında bulunarak, Türkiye'ye ortak komisyon kurmayı ve sınır güvenliğini sağlamayı önerdi. Suriye'den geçtiğimiz günlerde de Akçakale patlamasını araştırmak için ortak komisyon kurma önerisi getirilmişti. Ancak önerilere Ankara'nın sıcak bakmadığı da basına yansımıştı.

Türk devleti tezkerenin ardından son sürat savaş hazırlığı içindeyken, Suriye'den gelen diyalog çağrılarına yanıt verme derdinde değil. Onun derdi emperyalizmin ihtiyaçları çerçevesinde iş edindiğı görevi yerine getirmektir. Suriye'deki rejimin devrilerek yerine kendi projelerine uygun Amerikancı bir iktidarın gelmesinde etkin ve aktif taşeronluk rolünü oynamak istemektedir.

Ancak hala emperyalist efendilerinden beklediğı desteğı yeterince bulabilmiş de değildir. Farklı dengelerle birlikte düşünüldüğünde Ortadoğu'ya dönük emperyalistlerin hesabı planladıkları gibi işlememektedir. İşler beklenildiğı gibi kolay geçmemiş, Türkiye, kraldan çok kralcı, uşak ruh haliyle öne fırlamış ancak arkasının yeterince güçlü olmadığını görmüştür. Bundan dolayı devletin sözcüleri her fırsatta bu konuda serzenişte bulunmaktalar. Bu çerçevede Tayyip Erdoğan, İstanbul Küresel Forumu'nda yaptığı konuşmada bir kez daha; "Nedir bu Güvenlik Konseyi'ndeki kalıcı üyelerin olayı? Bu kaldırılmalı. Dünya bu beş ülkenin kölesi durumunda" diyerek BM'yi savaş konusunda istediğı

desteğı alamamaktan dolayı eleştirmektedir!

Türkiye savaş sabırsızlığında!

TSK tarafından, savaş tezkeresi sonrasında Suriye ile artan gerilimin ardından, Suriye'ye yönelik planlamanın güncellendiğı, ülkedeki iç karışıklık paralelinde gelişen güç dengesine göre risk analizlerinin yeniden gözden geçirildiğı belirtilmekte. Burjuva basında bu konu özel olarak işlenerek, savaş ihtimaline karşı kara, hava ve deniz unsurlarının bir arada kullanımı hedeflenen bir harekât planlamasını hazırlandığı sık sık vurgulanıyor. Üst düzey askeri kademe atamalarında da Suriye ile olası savaş dikkate alınarak yapıldığı özellikle belirtilmektedir.

Bunun yansira tezkere sonrasında sınırda yüksek hazırlık talimatı devreye sokulduğu belirtiliyor. Basına özel olarak servis edilen bu bilgilerle kamuoyu savaş konusunda hazırlanıyor. Adeta savaşa değil de bir maa hazırlık yapılmış gibi basında yer alan haberlerle militarizmin tırmandırılmasına tanık oluyoruz. Bu hazırlıklarla Suriye'ye gözdağı verildiğinin öne çıkarılması bir yana, özelde ABD'den gerekli direktif geldiğinde Türkiye'nin savaşa ne kadar hazırlıklı olduğunu efendilerine göstermek gibi bir yanı da var. Ancak somut gerçek şu ki bölgede Türkiye eliyle fitili ateşlenen haksız ve kirlili bir savaş ihtimali hiç de uzak değildir.

Tampon bölge meselesi...

Türkiye'nin savaş sabırsızlığı ve kışkırtıcılığı çeşitli araçlarla sürerken, baştan beri kılıf olarak kullanılan Suriyeli sığınmacıların sayısında "psikolojik sınır"a ulaşıldı. Sürecin başından beri kamplardaki mültecileri sözde koruma adına tampon

bölge girişimlerinde bulunan Türk devleti, sayının 100 bini aşması durumunda tampon bölge kurulması gerektiğini belirtmişti. Son olarak Başbakanlık Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı, Türkiye'de 100 bin 363 Suriye vatandaşı bulunduğunu bildirdi. AFAD'ın yaptığı yazılı açıklamaya göre, Hatay'da 5, Şanlıurfa'da 2, Gaziantep'te 3, Kahramanmaraş, Osmaniye ve Adıyaman'da 1'er olmak üzere 13 çadır kentin yanı sıra Kilis'te 12 bin kişilik 1 konteynir kent olduğu belirtildi.

Türkiye'nin tampon bölge girişiminin somut bir savaş nedeni olacağı ortadadır. Suriye'ye yönelik müdahale için uluslararası alanda gereken desteğı bulmak ve tampon bölge oluşturmak için Suriyeli sığınmacılar Türkiye'nin elinde bir koz olarak kullanılıyor. Sayının 100 bini geçmiş olacağının ifade edilmesi ise gerilimi her gün daha da tırmandırıyor.

Bu nedenle Suriye'ye dönük tırmandırılan emperyalist saldırganlığa karşı yürütülen çalışmalar ayrı bir önem kazanıyor. Savaşa karşı genel bir duyarlılık olmasına rağmen, Suriye'ye yapılacak emperyalist müdahalenin "insani" amaçlar doğrultusunda olacağı aldatmacasına kapılan önemli bir kesim olduğunu unutmamak gerekiyor. Zira özellikle burjuva medyanın özel çabasıyla gerek sığınmacılar kullanılarak, gerekse Suriye halkının yaşadıkları bahane edilerek Türkiye'nin savaşa girmesi gerektiğı beyinlere işleniyor.

Bu nedenle emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı yürütülen çalışmalar çok daha önem kazanıyor. Önümüzdeki süreçte işçi sınıfı ve emekçileri bilgilendiren, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı tutum aldırın ve eyleme çekmeyi hedefleyen çalışmaların yaygınlaştırılması ve yoğunlaştırılması gerekmektedir.

Diktatör sevicileri diktatörlere karşı!

Yaşadığımız topraklarda birincil gündemin Suriye olması kadar doğal bir şey yok. Çünkü herşeyden önce emperyalist sistemin ve onların kukla rejimlerinin böylesine öncelikli bir meselesi var. Hedefte yıkılması gereken bir “diktatör” daha var. Gizli servislerinden savaş lobilerine, siyasetçilerinden silahlı birimlerine kadar tam donanımlı bir şekilde düşmanlarını derdest etmenin hesabı içindeler.

Oysa bugün Esad zulmünü bahane ederek Suriye’ye müdahale etmek isteyen emperyalist devletlerin “Arap Baharı”nın yaşandığı ülkelerdeki diktatör rejimlere silah sattığı artık bilinen bir gerçektir. Uluslararası Af Örgütü, Arap Baharı’nın yaşandığı ülkelerde 2005 yılından bu yana ‘silah ticareti ve insan hakları’ konularında yaptıkları araştırmanın sonuçlarını bir rapor olarak yayınlamıştı. Bu rapora göre Almanya, Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa gibi ülkeler bu ülkelere silah ticaretinde ön sırada yer almakta. Örgüt Mısır, Libya, Suriye, Yemen, Bahreyn, Tunus başta olmak üzere halk isyanlarının yaşandığı söz konusu ülkelerdeki diktatörlüklerin askeri ve polis güçlerine ulaştırılmak üzere roket, ağır makineli silahlar, cephane, göz yaşartıcı gaz gibi pek çok kaleme satış yapıldığını açıklamıştı.

Esasında bunda şaşılacak bir şey yok. Zira El Kaide ve Taliban gibi örgütlerin, zamanında İran şahı Pehlevi’nin ABD tarafından desteklendiği, silahlandırıldığı da sır değildi. Tıpkı Saddam döneminde Halepçe’de kullanılan o öldürücü kimyasal silahların menşeinin hangi emperyalist devletlere ait olduğunun meçhul olmadığı gibi.

Şili’de Pinochet, Filipinler’de Marcos, İspanya’da Franko, Nikaragua’da Somoza, Endonezya’da Suharto, Küba’da Batista, Portekiz’de Salazar diktatörlüklerinin koruyucu meleklerinin hangi emperyal odaklar olduğu da çok açıktır. Yani emperyalist kapitalist merkezler aynı zamanda birer diktatör sevicisidirler.

Humus’u görenler Darfur’u görmemiş olabilir mi?

Ömer El Beşir, Uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından görev başında iken hakkında tutuklama kararı verilen ilk liderdir. Bu zat 1989’da henüz bir tuğgeneral iken (sonrasında korgeneral) yapılan bir darbe sonucu iktidara adımını atar. 1993’te Sudan cuntası kendisini feshedince, El Beşir devlet başkanı olur. El Beşir Darfur’da 2003 yılından itibaren 4 yıl içinde 300 bin kişinin ölümünden, binlerce kadın ve çocuğun tecavüze uğramasından, 4 milyon kişinin insani yardım olmaksızın yaşayamayacak durumda kalmasından, 2.5 milyon kişinin yerinden edilmesinden sorumlu tutulmaktadır. Bu haliyle Esad’dan daha masum değildir. Uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından ilk tutuklama emri 2009’un Mart ayında çıkarılan El Beşir, aynı yıl 2009’da Türkiye’de düzenlenen İslam Konferansı Örgütü toplantısına katılmak için Türkiye’ye resmi düzeyde ikinci ziyaretini gerçekleştirmişti. El Beşir, Türkiye’ye ilk resmi ziyaretini 2008 başında yapmıştı.

El Beşir’in Türkiye’ye böylesine kolaylıkla ziyaretler yapabildiği, en resmi makamlarla

ağırlanması Avrupa’nın emperyalist devletlerinin bile tepkisini çekmiş, bu kadar da olmaz dedirmişti. Avrupa Birliği (AB), bu ziyaretin üstüne Türkiye’ye nota vermişti.

Ancak bugün zalimlerin “amansız düşmanı” Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ise, İsraililer’e “siz öldürmeyi bilirsiniz” derken neden El Beşir’in davet edildiği sorusu üzerine, şöyle konuşmuştu: “*Bizzat Darfur’a gitmiş, sorunların hafiflemesi için somut adımlara öncülük etmiş bir başbakanım. Acaba Sudan’la ilgili konuşan liderlerden kaçtı Darfur’a gitmiş. Gazze ile Darfur’u karıştırmamak lazım. Bir Müslüman soykırım yapamaz. Varsa böyle bir şey, rahat rahat onu da söyleriz.*”

Beşir ise hakkındaki soykırım iddialarını reddederek Türkiye ziyaretinde yaptığı açıklamada, “*Eğer 300 bin kişi öldürüldüyse, toplu mezarlar nerede? İnsanlar öldürüldü, ama rakam daha düşük*” demişti.

Suriye’ye silah sevkiyatına yasak, peki ya Sudan’a?

İstanbul’da geçen yıl imzalanan Türkiye ile Sudan arasındaki Askeri Alanda Eğitim, Teknik ve Bilimsel İş Birliği Çerçeve Anlaşması’nın onaylanmasının ardından hazırlanan kanun tasarısı, mecliste yakın bir zaman önce kabul edilmişti.

Bu anlaşmaya göre Türkiye, dünyanın katliam yapmakla suçladığı diktatör Ömer El Beşir’in başkanlığını yaptığı Sudan’ın askerlerini eğitmekten, birliklerin donanımı ve askeri araçlarının modernizasyonuna kadar 17 maddeye imza attı.

Askerî eğitim, öğretim ve savunma sanayi alanlarında karşılıklı işbirliğinin tesis edilmesini amaçlayan ve 17 maddeden oluşan anlaşmanın “Askerî işbirliği alanları” başlıklı maddesine göre, taraflar arasında işbirliği şu alanları kapsayacak:

- *Askerî eğitim ve öğretim alanında işbirliği,
 - *Eğitim kurumları arasında işbirliği ve temas ziyaretleri,
 - *Savunma sanayi alanında işbirliği,
 - *Silahlı Kuvvetler arasında işbirliği,
 - *Silahlı kuvvetlerin organizasyonu, askerî birliklerin donanımı ve yapısı, personel yönetimi,
 - *Askerî istihbarat alanında işbirliği,
 - *Lojistik ve lojistik sistemlerde işbirliği,
 - *Askerî tıp ve sağlık hizmetleri alanında işbirliği,
 - *Askerî tarih, askerî arşiv, askerî yayın ve müzecilik alanında işbirliği,
 - *Muhabere, elektronik ve bilgi sistemleri konusunda işbirliği,
 - *Barış koruma harekâtı alanlarında işbirliği,
 - *Askerî hukuk alanında işbirliği,
 - *Kartografi, hidrografi ve askerî coğrafya alanında işbirliği,
 - *Askerî, bilimsel ve teknolojik araştırmalar konusunda işbirliği,
 - *Sosyal ve mesleki gelişim amaçlı personel mübadelesi,
 - *Sosyal, sportif ve kültürel amaçlı etkinlikler, taraflarca karşılıklı olarak belirlenecek diğer alanlar.
- Türkiye’yle Sudan arasında, altısı AKP hükümeti

döneminde olmak üzere, imzalanmış toplam 24 ikili anlaşma var. Dışişleri verilerine göre, ülkeler arasındaki ikili ticaretin hacmi 225 milyon doları geçiyor. Sudan’a Türkiye kökenli doğrudan yatırımların miktarıysa 50 milyon doları buluyor. Türkiye aynı zamanda Sudan’a altyapı yatırımları için kredi sağlamanın peşinde.

Emperyalist kapitalist sistemde baki olan çıkar ilişkileridir!

Sömürü ve talan üzerine kurulu olan bu düzende, bu yağmanın sorumlularının dostlukları da geçicidir, sahtedir. Baki olan çıkar ilişkileridir. Erdoğan’ın, elinden ödül aldığı Kaddafi Libyası’nın yıkılma sürecinde nasıl taşeronluk yapıldığı ortadadır. Şimdi de aynı akıbeti Erdoğan hanedanının birlikte tatil yaptığı, “dost Esad” yaşamakta.

Emperyalist kapitalist sistemin çıkarları mazlum halklara yeni sınırlar, kılık değiştirmiş yeni sömürü ve zulüm düzenleri dayatıyor. Ve bu kanlı değişimin mühendisliğini işgal orduları gerçekleştiriyor. O yeni sınırlar yoksul halkların kanıyla çiziliyor, insan kemikleri üzerine yeni bir gelecek dizayn ediliyor. O pek sevindikleri tabirle “diktatörleri” devirip, hepsi birer kukla olan kendi dikta rejimlerini kuruyorlar. Kurbacı tutan zalimler değişiyor ancak geriye hep aynı zulüm kalıyor. Onların barıştan, özgürlükten anladığı petrol boru hatlarından, tüm yeraltı zenginliklerinin engelsizce kendilerine akmasıdır. İşgallerin ardından başlayan, başlayacak olan mezhep çatışmalarının ne önemi olabilir ki! Elbette silah tekellerine kazandırdıkları dışında!

Savaşların, sömürünün, açlığın ve yoksulluğun olmadığı yeni bir dünyanın haritasını çizecek olan, zulüm ve sömürü sahibi sınıfların baskı rejimlerini yıkacak olan, her ulus ve inançtan işçi ve emekçiler olacaktır. Emekçi halklar kendi öz güçleriyle, haklı davalarına yaslanarak bunu mutlaka başaracaklardır.

Direnişçi işçilerle emperyalist savaş üzerine konuştuk !

- Direnişteki bir işçi olarak Türkiye'nin Suriye'ye karşı müdahalesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Güven Elektrik işçisi Fevzi Yıldırım: Savaş olan bir ülkede ekonominin on yıl geriye gittiğini, insanların perişan ve yoksul duruma düştüğünü bildiğimiz için, bizler savaşa hayır diyoruz. Bu üç günlük dünyada ne gerek var savaşa, barış varken. Savaş olduğu zaman çocuklar babasız, kadınlar kocasız kalıyor. Bombaların dünyayı nasıl tahrip ettiğini biliyoruz, buna kimsenin hakkı olamaz. Savaş insanlığa bir fayda getirmez, tam tersine insanlardan bir şeyleri götürür. Savaş olan ülkelerin durumlarını görüyoruz. Örneğin 2. Dünya Savaşı'nda Japonya'ya atılan bombanın etkisini biliyoruz, bundan dolayı Japonya'da çocuklar hala engelli doğuyor. Oradaki doğal güzellikler tahrip olmuştur. Onun için savaş istemiyoruz. Irak'taki savaşı ve oralarda neler olduğunu gördük, şimdi de yanı başımızda bulunan Suriye'yi görüyoruz. Bu devlet kendi halkını savaşa sürüklüyor. AKP hükümeti bir tezkere çıkardı, aynı tezkereyi Kürt halkı için de çıkarmıştı. Biz işçiler olarak savaş istemiyoruz.

Güven Elektrik işçisi Muzaffer: Savaş hiçbir zaman bizim işimize gelmez. Kardeşlik, hak, hukuk varken savaş neden? Özellikle Suriye'nin daha önce başbakanla araları çok iyiydi ve bir sene önce başbakan Suriye'ye sınırları açıyordu. Esad'la arası çok iyiydi şimdi ne oldu da araları bozuldu. Bizim her zaman komşularla iyi geçinmemiz gerek, şimdiye kadar Suriye ile bir sorunumuz yoktu. Burada bir menfaat var, genç asker kardeşlerimiz ölmesin, gençlerimizin savaşa gitmelerini istemiyoruz. Tezkereyi çıkaran 360 kişi savaşa gitsin.

Amerika'nın oyununa gelmeyelim. Biz hiçbir zaman oyunlara gelmeyeceğiz. Yıllar önce merhum ozanımız Âşık Mahsuni Şerif boşuna dememiş "Amerika katil". Amerika her zaman insanlarımızı sömürecek! Biz bu sömürüyü istemiyoruz.

Güven Elektrik işçisi Mustafa Bozkır: Savaş çok kötü bir şey. Vicdani olarak karşıyım. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın gibi davranışlarda toplum olarak bulunmamamız gerekiyor. Tüm dünyadaki toplumların "savaşa hayır" demesi gerekiyor, bu bir ekonomik savaştır. Amerika, İsrail hükümetleri koltuklarında otururken bizler onların ekonomik çıkarları için savaşa sürükleniyoruz. Bir maşa haline gelmekten kurtulmamız gerekiyor. Amerikan emperyalizmine karşı Türkiye'de bulunan işçiler ve emekçiler olarak dimdik durmamız gerekiyor.

Kıyılı direnişçisi Didem Sorhun: Bu savaş kirli bir savaş. Türk devleti savaşa girmek üzere. Biz işçi ve emekçilerin de artık birleşmesi gerekiyor. Bu kirli oyunlara, kirli savaşa karşı onların karşısında durabilmemiz gerekiyor. Bu savaşa girildiği takdirde bizler daha da yoksullaşacağız, kardeş halkların kanını dökeceğiz. Bu benim için çok üzücü bir durum. Ama ağlamak, sızlanmak yerine savaşı, sömürsüz bir dünyada yaşamak için bir şeyler yapmak gerekiyor. Bizlerin bu savaşa dur demek için mücadele etmesi gerekiyor. Gerçekten de mücadele edersek bu savaşı durdurabiliriz. Emperyalist savaşa karşı "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" diyorum.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İşçiler kölelik yasalarına ve Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığa hayır diyor!

Özdemir Aslan (TÜMTİS Bursa Şube Başkanı): Suriye ile bizim alıveremediğimiz hiçbirşey yok. Suriye'nin kendi içinde bir çatışma sürüyor. Yoksul halkın çocuklarının, kendilerinin ölmemesi için öldürmesinin hiçbir gerekçesi yok. Başını Amerika'nın çektiği kapitalist ülkelerdeki iktidarların savaş kışkırtıcılığına karşıyız, biz TÜMTİS sendikası olarak, ben bir işçi olarak bu savaşa karşıyız.

İrfan Açıkgöz (Kristal-İş üyesi): Türk-İş'in son dönemdeki politikaları belli. Çizgisinin dışına çıkmış durumda. Türk-İş aslında bizim amiral gemimiz ama eskisi gibi değil. Bizim taleplerimize yanıt vermiyor. Buradaki mücadele bunun başlangıcı olmalı bizler bugün 100 kişiyiz ama sayımız onbinler, yüzbinler olmalı.

Biz savaş isteyen bir toplum değiliz. Biz savaşa gireceksek kimin için gireceğiz? Bu Amerika'nın güdümünde olan bir şey.

İbrahim Yeter (Kristal-İş üyesi): Türk-İş hükümet sözcüsü olmuş, yola getirmek için buradayız.

Bizim savaşa girecek bir nedenimiz yok. Amerika kendi çıkarları için bizi savaşa gönderiyor. Tezgaha gelmeyelim, savaşmayalım. Suriye ile aramız iyidi. Ne oldu da değişti. Kendi çocuklarımızı savaşta feda etmeyelim.

Mehmet Aydın (TÜMTİS üyesi): AKP kölelik yasası çıkarmak istiyor. Haklarımızı bir bir elimizden alıyor. Bir gecede istediği gibi yasa çıkartıyor. Millete zulüm ediyor. AKP'nin işçi düşmanı olduğunu herkesin bilmesini istiyorum.

Biz Suriye ile savaş istemiyoruz. Onlar halkı kandırıyorlar. Bu savaş bizim çıkarımıza değil.

Ali Çavuş (TÜMTİS Şube Yöneticisi): İşçi sınıfına karşı yapılan hak gasplarına karşı buradayız, AKP hükümeti örgütlü toplum istemiyor. Tam bir köle toplum istiyor. Geleceğimizi ipotek altına almak istiyorlar, bunun karşısında olacağız.

Türk-İş ve Hak-İş yönetimini de kınıyoruz. Aidatını aldığı işçiye sahip çıkmıyorlar. Hükümet ile kirli pazarlıklar yapıyorlar.

Suriye bizim komşumuz. Biz Amerika'nın uşağı değiliz. Amerika'nın Ortadoğu'da ne işi var? Biz Amerikan emperyalizmine asla boyun eğmeyeceğiz, eğdirtmeyeceğiz de. Suriye ile savaşa hayır diyorum.

Ramazam Aydemir (TÜMTİS üyesi): Sendikal haklarımızı elimizden alan AKP yönetimine karşıyız. Bizim ambarda 20 kişi çalışıyor. 30 kişiyiz şu an. Bu sayı kotası ileride daha da azaltılabilir. Biz AKP'ye oy veriyoruz, o bizim haklarımızı elimizden alıyor. Biz hamallık yaparak para kazanıyoruz. Bu haklar elimizden alındığı zaman biz evimize ekmek götüremeyeceğiz.

Savaşa girdiğimiz zaman bir Irak olabiliriz. Suriye ile savaşa karşıyız.

Kızıl Bayrak / Bursa

İZBAN işçileri iş bıraktı, İBB bildik senaryoyu tekrarladı...

İZBAN'da çalışan 197 makinist ve bakım teknikeri Demiryol-İş Sendikası'nda örgütlenmiş ve sendika yetkiyi almıştı. Demiryol-İş tarafından yürütülen TİS görüşmelerinde yaşanan tıkanmanın ardından işçiler 17 Ekim sabah saatlerinde iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

İZBAN'ın tutumu ise işçileri işten çıkarmak oldu. Sendikanın müdahalesiyle işçiler eylemlerine son verdiler ancak atılan işçilerin durumu halen daha net değil.

İşçilerin sendikalaşma hakkına tahammülsüzlüğünü defalarca gösteren İzmir Büyükşehir Belediyesi bu sefer de sendikalaşmış işçilerin TİS sürecindeki haklarını hiçe sayıyor.

15 Ekim sabah 05.30 itibariyle TİS sürecindeki uyuşmazlık nedeniyle iş bırakan ilk 13 işçinin "mesajla" işten atılması üzerine, İZBAN AŞ'den çok patronluk yapan İBB, işçi düşmanlığına soyunarak "gerekirse 6 ay seferleri aksatırız" diyerek işçileri geri almayacaklarını duyurmuş oldu.

Sabah saatlerinden itibaren iş bırakan 13 makinist, arkasından işten çıkarılan arkadaşlarına ve TİS haklarına sahip çıkan 197 işçi iş durdurarak, İzmir'de ulaşımı felç etti. %10'luk bir verimle çalışan tren seferleri, yine patronlar tarafından yaratılan yüksek maaşlı, ayrıcalıklı taşeron "makinistler" tarafından sürdürüldü.

Ek otobüs seferleri ile durumu kurtarmaya çalışan İBB ise sınıfta kaldı. Ve işçi sınıfının gücünü bir kez daha görmüş oldu.

THY grevini yasaklayan zihniyet ile bu zihniyeti sözde kınayan ve eleştiren CHP zihniyeti, bugün aynı tutumun içerisinde İZBAN emekçilerinin haklarını gaspetmektedir. Burjuva partilerinin ve iktidarlarının yine burjuvazinin çıkarlarını temsilen koltuklarında bulunduğu unutulmamalıdır. Keza işçi sınıfı onlara koltuklarını sık sık hatırlatmaktadır.

Madalyonun ön yüzü: "emek dostu" anlayışlar ve tanıdık senaryo!

Demiryol İş Sendikası ile ilk başta görüşmeleri reddeden İzmir büyükşehir Başkanı Aziz Kocaoğlu, ne kadar "işçi dostu" olduğunu bir kez daha ispatladı. Bünyesindeki taşeron işçileri yıllardır görmeyen Kocaoğlu, geçtiğimiz yıl birdenbire "işçi dostu" kesilmiş, "taşerona karşı" olmuş, İBB'ye bağlı taşeron park-bahçe işçilerini kadroya almıştı. Oysa İBB bünyesinde çalışan "artık" "sendikalı" olan dünün taşeron, bugün kadrolu 2500 işçisi için çalışma ve yaşam koşullarına ilişkin herhangi bir değişiklik olmadı. Halen daha asgari ücrete çalışan park-bahçe işçilerinin Pazar tatilleri gaspedilmeye çalışılıyor.

Yine İBB'ye bağlı ilçe belediyelerin yönetimlerinin geçtiğimiz yıllardaki tutumları da pek farklı olmamıştı. Aylarca süren, açlık grevleri ve Ankara yürüyüşleri ile seslerini duyuran Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı çalışan Kent AŞ'den sonra, Konak ve Buca Belediyesi bünyesindeki taşeron işçilerin sendikalaşma mücadelesine yanıt sözde "sosyal-demokrat, emek

dostu" belediyeler tarafından gelmişti: "iş akdiniz feshedildi!"

Aylarca süren Konak ve Buca Belediyesi direnişleri, hedeflerinin ve taleplerinin belirsizliği, Genel İş Sendikası'nın pasif tutumu ve CHP'li belediyelerin düşmanca saldırıları karşısında sonlanmıştı.

Madalyonun diğer yüzü: Mevcut anlayışla uyumlu, pasif sendikacılık anlayışı

Demiryol İş Sendikası'nın süreç içerisinde aldığı tutum ise çok şaşırtıcı değil. Keza 20 aydır süren sorunlara sessiz kalan ve eylemin gerçekleştiği ilk akşam işçilere "bana güvenin, işinizin başına dönün" diyen şube başkanı, 13 işçinin akıbeti hakkında ise bir çözüm üretmemiştir. İşçi arkadaşlarının sahip çıkmasıyla yeniden işe dönme şansı olan işçiler, sendika tarafından da işbaşı yaptırılan işçilerin vardiyalarına dönmesiyle, bu şanslarını kaybetmiştir. Çünkü zafer, fiili meşru mücadele ile kazanılır.

İzmir'de bürokratik yollarla masa başlarında işlerini halletmeye çalışan sendikal anlayışlar, sorunların ayyuka çıktığı süreçlerde işçilerin eylemlerini, aktif mücadelelerini pasifize etmeye çalıştıkları gibi, fiili meşru mücadeleyi işçilerden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmaya çalışmaktadır. Bizler bu senaryoyu, Genel-İş'te örgütlenmek isteyen, Kent A.Ş., Buca, Konak ve İBB park bahçe işçilerinin sürecinde de gördük, bugün de Demiryol İş Sendikası'nda örgütlenen İZBAN emekçileri sürecinde görüyoruz.

İZBAN emekçileri ise bugün İzmir'de sınıfın gücünü bir kez daha göstermiştir.

İZBAN emekçilerinin yolu yüzyıllardır tarihe ışık tutan işçi sınıfının yarattığı mücadelenin yoludur. 15 Ekim günü gerçekleştirilen eyleme, işten çıkarılan arkadaşlarına ve TİS süreçlerine sahip çıkmak İZBAN emekçilerinin sorumluluğundadır. Sendikalarını da burjuva partilerinin ve patronlarının çıkarları için değil, işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket ettirebilecek, kendi bağımsız inisiyatifleri ile örgütlü davranmak yükü yine İZBAN emekçilerinin omuzlarındadır.

Buradan İzmir'de İZBAN emekçilerinin gerçekleştirdikleri eylemi selamlıyor, mücadelelerinin yanında olduğumuzu belirtiyoruz.

**Zafer direnen emekçinin olacak!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

*İzmir BDSP
16 Ekim 2012*

"Bizim savaşımız değil!"

Belediye-İş İZSU İşyeri Temsilcisi Bülent Demirci: Tabii ki bu savaş bizim savaşımız değil. Birileri işaret ediyor diye biz onların savaşını yapmak zorunda değiliz. Hiç bir şehit zengin mahallesinden kalkmıyor. Yani savaş bizim savaşımız değil.

Belediye-İş Torbalı Bölge Temsilcisi Salih Hazar: Dünyada barıştan daha güzel bir şey yoktur. Bizim bu saatte Konak'a gitmemizin sebebi insanların daha güzel ve barış içinde yaşamaları. Tek temennimiz bizim bu. Tüm Arkadaşlarla birleşmemiz gerekiyor. Savaş karşıtı eylemleri artırmak için herkesin birlik olması lazım.

Belediye-İş İZSU Genel Müdürü Fatma Koyuncu: Çocuklarımızın ölmesini istemiyoruz. Bin emekle büyüttüğümüz çocuklarımızın tabii ki en iyi şartlarda yetişmesini istiyoruz. Güzel bir dünya istiyoruz. Başkalarının davası için hiç ölmek istemiyoruz.

Tek Gıda-İş Sendikası İşyeri Baş Temsilcisi İbrahim Bircan: Bu bizim savaşımız değil. Bu savaş Türkiye'nin değil Suriye'nin iç meselesi. Bence AKP hükümeti buna müdahale ederek bir başka ülkenin iç işlerine karışmış oluyor. Halbuki bizim kendi içimizde sendikalar yasası gibi bir sürü problemler var. Yani bizim hükümetin çözmesi gereken Suriye'nin problemleri değil Türkiye'nin problemleridir. İşte başbakan IMF'ye 5 milyar dolar kredi vereceğiz diye övünüyor ama işçi sınıfının halini görüyoruz, yerlerde sürünüyor. İlk önce biz kendi çalışmamızın problemini çözelim bir refah düzeyine ulaşalım ki, ondan sonra yorum yapalım.

TÜMTİS Ambarlar İşyeri Temsilcisi Sinan Bingöl: Ülkemizi savaşa sürüklemek istiyorlar. Şu an ülkemizin kaldırabileceği bir durum değil ve orada bizim kardeş halklarımız yaşıyor. Buna karşı biz sendikal örgütlülük olarak, siyasi örgütlülük olarak ve sol çevreler olarak karşı durmalıyız. AKP'nin bu kirli yüzünü kamuoyuna taşımamız lazım. Ülkemizde emperyalist güçler ne diyorsa o yapılmaya çalışıyor. Bunlara karşı bizler birlik olmalıyız.

TÜMTİS Egemkoç İşyeri Temsilcisi Ercan Yavuz: Bu savaş emperyalist güçlerin ortadoğu projesi olarak bilinen şeyin, oralara hakim olmak istemelerinin bir sonucudur. Buradaki halklar da mezhepsel, dinsel çatışmalara sokularak bölünmek isteniyor. Sonuçta burdaki bir sermaye çatışmasıdır, oradaki halklara özgürlük ve demokrasi götürmek olmadığını biliyoruz. Bizim yapacağımız şey buradaki bütün halkların kendi özgürlüklerine ve geleceğine kendilerinin sahip çıkmasıdır. Bu savaşlar bize birşey getirmeyecektir. Tam tersine buradaki insanlarımızın yok olması anlamına gelmektedir. Bizim yoksulluğumuz katmerlenecek demektir. Birilerinin cepleri dolacaktır. Biz bunlara karşı savaşa hayır demeli, bizim için barış diyebilmeliyiz. Barış için savaş vermeliyiz. ABD'nin ve TC'nin Suriye'ye karşı acımasız bir tutumu vardır. Dün Esad'la aile fotoğrafları çıkmışken bu gün onu zalim ilan etmişlerdir. Esad 40 yıldır oradayken şimdi mi demokrasi götürme kararı almışlardır. Barış noktasında taleplerimizi dile getirmemiz gerekiyor. Barışı öne çıkarmamız gerekiyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

AKP saldırıyor, Kürt hareketi mücadeleyi sürdürüyor!

Son günlerde Kürt hareketinin temel gündemleri BDP kongresi ve zindanlarda sürmekte olan açlık grevleri oldu. Özellikle burjuva basının yoğun ilgi gösterdiği ve ardından bildik karalama yöntemlerine başvurduğu kongre, Kürt hareketinin yeni dönem politikaları ile paralel biçimde gerçekleşti.

Zindanlarda süren açlık grevleri ise her geçen gün artan katılımlar ile gittikçe daha yakıcı bir gündem haline geliyor. Kürt hareketi cephesinden yapılan iddialı açıklamalar, bu kez açlık grevlerinin kararlı biçimde süreceğini ve kısa dönemli bir taktik olmadığını düşündürüyor. BDP kongresine büyük ilgi gösteren basının cezaevlerine ilgisizliğini vurgulamaya dahi gerek yok.

Silahlı eylemler ve operasyonlar ise halen daha yoğun biçimde sürüyor. Kürt hareketi kendi ifadesiyle “vur-kal” olarak tanımladığı taktiği çerçevesinde yol kontrollerini ve alan hakimiyetine dayanarak silahlı eylemlerini sürdürüyor. Özellikle son süreçte gözaltı uygulamalarına da hız vererek eylemlerin propaganda yönüne ağırlık veriyor.

Kongreden yansıyanlar

BDP'nin 2. Olağanüstü Kongresi, 14 Ekim tarihinde Ankara Ahmet Taner Kışlalı Salonu'nda gerçekleştirildi. Kongrenin olağanüstü olarak toplanmasının gerisindeki temel etken ise parti yöneticilerinin büyük bir kısmının KCK operasyonu adı altında tutuklanmasıydı. Ancak kongrede yalnızca yeni bir yönetim belirlemekle kalmadı, hareketin gündemlerine dair de önemli mesajlar verildi.

Kongreye katılımın hayli yüksek olması, özelden KCK davaları olmakla birlikte baskı ve saldırılara karşı Kürt halkının tepkisinin göstergesi olduğu açık. Bu haliyle kongre hareket açısından önemli bir iddia beyanı olma özelliği de taşımakta. Bu yıl için önemli hedefler ortaya koyan hareket, kongre aracılığıyla da kararlılık mesajlarını dile getirmiş oldu.

Kongre platformu Öcalan'ı sahiplendiğini de açıklıkla dile getirerek düzen güçlerini hayli gerdi. Üzerinde “Öcalan'a özgürlük” yazılı Öcalan posterinin asılmasının yanısıra Öcalan'a sahip çıktığı kürsüden dile getirildi. Konuşmalarda Öcalan'ın sağlık durumuna ve maruz kaldığı tecrite de vurgu yapıldı.

Kongreye uluslararası katılımın yoğunluğu da dikkat çekti. Özellikle Güney ve Batı Kürdistan'dan gelen delegelerin yaptıkları konuşmalarda “Ulusal birlik” çağrılarını öne çıkıttı. Konuşmalarda deneyimler aktararak dayanışma mesajları verildi. Kürt hareketi cephesinden yapılan konuşmalarda da benzer vurgular yer aldı.

Kongrede demokratik özerklik ve siyasi statü talepleri de öne çıkarken BDP eş başkanlarından Demirtaş, AKP'nin Kürt milletvekillerine “Ya sesinizi çıkartın, ya da zulüm kalesini terk edin” çağrısı yaptı. 80 kişilik Parti Meclisi'nin seçtiği kongrede Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak yeniden eş başkan olarak seçildi.

Geçtiğimiz dönemde AKP'nin kongresine katılan Barzani'nin BDP kongresine katılmayı reddetmesi ise, Güney Kürdistan'ın Türkiye ile kurduğu ilişkilerin bir yansıması olarak yorumlandı.

Kongreye düzen cephesinin ilgisi de yoğun oldu. Devletliler AKP'sinden MHP'sine kadar bir ağızdan kongre platformuna dair demediklerini bırakmazken Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı serzenişleri emir telaki ederek hızla soruşturma başlattı. Gerekece olarak ise Abdulah Öcalan posterleri gösterilerek “terör örgütü propagandası” suçlaması yapıldı.

Açlık grevleri yayılıyor

PKK ve PAJK tutsaklarının 12 Eylül'de başlattıkları açlık grevi eylemi de bir çok cezaevine yayılarak sürüyor. 12 Eylül'de sınırlı bir katılımla başlatılan eylem daha o gün “süresiz-dönüşsüz” olarak tanımlanmıştı. Abdullah Öcalan'a yönelik tecritin kaldırılması ve Kürtçe üzerindeki baskıların son bulması gibi taleplerle başlayan eylemin 15 Ekim'den itibaren tüm cezaevlerine yayılacağı duyuruldu.

39 cezaevinde 380 tutsakla sürmekte olan direniş 15 Ekim'den itibaren tüm cezaevlerinden katılımlar başladı ve bugün sayının 500'e yaklaştığı ifade ediliyor. Kürt hareketinin dönem dönem açlık grevi başlattığı ve takiksel eylemlerin belirli bir sürenin ardından sona erdirildiği biliniyor. Ancak bu kez yapılan açıklamalar, eylemin çok daha uzun süreli olabileceğinin işaretlerini veriyor.

Özellikle Kürt hareketinin farklı kesimlerinden açlık grevlerine dair iddialı tespitler ve çağrılar yapılıyor. PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına yapılan açıklamada eyleme dair şunlar söyleniyor:

“Açık ve net söylüyoruz. Hiçbir güç ve irade bizleri başlatmış olduğu bu özgürlük eyleminden geri adım attıramaz. Hiç kimse ama hiç kimse bu amaçla yanımıza gelmesin. Önderliğimiz ve hareketimiz dışında hiç kimsenin sesini duymayacak ve işitmeyeceğiz. Erdoğan ve çetesi bilsin ve bir kez daha duysun; asla ve asla taleplerimizden geri adım atmayacağız.”

PAJK da yaptığı açıklama ile tüm kamuoyunu açlık grevlerine destek olmaya çağırdı. Açıklamada

Öcalan'a yönelik tecritin yanısıra Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmek istendiği belirtildi. “Kürt kimliğini statüye kavuşturma” talebi öne çıkarıldı.

PKK ise yaptığı açıklamada Mazlum Doğan, Kemal Pir, Xeyri Durmuş ve dörtleri örnek vererek direniş geleneğini hatırlattı. “Zindan direnişçilerinin sesine sağır olmak, özgürlüğe ve onura sağır olmaktır” denilen açıklamada tüm devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyuna eylemi sahiplenme çağrısı yaptı. “Direniş eylemlerini yükseltmek, zafere kadar, özgürlüğünü sağlayana kadar ve zindan duvarları yıkılana kadar direnişi yükseltmek, onurlu yaşamının tek şartıdır” denildi.

Tüm bu açıklamaların ardından tutsak aileleri de özellikle cezaevlerinin önünde eylemlere başlayarak çocuklarına sahip çıktılar. Siirt, Batman, Van, Hakkari, Ağrı ve Adana'nın yanısıra metropollerde de destek eylemlerine başlandı. Tüm eylemlerde tutsakların sağlık durumlarına dikkat çekilerek taleplerin değerlendirilmesi şiarı yükseltildi.

Gelişmeler ışığında önümüzdeki dönem

Kürt hareketinin moral gücü elinde tutarak devleti köşeye sıkıştırması yeni değil. Ancak askeri üstünlüğün her zaman tali olduğu ve esas olanın kitleler içerisindeki konum olduğu biliniyor. Bunun farkında olan Kürt hareketi de silahlı eylemin yanısıra politik mücadeleye büyük önem veriyor. Özellikle açlık grevleri bu açıdan önemli bir eylem biçimi olarak karşımıza çıkmakta.

Geçtiğimiz dönem ortaya atılan Oslo tartışmalarının kapanması ve Erdoğan'ın açık açık “müzakerleri kapattık” diyerek “ez ve çöz” politikasına sarılması ile birlikte Kürt hareketi de hayalciliğe kapılmadığını bir çok kez söylemişti. Bugün ise Kürt hareketi, çok yönlü politik manevralarla devleti köşeye sıkıştırmak dışında bir çözüm göremiyor.

Gelişmeler, önümüzdeki süreçte açlık grevlerinin çok daha temel bir başlık olarak ülke gündemine oturacağını gösteriyor.

Gazete manşetlerinde kin ve düşmanlık

Bir savaş çığırtkanlığında, bir de şoven kıskırtma da Türkiye basının eline kimsenin su dökemeyeceğini biliyoruz. Ancak bazen iş o kadar ileriye götürülüyor ki, okur kendini bir mizah dergisinin sayfalarını çevirmiş gibi hissediyor.

Son bir haftada Kürt sorunu ve Suriye gerilimi üzerine sadece gazete manşetlerine bakmak bile çok şey anlatıyor. Tüm insani özelliklerini yitirmiş bir takım “çarpıcı” ifadelerle duyurulanlar, aslında son derece hassas ve belki binlerce insanın hayatına mal olabilecek olaylar. Ancak boyalı basının “yaratıcı” başlıkları sorunların tüm derinliğini bir çırpıda yokederek hayatı manşetlerin sığınağına indiriyor. Ve kabul etmeliyiz ki bunu “başarı” ile de yapıyor.

Hürriyet’ten içtima çağırısı

Boyalı basının içinde *Hürriyet*’in tuttuğu yeri bilmemek olmaz. Özellikle logosunun yanına “Türkiye Türklerindir” yazmayı uygun görmüş bir gazetenin zaten her dem savaş kıskırtıcılığında başı çekmesi, ezilen halklara kin kusması da şaşırtıcı değil. Ancak *Hürriyet*’in Akçakale patlamasından beri yaptığı yayımlar, yalnızca genel bir şarlatanlık ile açıklanabilir cinstende değil. Belli ki *Hürriyet* birileri tarafından “pilot” gazete seçildi ve savaş atmosferinde çıkarılacak gazeteler için de örnek olarak sunuluyor. Yarın Erdoğan bu gazeteyi örnek gösterip herkese böyle olmayı salık verirse şaşırılmamalı.

Hürriyet Akçakale’nin ardından “Halep ordaysa Türkiye burada” başlığıyla radikal bir çıkış yapmış ve savaş şakşakçılığına da böylece başlamıştı. Süreci sükûnetle izlemeye çabalayan bir çok yayın da *Hürriyet*’ten aldığı cesaretle yürüdü. Birkaç dakika içinde tüm manşetler seferberlik havasına bürünmüştü bile.

İlerleyen süreçte de *Hürriyet* gün aşırı “patlattığı” manşetleriyle savaş atmosferini canlı tutmayı başardı. “Özel paşa sınırdadır, yumruk havada” manşetiyle Genelkurmay Başkanı’nın yaptığı şovu, adeta maç tezahüratı gibi beyinlere kazıdı. “Uçuşa kapalı” biçimindeki iki kelimelik manşet ise Davutoğlu’nun Suriye’nin hava sahasını kapamasının ardından yaptığı “önce biz kapamıştık” açıklamasını desteklemek için apar-topar yazılmıştı belli ki.

Tüm manşetlerde amacın toplumu savaşa hazırlamak olduğu ve askerinin topluma medya aracılığıyla “hazır ol!” mesajı verdiği sıkça söylenir. Ancak lider gazete *Hürriyet* bu misyonu dolaysızca yapacak kadar arsızlaşarak 14 Ekim tarihinde “Hazır ol!” manşetiyle çıktı. Yalnızca iki kelimelik bu manşetin ne anlattığı hayli açık olsa gerek...

Dilin kemiği yok, rotatiflerin hiç yok...

Hürriyet’ten bahsettik ancak diğer gazetelerin de *Hürriyet*’ten aşağı kalır yanı olmadığını unutmamak gerek. Belki aynı sürekliliği gösteremiyorlar ancak günlük gazetelere bir arada bakarsanız, apayrı bir dünyaya yolculuk etmeniz içten değil.

Örneğin Türkiye’nin Suriye uçağını askeri malzeme taşıdığı iddiasıyla indirmesi üzerine tüm

gazeteler kendilerine göre birşeyler yazıyor. Kimi “Şam uçağını indirdik” deyip hepimiz adına konuşuyor, kimi Erdoğan’ın “Çakı bile taşıyamazsın” sözlerini manşete taşıyarak kendince gözdağı veriyor, kimi “Al başına Rusya’yi” diye kelime oyunu yapıyor. Ancak *Takvim* gazetesi işi bir adım daha öteye götürüyor ve indirilen A-320 uçağı ile ilgili “A-320’de 7 kasa kimyasal silah” manşetini atıyor.

12 Ekim 2012 tarihli haberi kaleme alan kişi Şerife Güzel. Ancak haberin kaynağını boşuna aramayın zira belirtilen yegane kaynak “Takvim’in öğrendiği bilgiler” ibaresinde saklı. Şerife hanımın Pulitzer Ödülü’ne aday olabilecek hikayesi bununla da kalmıyor:

“Moskova havaalanında yolcu alan uçak ardından kargo bölümüne yanaşıyor ve burada bir buçuk saat oyalanıyor. Bir yolcu da uçağın içinde oturduğu koltuktan nasıl oluyorsa bu durumdan şüphelenerek Türk arkadaşına haber veriyor, o da konsolosluga arıyor derken Türk devleti uçağı indiriyor. Kargo açıldığında ise 7 kasada ‘kimyasal silah başlıkları’ bulunuyor.” Yersen...

Belli ki gazete gündeme gelmek için baştan sona uydurma bir haber yapmış ve kimyasal silahlarla da süsleyerek servis etmiş. Ancak bu gazetenin hiç te üç-beş bin satan bir gazete olmadığını hatırlatalım. Gazetenin ortalama tirajı 104 bin. Yani *Takvim*’in bu bilim-kurgu hikayesi yüz bin adet basılarak ülkenin muhtelif yerlerine dağıtılmış, okunmuş, tartışılmış...

Kin, nefret, şovenizm...

Söylediğimiz gibi her gazete kendine göre biryerden gelişmeleri yansıtıyor. Ortak özellik ise kin, nefret ve şovenizm. Savaşı kıskırtmak, Kürt halkına kin kusmak sözkonusu olunca ne yazıldığının önemi kalmıyor. Uçak krizinden devam edersek, işte *Yeni Şafak*’ın 13 Ekim manşeti: “Türkiye korkusu Şam’ı panikletti!” Hiçbir delile dayanmaksızın yazılan bir

başka manşet.

Tabi gazetelerdeki savaş kıskırtıcılığına dair bir kaç manşete daha değinmemek olmaz. Türkiye’nin tank resimleri eşliğindeki “Mevziler hazır” manşeti, *Takvim*’in tank resimleri eşliğindeki “Sarı alarm” manşeti, *Hürriyet*’in tank resimleri eşliğindeki “Sınırda 250 tank” manşeti... Benzerlik şaşırtıcı olmasa gerek...

Akşam gazetesinin tam bir burjuva soğukkanlılığıyla yayınladığı “Suriye borsayı uçurdu” manşetini de anmadan geçmek olmaz. Herkes savaş ile oyalanırken *Akşam* meseleyi çok yönlü olarak ele alıp Borsa’nın nasıl şahlandığını müjdeliyor bize 14 Ekim tarihli manşetiyle.

Boyalı basın yalnızca Suriye meselesiyle de sınırlı kalmayarak Kürt halkına karşı kin ve nefret kusmayada bir an bile ara vermiyor. Üstelik kimi gazete, Kürt sorunu ile Suriye’nin bağıını da kurma becerisi gösterebiliyor. İşte *Sözcü* gazetesinin Genelkurmay başkanı Özel’in sınırdaki yumruklu tehdit mesajının ardından yayınladığı manşet: “Paşam bu yumruğu Kandil’e indir de görelim!” üzerine yorum yapmak dahi yersiz...

Bunun dışında *Akit*’in “PKK’nin hedefi cahil Kürt” diyerek okulların molotoflanması eylemlerinin sebebini dahice çözmesi, *Sabah*’ın “terörist için ağlamayız” manşetiyle Erdoğan’ın ağzından kin kusması, *Vatan*’ın Murat Karayılan’ın ABD tarafından Bin Ladin gibi yakalanacağı “müjdesi” verdiği “Karayılan için Bin Ladin operasyonu” manşeti basın tarihimizde zerre kadar önemi ve gerçekçiliği olmayan diğer başlıklar olarak hatırlanacaklar.

Tüm bu tablo içinden geçtiğimiz kirlili atmosferin yalnızca bir alandan, basın alanından yansması. Ancak tüm ülkeye ulaşan böylesi bir ağıın yaydığı kirliliğin topluma nüfus etmemesini beklemek de saflık olur. Bugün gülüp geçtiğimiz tüm bu manşetlerin birilerini heyecandırdığını ve hatta motive ettiğini düşünmek, sorunun gerçek boyutunu anlamamızı biraz daha kolaylaştırıyor olsa gerek.

Sermayenin saldırılarına karşı tek yol fiili-meşru mücadele!

Sermaye hükümeti AKP'nin ve işbirlikçisi sendikal korucuların el birliğiyle hazırlanan "Toplu İş İlişkileri" yasası meclisten peyderpey geçirildi. Sınıfın örgütlenme hakkını hedefleyen ve sendikaların sermayenin basit birer uzantıları haline getirilmesini amaçlayan saldırı yasası, aylardan sonra göstere göstere büyük bir pervasızlıkla hayata geçirilmiştir.

Elbette ki bu durum, sermayenin gücünün bir ispatı değil ama sınıfın temsiliyeti adına "muhalif", "ilerici", "devrimci" sıfatlarıyla kamuoyunda boy gösteren sendikacıların güçsüzlüğünün yeni bir kanıtı olmuştur. Öyle ki aylardır gündemde olan ve fiili bir yetki gaspına dönüşen saldırıya karşı bu güne kadar dış dokunur en ufak bir mücadele hattı örülmemiş ancak meclisin açılmasına bir iki ay kala zevahiri kurtarmaya dönük eylemler gerçekleştirilmiştir. Ne zaman ki saldırı yasası mecliste görüşülmeye başlanmış ancak o zaman sınırlı bir "iş bırakma" eylemi gündeme getirilmiştir. Böylesi bir "mücadele" düzeyinin ise anılan saldırıyı ve hemen ardından gerçekleşecek olanları püskürtmeye yetmediği-yetmeyeceği bir kez daha görülmüştür.

Bu koşullarda sınıfın ihtiyacına yanıt verecek fiili, meşru, militan mücadeleyi örgütlenme iradesini gösteremeyenlerin malum sonuç üzerinden ihanetçi kimlikleri birçok vesileyle tescillenmiş Hak-İş ve Türk-İş bürokratlarını şeytan taşarcasına hedefe çakmaları da samimiysiz bir tutum olmaktadır. Zira yasanın hayata geçmesinde bu ihanetçi güruhun **ne yaptığından** çok onun karşısında sınıftan, emekten yana olduğunu söyleyen sendikal kesimin **neler yapmadığı** daha belirleyici olmuştur. Tüm bunlar gözardı edilerek sadece ihanetçiliği teşhir etmek ve suçlamak gölgelerle kavga etmekten başka bir anlama gelmez.

Bu açıdan DİSK'in ve Sendikal Güç Birliği Platformu'nda yer alan sendikaların bu sonuçta doğrudan payları olduğunu söylemek hiç de haksız, abartılı bir yaklaşım olmayacaktır. DİSK'in mevcut saldırılara karşı "Zalimin zulmüne direneceğiz" kampanyası çerçevesinde ortaya koyduğu mücadele pratiği, sonuç alıcı olmaktan uzak, sınıf bölüklerini mevcut saldırılar karşısında harekete geçirmeye ve seferber etmeye dönük bir planlamadan yoksun, yapılabileceklerin en asgarisi sınırında kalan eylemler düzeyinde gerçekleşmiştir. Sınıfın üretimden gelen gücünü kullanmaya dönük herhangi bir planlama yapılmamışken, Nakliyat-İş'in yasanın mecliste görüşüldüğü günlerde gerçekleştirdiği iş bırakmayı saymazsak buna dönük ne bir çağrı, ne de hazırlık yapılmıştır. Sınıfın örgütlenme hakkını hedef alan bir saldırıya karşı tarihinde şanlı bir direnişe sahip olan DİSK'in gelinen yerde "direnişin" çitasını yapabileceklerin bile altında tutması ne anlaşılır ne de kabul edilebilir bir durumdur.

Aynı durum SGBP'de yer alan "muhalif" sendikalar için de geçerlidir. Süreç boyunca saldırıların boyutlarına, ciddiyetine dair yapılan onca açıklamaya ve mücadele edilmesi gerektiğine dair çağrılara karşılık onlar da beklemeci bir tutum içerisinde kalmış, en azından kendi konfederasyon yönetimine karşı ciddi bir tepki örgütleyememişlerdir. Dahası saldırının öncü vuruşu niteliğinde sayılacak hava işkolunda uygulanan

"grev yasağına" karşı havayolu emekçileriyle somut bir dayanışma pratiği içerisinde bulunmamışlardır. Grev hakkının grev yaparak kazanıldığına dair vurgular yapılsa da aynı hakkın korunması için de greve gidilmesi gerektiği "akıllara gelmemiştir". Oysa ki bu dönemde sermayeye karşı gösterilecek ciddi bir direniş, saldırı yasalarına karşı topyekun bir mücadelenin zeminini de sunabilirdi.

Bir kez daha belirtmemiz gerekir ki bu saldırıların önlenemeyişinin gerisinde sınıfın güçsüzlüğü değil ama onun meşru militan gücünü açığa çıkaracak bir iradenin yoksunluğu, önderlik zaafiyeti söz konusudur. Bu yüzden gerçekleşen saldırılar önlenemez, kaybedilen mevziler geri kazanılamaz değildir. Mücadele doğru temellerde örgütlendiği ve kararlılık gösterildiği oranda nasıl ki Taksim'in yeniden 1 Mayıs alanı olarak kazanılması sağlandıysa, nasıl ki 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi sağlandıysa, sermayenin UİS, kıdem tazminatının fona devredilmesi gibi sırada bekleyen saldırılarının püskürtülmesi de, kaybedilen hakların yeniden kazanılması da başarılamayacak işler değildir.

Fakat bunun için sözde değil özde bir mücadele programı hazırlanabilmeli ve konfederasyon ayırımına gitmeden ilk elden sınıfın örgütlü kesimlerinin ortaklaşa seferberliği sağlanabilmelidir. Sanayi havzalarında, üretim alanlarında sınıfın örgütsüz en

geniş kesimlerini hedef alan ve bu kesimleri mücadeleye çağıran bir aydınlatma, bilinçlendirme faaliyeti örgütlenmelidir. Mücadeleyi en geniş kesimlere yaymak için taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır. Mitingler, basın açıklamaları ve sokak eylemlerinin yanı sıra sınıfın toplumdaki ayırtedici konumundan gelen özelliğini, üretimden gelen gücünü kullanmaya dönük eylemsel bir hat oluşturulmalıdır. Sermayenin saldırılarına karşı topyekun bir karşı koyuşu örgütlemenin yolu sınıf hareketinde yaşanan her bir gelişmeyi de ortak sınıfsal bir tutumla karşılamayı gerektirir. Bu yüzden de metal iş kolunda gerçekleşecek TİS süreçlerine ya da yerel, sektörel, mevzi bazında yaşanan her gelişmeye birleşik bir mücadele ekseninde tutum alınması gerekir.

Sermaye sınıfın işçi sınıfına karşı dünya çapında başlatmış olduğu saldırılar, Türkiye'de de tüm kapsamıyla yürütülüyor. Bu saldırılar karşısında dünya genelinde başlatılan direniş ve mücadelelerin bir parçası olabilmek, sermayenin AKP eliyle yürüttüğü saldırılara karşı sınıfın fiili meşru, militan mücadelesini örgütlemekten geçer. Bugünkü sendikal anlayışların bu bakıştan uzak olması, böylesine tarihsel sorumluluğu başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici, öncü güçlerin omuzlarına yüklemektedir.

Ümraniye MİB eğitim toplantısı

Ümraniye Metal İşçileri Birliği (MİB) 14 Ekim günü bir eğitim toplantısı gerçekleştirdi. "Örgütlenmenin önündeki engeller ve mücadele deneyimleri" başlıklı toplantıda MİB çalışanı iki işçi sunum yaptı.

"İşçi sınıfının mücadele deneyimleri" sunumunda Türkiye işçi sınıfı tarihinde yer alan önemli direniş, işgal ve grev eylemlerinden bahsedildi. 15-16 Haziran direnişi, Zonguldak Madenci direnişi, Tekel direnişi gibi eylemler de anlatılarak işçilerin sömürüye karşı, grev yasaklarına karşı ya da sendikal saldırılara karşı mücadeleyle yanıt verdiği ifade edildi.

Ardından "Örgütlenmenin önündeki engeller" üzerine bir sunum gerçekleştirildi ve burada işçiler kendi deneyimleri üzerinden tartışma yürüttüler. Taşeronlaştırma, esnek çalışma, işten atma saldırısı, sınıf bilincinin olmaması gibi engellerin yanı sıra sendikal bürokrasinin de örgütlenmede engelleyici bir rol oynadığı ifade edildi.

Bölgede örgütlenme eğiliminin olduğu ve MİB olarak öncü işçilere ulaşmak, örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmak için mücadele vermek gerektiği söylendi. 1.5 saat süren ve 7 farklı metal fabrikasından işçilerin katıldığı toplantı, bir sonraki eğitim konusunun ve tarihinin belirlenmesiyle sona erdi.

Senkromeç direnişi sona erdi

Çiğli Organize'de işçilerin umudu, patronların kabusu olmayı inatla sürdüreceğiz!

Sömürünün yoğun olarak yaşandığı Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde İzmir

Senkromeç fabrikasındaki haksız işten çıkarmalara karşı başlamış olan direnişimizi bitirme kararı almış bulunuyoruz. 30 Temmuz'dan itibaren İzmir Senkromeç önünde sürdürdüğümüz direniş bir çok açıdan olumlu bir deneyim olarak mücadele birikimimize eklenmiştir. Ancak gelinen yerde kendi doğal sınırlarına da ulaşmış bulunmaktadır.

Senkromeç direnişi başladığı tarihte ilimizde iki direniş devam etmekteydi. Çiğli Organize'de bulunan Billur Tuz Direnişi ve Aliğa Organize Sanayi'de MİCHA Direnişi. Bu iki direnişte sendikal hak mücadelesinde işten çıkarmalar sonucu başlamış ve sendikal destek yanlarında olmuştur. Ancak Senkromeç Direnişi patronun işlerin azaldığı bahanesine sarılmasıyla 30 işçinin işten çıkarılması üzerine başlamıştır. İzmir Senkromeç direnişi devam ettiği süre içerisinde diğer iki direniş işçi ve sendikaların ortak tutumuyla sonlandırılmış ve İzmir Senkromeç direnişi tek olarak sürdürülmek durumunda kalmıştır. Bu da baştan düşünülen, direnişlerin ortaklaşmasını sağlamak, buradan daha genel bir birliktelik yaratmak hedefini sürecin başında zedelemiştir.

İzmir Senkromeç Direnişi'ne başlamadan önce süreci tüm yanlarıyla irdeledik. Direniş öncesinde sermayenin kıdem hakkına saldırısı başta olmak üzere bir çok saldırı dalgası gündemdeydi ve bu saldırılara karşı diğer iki direnişle ortak mücadele hattı izlenebileceğini böylelikle, saldırılara anlamlı bir yanıt verilebileceği düşünülmüştü. Bu ortaklaşma direnişin ilk günü İzmir Senkromeç fabrikası önünde de yankısını bulmuştu. İki direnişteki işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen basın açıklaması özellikle İzmir Senkromeç patronunda bir korkuya sebep oldu. Bu korku İzmir Senkromeç işçileri üzerine kurulan baskıdan rahatlıkla anlaşılabilirdi.

Direnişin başlamasıyla birlikte İzmir Senkromeç patronunun direnişi kırmak amacıyla karşı hamleleri gecikmedi. İlk önce normal şartlarda 10 gün bakım için durması gereken fabrika bir aya kadar durdurulmuştur. İzmir Senkromeç fabrikası 25 gün boyunca kapalı kalmış 3-5 bakımçı, temizlik ve güvenlik haricinde kimse işe gelmemiştir. Ancak yine de direniş devam etmiştir. Fabrikanın tekrar üretime başlamasıyla birlikte %5'lik zam verileceği söylenirken direniş sürecinde %10'luk bir ücret artışı gerçekleştirilmiştir. Ardından ise direnişin başlamasıyla birlikte İzmir Senkromeç patronu işçileri işten çıkarmak yerine, müdürler vasıtasıyla ihbar ve kıdem hakkına karşılık isteğe bağlı olarak çıkmak isteyenleri anlaşmalı olarak çıkarmıştır.

Direniş boyunca İzmir Senkromeç patronunun baskıları, yasaklamaları, karalamaları eksik olmamıştır. Bir yandan direniş alanına gelmek isteyen işçiler hakları verilmeyeceği baskısına boyun eğdirilmiş, diğer taraftan emniyete bağlı sivil ekip polisleri sürekli

Çiğli Organize'de yürütülen Senkromeç direnişi 15 Ekim itibarıyla sona erdi.

İzmir Senkromeç fabrikasında çalışırken yürüttüğü politik faaliyetler nedeniyle işten çıkarılan Metal İşçileri Birliği çalışanı Muharrem Ulaş Subaşı 30 Temmuz tarihinde fabrika önünde direnişe başlamıştı. 75 gün süreyle fabrika önünde sınıf devrimcileri ile birlikte süren direniş 15 Ekim tarihinde sona erdirildi.

Çiğli'den sınıf devrimcilerinin ve direnişçi Muharrem Ulaş Subaşı'nın açıklamalarını sunuyoruz

fabrika içerisine çağrılarak kamera çekimleriyle direnişin meşruluğu ve haklılığı karartılmaya çalışılmış ayrıca patron, uşaklarını üzerimize salarak provokasyon yaratmaya çalışmışlardır. Bu da yetmeyince, baskılar, yasaklamalar ve hak ihlalleri karşısında hakkını arayan herkesin terörist ilan edildiği günümüzde, İzmir Senkromeç patronu da terör edebiyatıyla çalışan işçilerle direniş arasına mesafe koymaya çalışmıştır. Bu tutumların gerisinde İzmir Senkromeç patronunun korkusu yatmaktadır.

İzmir Senkromeç patronunun direnişe karşı giriştiği bu tutumlara maalesef İzmir Senkromeç işçileri gereken cevabı verememiştir. Dışarda direniş sürerken fabrika içerisinde haksızlıklara karşı örgütlenme girişimi işçilerin büyük bir kısmı tarafından boşa düşürülmüştür. Bunda isteğe bağlı işten çıkmaların payı büyüktür. Çalışan işçilerin maaşlarını bile 15-20 gün geç almaları hatta asgari geçim indirimlerini 5 aydır alamamaları bile suskunlukla karşılanmaktadır. Fabrika içerisindeki bu kayıtsızlıklara, çıkarılan işçilerin büyük bir bölümünün umursamaz davranışları eklenince fabrika içinde bir moral bozukluğu yaşanmış, direniş de içerden gerekli desteği alamaz hale düşmüştür. Bu sadece sendikalaşmaktan geri duran, haklarının bilincinde olmayan İzmir Senkromeç işçileri için geçerli olmadığı gibi, Türkiye işçi sınıfının dağınık ve örgütsüz yapısının da bir yansımasıdır aslında.

İşçilerin bu tutumuna bir de görüşmeler aldığımız Birleşik Metal-İş Sendikası'nın ilgisiz ve umursamaz tutumlarının eklenmesi direnişi zedeleyen bir diğer etkidir.

İzmir Senkromeç direnişi tüm bu koşullara rağmen 75 gün boyunca başı dik bir şekilde sürdürülmüştür. 75 gün boyunca eylem ve etkinliklerle kamuoyu oluşturulmuştur. Organize sanayide bir çok fabrikaya direnişin sesi sayısız bildiriyle ulaştırılmış, direnişe destek çağrısında bulunulmuştur. Direnişin en ses getiren yanı da özellikle 18.00 paydos çıkışlarında diğer örgütsüz fabrika işçilerinden gelen destekler olmuştur. Direniş sayesinde İzmir Senkromeç patronu şahsında bütün patronlara artık kolayından işten çıkarmaların kabul edilmeyeceği, baskı ve sömürü koşullarına boyun eğilmeyeceği gösterilmiş oldu. Başta İzmir Senkromeç işçileri olmak üzere tüm havzadaki işçilere de yapılan her haksızlık karşısında başkaldırmanın güçlülüğü, direnmenin ve mücadele etmenin onuru taşındı.

Pazartesi gününden itibaren işçiler bizi İzmir Senkromeç önünde elimizde pankartlarla beklerken görmeyecekler. Fakat her sabah mücadelenin sıcaklığıyla onlara merhaba demeye, fabrika fabrika şiarlarımızı taşımaya, işyeri işyeri örgütlenme mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz.

Muharrem Ulaş Subaşı
15 Ekim 2012

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki baskı ve sömürüye karşı mücadelemiz, kesintisiz olarak devam edecek!

Türkiye'nin en büyük organize sanayi bölgelerinden biri olan, **Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'**nde kurulu **İzmir Senkromeç** fabrikasında **30 Temmuz'**da başlayan direnişimizi sona erdirmiş bulunuyoruz.

Direnişimiz geride kalan **75 gün** boyunca tüm baskı, engelleme ve karalama çabalarına rağmen kararlılıkla sürdürülmüş, direniş alanının Çiğli Organize Sanayi havzası içinde bir hak alma ve mücadele **mevzisi** haline getirilmesi için yoğun bir çaba harcanmıştır. İlk andan itibaren kendini Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki **devrimci örgütlenme** faaliyetinin ayrılmaz bir parçası ve araçlarından biri olarak gören **İzmir Senkromeç Direnişi**; mevcut şartlarda oynayabileceği rolü oynamış, kesintisiz olarak süren ve önümüzdeki dönem boyunca güçlenerek yoluna devam edecek olan devrimci sınıf faaliyetine kendi cephesinden katkı sağlamıştır.

Havza içinde işçi sınıfına yönelik iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılara karşı işçileri aydınlatan ve mücadeleye çağırarak bir mevzi yaratmak, başta direnişçi işçiler olmak üzere Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki **işçilerin birliğini** sağlama çabalarını güçlendirmek, en ağır çalışma koşullarına sahip fabrikalardan biri olan ve keyfi yönetim anlayışıyla ünlü İzmir Senkromeç patronuna işçi çıkarmanın her zaman bu kadar kolay olmayacağını göstermek gibi hedeflerle başlayan direnişimiz, tüm bu alanlarda kendi olanakları ölçüsünde **misyonunu** yerine getirmiştir. Ve misyonunu dolduran her araç gibi **yerini başka araç ve yöntemlere bırakmıştır.**

Direniş sürecinde yeni bir boyut kazanan yoğunlaşma güçlendirilerek sürdürülecek, bugün toplanılan direniş çadırı her ihtiyaç duyulduğunda, **boyun eğmemenin** ve hak alma mücadelesinin simgesi olarak yeniden yeniden sermayedarların karşısına bir **bayrak** gibi dikilecektir.

Yalnız İzmir Senkromeç direnişinin değil, ondan önceki her türlü mücadele arayış ve girişiminin nasıl önemli bir ihtiyaç olduğunu döne döne gösterdiği **"Çiğli işçilerinin ortak mücadele platformu"** sorunu, bu aşamadan itibaren çok daha güçlü bir şekilde işlenecek, özellikle **sendikal bürokrasinin** ön tıkaçıcı tutumlarıyla daha kapsamlı bir mücadeleye girişilecektir.

Direniş vesilesiyle, daha kuvvetli bir tarzda gündeme getirilme imkanı elde edilen bu sorunun çözümünde kat edilecek mesafe, hedeflerine yeterince ulaşamayan her bir direniş ve mücadele girişiminin yarım kalmışlığını tamamlayacak ve kendinden sonraki her bir kalkışmaya büyük bir kuvvet sağlayacaktır. Bu açıdan Çiğli'de öncü işçilerin birliğinin sağlanması sınıf devrimcilerinin önünde en güncel hedeflerden biri olarak durmaktadır. Önümüzdeki dönem direnişin sağladığı imkanlar da değerlendirilerek bu yönlü çabalar yoğunlaştırılacak, bu doğrultuda somut adımlar atılacaktır.

Bu açıdan direnişin bitmesi başta İzmir Senkromeç patronu olmak üzere, kapitalistlerin hiç birinde yanılısına yaratmamalıdır. Tersine önümüzdeki dönem Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde devrimci sınıf faaliyetinin değişik araç ve yöntemlerle güçlenerek süreceği bir dönem olacaktır. İzmir Senkromeç direnişi tam da böylesine bir dönemin **işaret fişeği** olarak gerçekleşmiştir.

Bu yanılısamaya özellikle İzmir Senkromeç patronu kapılmamalıdır. Zira kendisinin de bildiği gibi fabrikası sınıf devrimcilerinin uzun yıllardır kesintisizce çalıştığı bir alandır. Bu durum sürmektedir-sürecektir. Senkromeç işçileri eninde sonunda **İzmir Senkromeç fabrikasını sermaye için dikensiz bir gül bahçesi olmaktan çıkaracaktır.**

Çiğli'den sınıf devrimcileri

2012-2014 MESS Grup TİS sürecine dair...

Sorumluluk ileri-öncü metal işçilerinin ve Birleşik Metal-İş Sendikası'nın omuzlarındadır!

2012-2014 MESS grup TİS süreci, yeni baraj sisteminin belirlenmesi ve sendikaların yetkilerinin açıklanmasıyla birlikte yeniden işlemeye başlamış oldu. Sermaye hükümeti tarafından sendikalara karşı bir koz olarak kullanılan baraj ve yetki meselesi işçi sınıfının TİS hakkını gasp etmeye dönük bir saldırı olarak kullanıldı. Sermaye cephesinden bu durum elbette memnuniyetle karşılandı. Somutta metal patronlarının örgütü MESS bu durumu TİS sürecinden kurtulabilmenin bir olanağı olarak gördü.

İşçi sendikaları cephesinden ise bu saldırı esasında etkili bir mücadele sürecine konu edilemedi. Beklemeci bir ruh hali ve yasal olarak yapılacak değişikliğe bel bağlama, fiili-meşru mücadeleden uzaklık sürecin uzamasında pay sahibi oldu. Metal işkolunda yüz bini aşkın metal işçisini sultas altında tutan Türk Metal, TİS yapılmadığı koşulda başını ağrıtabilecek bir dönemin de olmayacağı beklentisi ile hareket etti. Ne de olsa ihanet sözleşmesi imzalayacak ve tahakkümü altındaki metal işçilerinin öfkelerini yatıştırmak için uğraşacaktı. TİS hakkının gasp edilmesi patronların işine geldiği gibi Türk Metal çetesinin de işine geliyordu kısacası.

Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeler ve muhtemelen kirli bir anlaşmayla sonuçlanan baraj ve yetki meselesi şimdilik "çözülmüş" oldu. Ve önemli olan da bundan sonraki sürecin (TİS süreçlerinin) nasıl işletileceğidir esasında.

Sözü getirmek istediğimiz yer tam da burasıdır. Somutta MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi'nin bu dönemde nasıl işletileceği ve nasıl sonuçlanacağıdır.

Metal işçileri cephesinden önemli beklentilerin olduğu bir dönemdeyiz. Yıllardır eriyen ücretler ve düşük zam oranlarıyla sonuçlanan TİS sözleşmeleri, MESS-Türk Metal kirli ittifakının kaybettirdikleri ve metal işçilerinin fabrikalarda-havzalarda biriktirdiği öfke fitili ateşlenmeye hazır bir barut fişısını andırmaktadır.

2012'nin başında BOSCH işçisinin kitlesel bir şekilde Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na geçiş yaparak Türk-Metal çetesine attığı tokat, ardından Cengiz Makine ve bir dizi fabrikada yaşanan benzer süreçler yıllardır biriken öfkenin bir yerlerden patladığını ve yol açmaya çalıştığını gösterdi.

Açık ki bu basit bir sendika değiştirme meselesi değil, ihanetin kalbine sokulan bir hançerdi. Yıllardır süre gelen satış sözleşmeleri geleneğine, ihanete, metal işçisinin önemli bir mevziden vurduğu ilk darbeydi. Bu ilk eylem peşinden bir dizi fabrikanın daha benzer gerekçelerle aynı adımları atmasına yol açtı.

Gelinen aşamada BOSCH'ta yaşanan yetki tespiti sonucuna göre TİS sürecine dahil olup olmayacağı önümüzdeki günlerde belli olacak.

Hem Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyesi işçiler hem de Türk Metal üyesi işçiler 2012-2014 TİS sürecinden beklenti içindedir. Açık ki, Türk Metal çetesinin bu beklentilere yanıt vermek gibi bir derdi yok. Burada geçmiş dönemlerde olduğu gibi sorumluluk yine ilerici-öncü metal işçilerinin ve tüm eksikliklerine rağmen Birleşik Metal-İş Sendikası'nın omuzlarındadır. Önemli olan da bu sorumluluğun hakkını verecek şekilde mücadelenin görevlerini

omuzlayabilmektir.

2010-2012 TİS sürecinde tüm metal işçilerinin gözü kulağı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda idi. O dönem MESS-Türk Metal kirli ittifakını yıkacağız diyen Birleşik Metal İş Sendikası doğal olarak metal işçileri cephesinden bir umut olmuştu. Tam da bu sürecin ardından patlamıştı Bosch işçisinin öfkesi. İşte şimdi 2012-2014 TİS dönemi Birleşik Metal İşçileri Sendikası için bir sınav anlamına gelmektedir. Elbette geçen dönem kirli ittifak yıkılmadı fakat önemli bir gedik açıldı. O dönem yarıda kalan iş bu dönem devam ettirilmeli, bir önceki TİS sürecinden daha ilerde bir TİS süreci örgütlenebilmelidir.

Birleşik Metal-İş Sendikası bu dönemde sadece kendi bünyesindeki metal işçilerinin çıkarları üzerinden hareket etmeden Türk Metal ve Çelik-İş üyelerini de ortak bir mücadele ekseninde bir araya getirme hedefi ve kirli ittifakı parçalama bakışıyla hareket edebilmelidir. Kendini yasal prosedür ile sınırlandırmayıp mücadeleyi ortaklaştırmak için fiili zeminler yaratabilmelidir. Birleşik Metal İş Sendikası bu dönemde tüm metal işçilerini temsil etme iddiası ile hareket etmeli ve TİS sürecini bu bakışla ele almalıdır. TİS süreci ile ilgili işçi toplantıları sendika

ayrımı gözetmeksizin örgütlenebilir örneğin. Bu toplantılarda metal işçilerinin ortak mücadelesinin önemine dair açıklık yaratılabilmek, süreci eylemli bir çıkışla birleştirilebilmek, Türk Metal çetesini köşeye sıkıştırarak ve taban basıncı ile ihanetin önüne set çekmekte etkili olacaktır. Bu yaklaşımın metal işçilerinin saflarında yaratacağı öz güven Türk Metal çetesine vurulacak öldürücü darbenin de yolunu açacaktır. Zira sorun tek başına 2012-2014 TİS süreci değil metal işçisinin geleceğidir. Birleşik Metal İşçileri Sendikası ancak böylesi bir pratikle metal işçisinin güvenini kazanabilir. Aksi takdirde metal işçisinin beklentilerine yanıt verilmediği koşulda metal işçisinin güvenini kazanmak da zorlaşacaktır. Bu da hem metal işçisinin geleceğine mal olacak hem de Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na karşı bir güven sorunu yaratacaktır.

İleri öncü metal işçileri bu sorumlulukla hareket etmeli ve Birleşik Metal İşçileri Sendikası yönetimini de harekete geçirmek için çaba sarf etmelidir. Bu dönem, metal işçilerinin vereceği mücadelenin seyri ve sonuçları geleceği tayin etme noktasında önemli bir yer işgal edecektir.

Metal İşçileri Birliği

Güven Elektrik işçileri kazandı!

Güven Elektrik işçileri direnişlerinin 36. gününde haklarını alarak direnişlerini bitirdiler.

İstanbul Sefaköy'de kurulu Güven Elektrik fabrikasında çalışan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube üyesi işçiler ücretlerini alamadıkları için direnişe başlamışlardı. 13 taksit halinde ödeneceği sözü verilen kıdem ve ihbar tazminatlarının ilk taksitinin yatırılmaması üzerine önce eylemler yapan işçiler ardından Cankurtaran Holding'in önünde direniş çadırı kurmuşlardı.

16 Ağustos günü fabrika önünde eylem yapan işçiler, alacakları ödenmediği koşullarda her türlü eyleme hazır olduklarını söylemişlerdi. Geçtiğimiz haftalarda Güven Elektrik işçilerinin Güven Elektrik patronu Cenk Cankurtaran'ın evinin önünde yaptıkları eylem patronu rahatsız etmiş, bunun ardından Güven Elektrik patronu ile sendika arasında görüşmeler başlamıştı.

15 Ekim'de gerçekleştirilen görüşmelerin ardından Güven Elektrik patronunun direnişçi işçilere alacaklarının birinci taksitini yatırması ve geriye kalan alacakları ile ilgili teminat vermesi üzerine direniş bitirildi. Teminat olarak Şişli'deki Cankurtaran Holding binası ve borsadaki hisseler gösterildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Sendikal Güç Birliği Platformu'ndan iş bırakma!

“Yasakçı yasa istemiyoruz”

Toplu İş İlişkileri Yasası'na karşı eylemler tepkiler sürüyor. 16 Ekim günü Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenleri bir saatlik iş bırakma eylemleri yaparak alanlara çıktılar. İstanbul'da işçiler Taksim meydanı'nda buluşurken İzmir'de Konak'ta yürüyüş düzenlendi.

İstanbul

SGBP'nin Türkiye genelinde yaptığı eylemlerin İstanbul'daki adresi Taksim Meydanı oldu. İş bırakmanın ardından, SGBP bileşeni Hava-İş, Deri-İş, TÜMTİS, Belediye-İş ve Petrol-İş üyesi işçiler Galatasaray Lisesi önünde biraraya geldi. Toplanmanın ardından kortejler oluşturularak sloganlar eşliğinde Taksim Meydanı'na yüründü. En önde “Yasakçı ve işçi düşmanı ‘Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi’ kanununa HAYIR” pankartının açıldığı yürüyüşte sendikalar kendi pankartlarını açarak sıralandılar.

Esenyurt'ta direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi DHL işçileri de eylemde yerlerini aldılar. Sendikaların yanısıra BDSP ve ESP de katılarak eyleme destek verdi.

Yürüyüşün ardından kısa bir açıklama yapan SGBP Sözcüsü ve TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, mecliste görüşülen “Toplu İş İlişkileri” yasasına karşı tüm Türkiye’de iş bıraktıklarını, 6 ilde ise eş zamanlı olarak oturma eylemi yaptıklarını belirtti.

Halaylar ve sloganlarla sürdürülen oturma eyleminin ardından yapılan kapanış konuşmasında bu yasanın ardından tazminat hakkı, bölgesel asgari ücret, işçi büroları gibi “Ulusal İstihdam Strateji”nin içerisinde yer alan kölelik saldırılarının geleceği belirtildi.

Eylem atılan sloganlarla sona erdi.

İzmir

Eş zamanlı yapılan eylemliliklerin İzmir ayağı Gümrük Telekom önünde işçilerin toplanmasıyla başladı. Buradan Eski Sümerbank önüne yüründü.

“Kıdem tazminatı ve sendikal haklarımızı gasp eden bu yasayı kabul etmiyoruz. Sendikal Güç Birliği Platformu” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar eksik olmadı.

Sümerbank önüne geldikten sonra SGBP dönem sözcüsü TÜMTİS Sendikası Şube Sekreteri Cafer Kömürcü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Kömürcü açıklamada, aylardır toplu sözleşme haklarının gasp

edildiği, yetki işlemlerinin dondurulduğunu söyledi. İşverenlerin dikte ettirdiği yasanın jet hızıyla meclisten geçirilmeye çalışılmasını eleştiren Kömürcü 12 Eylül 2010 günü referandumunda olduğu gibi kitlelerin kandırıldığını ifade etti.

Konuşmada ayrıca yasanın çıkmasına destek veren Hak-İş ve Türk-İş yöneticileri eleştirildi.

Açıklamada ayrıca SGBP eylemi çerçevesinde sabah belediyelerde, Petkim’de, Tüpraş’ta, UPS’de, Ambarlar’da, özel sektörde örgütlü olan tütün fabrikalarında ve deri fabrikalarında bildiri okunduğu ve işe 1 saat geç başlandığı, örgütlü olan yerlerde %100 katılım sağlandığı belirtildi.

Basın metninin okunmasından sonra oturma eylemine geçildi.

Eyleme BDSP de destek verdi. Sınıf devrimcileri eylemde Kızıl Bayrak gazetesi satışı ile 3 Kasım günü yapılacak olan “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliğine çağrı bildirimlerinin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Bursa

Bursa’da, sabah iş girişlerinde saldırı yasasını protesto etmek amacıyla bildiri okuyan SGBP bileşeni sendikalar akşam saatlerinde de oturma eylemi yaptı.

Fomara Meydanı’nda toplanan birlik bileşenleri “İşçi düşmanı sendikalar ve toplu iş sözleşmesi kanununa hayır” pankartı açtılar. Alkış ve sloganlarla yasa tasarısının geri çekilmesini istediler. Eylemde ayrıca bu gaspçı yasaya onay veren Türk-İş yönetimi “Satılık Türk-İş istemiyoruz!” sloganıyla protesto edildi.

Basın açıklamasını TÜMTİS Şube Başkanı Özdemir Aslan yaptı. Yasanın sendikasızlaştırma yasası olduğunu, işçilerin haklarını geriye götürdüğünü, sendikal güvencelerin zayıflatıldığını söyledi.

Konuşma sırasında AKP ve sendika ağalarını hedef alan sloganlar atıldı. Aralarda yapılan konuşmalarda da Suriye’ye yönelik saldırganlık protesto edildi. ABD karşıtı sloganlar atıldı.

Basın açıklamasının ardından geç saatlere kadar süren bir oturma eylemi yapıldı.

Eyleme katılımın ana ağırlığını TÜMTİS üyeleri oluştururken, Petrol-İş, Kristal-İş, Tez Koop-İş temsilisi olarak katıldılar. BDSP, KESK, ÖDP ve Gençlik Muhalefeti de eyleme destek verdi.

Ambar işçileri Toplu İş İlişkileri Yasası'na karşı iş bıraktı!

Nakliyat-İş Sendikası üyesi ambar işçileri, 15 Ekim günü İstanbul’da yaptıkları iş bırakma eylemi ile Toplu İş İlişkileri Yasası’na direneceklerini açıkladılar.

Zeytinburnu’nda kurulu olan Topkapı Nakliyeciler Sitesi’nin giriş kapısında toplanan işçiler, pankartlar arkasında kortej oluşturarak yürüyüşe başladılar. Giriş kapısından site içerisinde bulunan Nakliyat-İş Sendikası Ambarlar Şubesi binası önüne kadar süren yürüyüşe yüzlerce işçi katıldı.

En önde açılan “DİSK” pankartının arkasında Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Eski DİSK Genel Başkanı CHP Milletvekili Süleyman Çelebi ile Genel-İş, Yapı-İş, Nakliyat-İş sendikaları şube başkanları ve yöneticileri yer aldılar. Arkasından “Yaşasın örgütlü mücadelemiz. İşçiyiz haklıyız kazanacağız! / DİSK Nakliyat iş”, “Kahrolsun sarı sendikacılık!”, “Sendikal barajlar kalsın. Sözleşme hakkımız engellenemez!” yazılı pankartlar ile yasaya ve Türk-İş’e tepkilerin ifade edildiği dövizler taşındı.

Yasaya karşı mücadele çağrısı yapıldı

Kısa süren yürüyüşün sonunda sendika şubesi önünde toplanan kitle sitenin bir caddesini araç trafiğine kapattı. Burada DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu basın açıklaması yaptı.

Küçükosmanoğlu, açıklamaya Radikal gazetesinde çıkan bir habere değinerek başladı. Sözkonusu haberin Nakliyat-İş Sendikası ve yöneticileri hakkında polis servisi ettiği bir haber olduğunu vurgulayan Küçükosmanoğlu, haberin bu dönemde yapılmasının rastlantı olmadığını, mücadelecilik kimliği olan Nakliyat-İş Sendikası’nı itibarsızlaştırmak için yapıldığını söyledi.

Küçükosmanoğlu, yasada sendika barajlarının düşürülmesinin bir kandırmaca olduğunu, birleştirilecek sektörlerle barajın bugünkü %10 sınırından fiili olarak %25’lere çıkacağını belirtilerek bunun bir kandırmaca olduğunu söyledi.

Küçükosmanoğlu, açıklamasında şunları söyledi: “Sendikaları sermaye düzenine karşı bir mücadele örgütleri değil işçilerin yardımlaşma derneği, vakfı vb. duruma getirildiği bir düzen yaratılmak istenmektedir.”

Sendikal ihanete tepki

Açıklamada, Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonlarının protokollere imza atmasına da dikkat çekerek, bunun işçi sınıfına ihanet olduğu ve hesabının sorulacağını belirtti.

Açıklama sırasında “Kahrolsun sarı sendikacılık!” ve “Direne direne kazanacağız!” sloganları atılarak tepkiler dile getirildi.

Açıklamanın ardından Küçükosmanoğlu, CHP ve BDP’nin mecliste yasaya karşı grup olarak muhalefet etmemelerini ve kişisel tepkilerle sınırlı kalmalarını eleştirdi.

Konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cansel Malatyalı direnişi, İMO ve sol siyasal güçlerin tutumu

Cansel Malatyalı 4,5 yıl çalıştığı İMO'dan (İnşaat Mühendisleri Odası) performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek 31 Ocak 2012 tarihinde keyfi bir şekilde işten çıkarıldı ve ardından "İşimi geri istiyorum" talebiyle direnişe başladı. Ve şimdi direnişe başlamasının üzerinden yaklaşık 8 ayı aşkın bir zaman geçti. Malatyalı'nın işten atılması ve direniş süreci boyunca yaşananlar kendine demokrat ve emekten yanayım diyen İMO yönetiminin gerçek kimliğini bir kez daha net bir şekilde göstermiştir.

Malatyalı direniş sürecine üyesi olduğu Tez Koop İş Sendikası'yla birlikte başlamış olsa da üyesi olduğu sendika da bir süre sonra Cansel Malatyalı'yı yalnız bırakmıştır. Bundan sonraki süreçte Malatyalı direnişini sürdürmeye devam etmiştir. Direniş bugün halen İMO'nun tüm pervasızlığına ve saldırgan tutumuna rağmen devam etmektedir.

Direniş süreci içerisinde Cansel Malatyalı ve ilerici devrimci kurumlar İMO'nun keyfi bir şekilde işten atmasını protesto eden ve Malatyalı'nın işe geri dönmesi talebini içeren eylemler gerçekleştirdiler. İMO'nun değişmeyen tavrı üzerine Cansel Malatyalı, ailesi ve kendisine destek veren güçlerle birlikte direnişin 6. ayında İMO binasını işgal ederek işe geri dönme talebini içeren pankartı İMO binasına astı. İşgal eylemi, İMO'nun polis çağırması ve Cansel Malatyalı ve ona destek veren güçlerin polis tarafından dövülerek gözaltına alınması ile sonlanmıştır. Eylemin ardından İMO yönetimi "Odamız alçakça bir saldırıya uğradı" başlığıyla bir açıklama yayınlamıştır. Bu açıklamanın ardından KESK, DİSK ve TTB'de emek mücadelesinde "yol arkadaşı" olarak tanımladıkları İMO'yu yalnız bırakmamış ve işgal-pankart asma eylemini saldırı olarak tanımlayıp eylemi kınayan açıklamalar yayınlamışlardır.

İşten atılan bir işçinin işe geri dönmek ve sesini duyurmak amacıyla yaptığı basın açıklaması, oturma eylemi ve işgal eylemi kuşkusuz ki haklı ve meşrudur. İMO'nun tüm saldırgan politikalarına direnen Cansel Malatyalı, direnişin 208. gününde 14 Eylül günü süresiz açlık grevine başlamıştır ve bir aydır da açlık grevi eylemini sürdürmektedir.

İMO emek mücadelesinde nerede durmaktadır?

İnşaat Mühendisleri Odası Malatyalı'nın direnişi üzerinden yaptığı her açıklamada emek mücadelesinden yana olduğunu özenle dillendirmektedir. Ancak Cansel Malatyalı'nın işten çıkarılma gerekçesi olarak "performans yetersizliği" gerekçe gösterilmiştir. Sadece bu bile İMO'nun ne kadar emekten yana olduğunu göstermesi açısından yeterlidir. Hatırlanacağı üzere performans yasası ilk gündeme geldiğinde bu yasaya karşı çıkan kurumlar arasında TMMOB ve ona bağlı olan İMO da vardı. "Çağdaş" ve "demokrat" olmakla övünenler, her

ağızlarını açtıklarında mangalda kül bırakmayanlar, utanılası tutanaklara dayanarak bir kadın işçiyi "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten atıyorlar.

İMO kendi yaptığı açıklamalarda emekten yana bir kurum olduğunu söylemekte ve çalışanlarıyla işçi işveren ilişkisinin değil bir dayanışma ilişkisinin olduğunu iddia etmektedir:

"İnşaat Mühendisleri Odası, inşaat mühendisliğinin bilimsel gelişmeler ışığında, insan yaşamını merkeze alarak ve kamu yararı ilkesini gözeterek uygulanması için mücadele eden, bu ilkeler doğrultusunda meslektaşlarının hakları ile tüm Türkiye emekçilerinin haklarını bir tutan, yüzünü emekten yana dönmüş bir demokratik kitle örgütüdür. Bu güne kadar emekçilerin çalışma koşullarına ve haklarına yönelik her saldırının karşısında olmuş ve oda işleyişini de bu anlayışla sürdürmüştür. Bu bağlamda Oda Yönetimi ile çalışanları arasında, bir işçi-işveren ilişkisinden öte, odamız çalışmalarının devamlılığını sağlamaya dayalı bir dayanışma ilişkisi söz konusudur."

Gerçekte durum bundan çok farklıdır. Malatyalı'nın işten çıkarılma süreci bile İMO'nun söylediğinin aksini kanıtlamaktadır. İMO her ne kadar aradaki ilişkinin patron ve işçi ilişkisi olmadığını iddia etse de ortada ücret karşılığı İnşaat Mühendisleri Odası'nda çalışırken işten atılan bir işçi ve onu işten atan bir işveren bulunmaktadır. Burada işverenin emek mücadelesi verdiğini söyleyen bir kurum olması Cansel Malatyalı'nın haksız yere işten atıldığı gerçeğini değiştirmemektedir. İMO'nun direniş karşısında takındığı tavır bugün birçok yerde işten atılan ve hakkını arayan işçilere karşı

işverenlerin takındığı tutumdan farksız değildir. İMO "demokrat" ve "emekten yana" kimliğini öne çıkarmaya çalışarak direnişi her fırsatta karalamıştır. Yine "demokrat ve emekten yana" olan İMO'nun talimatlarıyla polis defalarca direnişe saldırmış; Cansel Malatyalı ve destekçi güçler defalarca saldırıya uğramış, gözaltına alınmıştır. Bu tablo içerisinde İMO'nun direniş karşısında ki tavrı (o aksini iddia etse de) patronların işçi direnişleri karşısında ki tahammülsüzlüğünü ve pervasızlığını aratmayacak cinstendir.

Ancak İMO yönetimi bununla da yetinmemiştir. Direniş başladığı andan itibaren, Cansel Malatyalı'yı ve direnişini karalamak, yıpratmak için yapmadığını bırakmamış, kamuoyunu da yanıltmak için elinden geleni yapmıştır.

Direnişin 6. ayında Cansel Malatyalı'nın İHD'ye başvurmasının ardından İHD ve ÇHD'nin girişimleri sonucu kurumların harekete geçmesi, İMO yönetimini rahatsız etmiş ve direnişe destek veren kurumlar da İMO yönetimi tarafından hedef tahtasına çakılmıştır. İşgal eyleminin ardından İMO Yönetimi tarafından yapılan bir açıklamada şu sözler söylenmektedir:

"İMO, yaşanan bu sürece büyük bir sabır ile tahammül göstermiştir. Ancak 1 Ağustos tarihinde sabahın saat 7'sinde binamıza karşı yapılan saldırı tahammül sınırlarımızın çok üstündedir. Gene 35 yıl sonra yeniden yaşanan böylesi bir fiziki şiddet ve saldırı karşısında elbette ki Savcılık ve Emniyet nezdinde girişimlerde bulunulmuştur.

Yapılan saldırı geniş kesimler tarafından da kınanmasına rağmen, bazı kurum ve çevreler bu

olaya övgüler yağdırmakta, durumun vahametini gizlemek uğruna olayı basit bir pankart asma eylemi gibi göstermekte, kavramların içini boşaltarak demokratik mücadele değerlerini ayaklar altına almaktadır. Bu da yetmiyormuş gibi saldırıyı kınayan çevrelere dahi dil uzatılmaktadır.

Emek sermaye çelişmesini ve sınıf mücadelesini İnşaat Mühendisleri Odasının kapısının önünde arayanların ideolojik yeterliliklerini ve politik tutarlılıklarını sorgulamıyoruz. Hakaret ve tehdit içermediği sürece saçmada olsa her düşüncüyü hoşgörü ile karşılarız.

Ancak İHD ve ÇHD birim yöneticilerinin 6 ay sonra sahneye çıkıp kulaktan dolma bilgilerle, İnşaat Mühendisleri Odası ve yöneticilerine yönelik iftira ve hakaret içeren metinlere imza atmalarını, daha doğrusu kişisel güdülerini kurumlarına mal etmeye çalışmalarını anlamış değiliz. Daha da önemlisi merkez yöneticilerinin dikkatlerini çekmeye çalışmamıza rağmen, birimlerinin saldırgan tutumlarına göz yumması kabul edilebilir bir durum değildir.

İnşaat Mühendisleri Odası, hiçbir hal ve koşulda kurumsal kimliğini yıpratma amaçlı kampanyaya dönüştürülen bu saldırılara prim vermeyecektir.”

İMO burada gerçekleri alt üst etmekte ve emekten yana olduğunu söyleyen tüm kurumların yapması gerektiği gibi işten atılan bir işçinin yanında yer alan kurumlara gözdağı vermeye çalışmaktadır.

Her türlü kara çalmayı, yalanı, iftirayı, saldırganlığı düstur edinen İMO yönetimi, bununla da yetinmemiş, TMMOB üzerindeki tahakkümüne de dayanarak, “yol arkadaşı” olarak tanımladıkları KESK, DİSK, TTB’den işgali kınayan açıklamalar yapılmasını talep etmişlerdir. “Performans düşüklüğü” gerekçesiyle işten atılan bir işçinin yanında olmaları gerekirken, başından beri sessizliğini koruyan ve hiçbir tutum almayan “emek örgütleri”, işgal eyleminin ardından İMO’nun polisi davet eden, polisin şiddet uygulayan tutumunu değil, Cansal Malatyalı ve destekçilerini kınayan açıklamalar yapmışlardır.

Bu “emek örgütleri”nin tutumu bizlere hiç de şaşırtıcı gelmemektedir. Bugün bürokratlaşmış sendika ve odalarda çok açık ki, yöneticilerle çalışanlarla “dayanışma” ilişkisi değil, patron-işçi ilişkisi egemendir. Geçtiğimiz yıl Büro Emekçileri Sendikası Genel Merkezi’nin 9 yıllık avukatı Sevil Ceylan Erkat’ı performans düşüklüğü gerekçesi ile işten çıkarması halen hafızalardadır. Yine, AKP’nin odaların gelirlerini kısıtlayıcı müdahalesinin ardından tedbirler almaktan bahseden oda yönetimlerinin aklına ilk çalışanlarının durumu ve sosyal hakları gelmektedir. Bir dizi odadan önümüzdeki dönemde işçi

çıkartmalarının gündeme geleceği de bilinmektedir. Dolayısıyla Cansal Malatyalı’nın işten atılması, oda ve sendika çalışanlarının toplam sorunlarının bir parçasıdır aynı zamanda.

Cansal Malatyalı’ya karşı alınan tutum, oda ve sendikaların bürokratik yapılarının çalışanlarına yönelik tutumlarına da ayna tutmaktadır.

Sol siyasal güçlerin tablosu ve Cansal Malatyalı direnişi

Cansal Malatyalı direnişinin 6. ayında, İHD’ye yazılı bir dilekçeyle başvurarak işe geri dönmek için sürdürdüğü direnişe destek olunması çağrısında bulunmuştur. Bunun üzerine İHD de Cansal Malatyalı direnişine destek olmak amacıyla bir toplantı alınmış ve burada Cansal Malatyalı’nın işe geri dönmesi için bir heyetin oluşturularak İMO yönetimiyle görüşmesi kararlaştırılmıştır. Aynı zamanda İMO ile yapılacak olan görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmadığı takdirde Cansal Malatyalı’nın direnişine destek amaçlı eylemli sürece başlanılacağına duyurulduğu bir metnin İMO yönetimine sunulması kararı alınmıştır.

İMO ile yapılan görüşmenin sonucunun olumsuz olması üzerine “İnşaat Mühendisleri Odası’na Açık Çağrımızdır!...” üst başlığını taşıyan ve toplantıya katılan 15 kurumun imzacısı olduğu metin İMO yönetimine sunulmuştur.

İMO yönetiminin kendilerine sunulan ve Cansal Malatyalı’nın direnişinin yanında yer alınacağına ifade edildiği metinden duyduğu rahatsızlığı metnin altında imzası olan siyasi parti, sendika ve derneklerin genel merkezlerine gönderdiği mailde-faxta ifade etmiş ve kurumların genel merkezlerinden sunulan metinden haberdar olup olmadıklarına dair bir açıklama istenmiştir. İMO’nun takınımış olduğu bu tutum açıkça kurum iradelerinin yok sayılması anlamına gelmektedir. Kurum iradelerini yok saymak, kurumlar üzerine nüfuzunu kullanarak ilerici kamuoyunu ayrıştırma ve saflaştırmaya çalışmak anlamına gelmektedir.

Ancak daha da acı olanı bu mailin-faxın ardından bir dizi kurumun yaşanan süreci bir iç sorun olarak değerlendirip İMO ile ilişkileri germemek adına süreçten uzak durma kararını alması olmuştur. Sürecin başından beri direnişe ilgisiz davranan HDK bileşenleri ve bir dizi kurum, yaşanan süreci “iç sorun” olarak değerlendirerek imzalarını geri çekmişlerdir. Direniş aylardır kamuoyunun gündeminde iken, Cansal Malatyalı direnişin başlamasından itibaren taleplerini çeşitli eylemlerle kamuoyu ile paylaşmışken, İMO yönetimi, direniş karalamak adına

sürecin başından itibaren çeşitli açıklamalarda bulunmuşken, tüm süreç, ilerici kamuoyu nezdinde ayan beyan ortada iken, 15 Ağustos tarihinde kurumların ortak metnine imza atanlar, ne olmuştur ki, birkaç hafta sonra sorunu “iç sorun” olarak değerlendirerek imzalarını çekmişlerdir?

Başta HDK bileşenleri olmak üzere bir dizi kurum nezdinde İMO’nun yarattığı basıncın ve ayrıştırma tutumunun bu denli yanıt bulmasının gerisinde yaşanan soruna sınıfsal bakmamaları ve buradaki sınıfsal karşıtlığı görmemeleri yatmaktadır. Alınan bu tutumun kendisi bile bu güçlerin geldiği noktayı göstermek açısından ibret verici bir yerde durmaktadır.

Direniş süreci üzerine

Cansal Malatyalı’nın işe geri dönme talebiyle İMO önündeki direnişi 8 ayı geride bıraktı. Geline aşamada açlık grevine doğru evrilen direniş, sendika, oda, ilerici ve devrimci güçlerin tutumları açısından gerçek bir turnusol kağıdı işlevi görmüştür.

Direniş başından itibaren az sayıda devrimci yapı tarafından desteklenmiştir. 2 ay öncesinde Cansal Malatyalı’nın İHD’ye başvurusunun ardından gelişen süreçte, kamuoyu nezdinde farklı alanlarda da duyarlılıklar ortaya çıkmıştır. Direnişin sesinin duyurulması ve direniş sürecinin bulunduğu alandan çıkarılarak farklı alanlara taşınması, ilerici kamuoyuna mal edilmesi noktasında yaşanan eksikliklerine rağmen, direniş, ilk günden itibaren haklılığı ve meşruluğunu korumaktadır.

Bugün gelinen aşamada açlık grevinin 35. gününe gelen direnişin taleplerinin karşılanması için direniş desteklenmeli ve etkin bir çaba örgütlenmelidir.

Sonuç olarak ortada şu veya bu gerekçeyle işten atılan bir kadın işçi ve onu işten atan bir patron gerçeği vardır. Kendine devrimci, demokrat, ilerici diyen her insanın ve kurumun da soruna haksız yere işten atılan ve işe geri dönmek için mücadele veren bir işçinin cephesinden bakması gerekmektedir. Bunun dışına çıkan her tartışma bizi asıl sorundan uzaklaştıracaktır. Yaşanan süreç işten atılanın ve işten atanın siyasal kimliği ne olursa olsun emek ve sermaye arasında ki çelişkiden ileri gelmektedir.

Buradan bakıldığında Cansal Malatyalı’nın işe geri alınması talebiyle sürdürdüğü direniş daha iyi anlaşılacaktır. Sonuçta ortada bir hak arama mücadelesi bulunmaktadır. Bugün gelinen aşamada, açlık grevi direnişini sürdüren ve ciddi bir boyuta yaklaşan Cansal Malatyalı’ya, emekten yana olduğunu iddia eden herkesin desteklemesi temel bir sorumluluktur.

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

İzmir ve Ankara Etkinlik Hazırlık Komiteleri Sözcüleriyle

“25 yılın birikim yaslanarak bu e

-İzmir, Ankara ve İstanbul'da “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla düzenlenen etkinlikler 3, 11 ve 18 Kasım tarihlerinde gerçekleştirilecek. Etkinliklerin çalışmaları ise üç ilde tüm hızıyla sürüyor. Öncelikle etkinliklerin politik gündemlerinden ve ortaya çıkışından bahseder misiniz?

İzmir Etkinlik Komitesi Sözcüsü: 25. yıl vesilesiyle örgütlediğimiz etkinliğimizi emperyalistlerin savaş çığırtkanlıklarının giderek arttığı, ABD'nin bölgedeki taşeronu sermaye devletinin komşu halklara dönük saldırganlığının pervasızlaştığı, Kürt halkına dönük imha ve inkarın dizginlerinden boşaldığı bir dönemde örgütüyoruz. Bu açıdan gerek etkinlik ön hazırlık sürecinde gerekse etkinlik günü emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarının yükseldiği işçi ve emekçileri tüm bu saldırganlığa karşı devrimci mücadeleyi örgütlemeye çağırdığımız bir süreç olarak ölüyoruz. Bu gün güncel gelişmelere de bakıldığında işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarının ete kemiğe bürünmesi dünyada ezilen milyonların en yakıcı ihtiyacı. Biz de 25. yıl vesilesiyle örgütlediğimiz etkinliğimiz aracılığıyla Ege'den bir bayrak yükseltiyoruz. Bu bayrak hareketimizin 25. yılını kutladığı bu dönemde devrimin yakıcılığını, işçi ve emekçilerin kendi haklı davaları uğruna yani sosyalizm uğruna mücadeleyi örgütleme ihtiyacını haykırmak için bu topraklardan yükseltiyor.

Ankara Etkinlik Komitesi Sözcüsü: Öncelikle etkinliğin şiarlarını hatırlayalım. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği”. Biliyorsunuz Ortadoğu'da yıllardır çok yoğun hareketlilikler yaşanıyor. Emperyalizmin Ortadoğu'yu resmen şekillendirmeye çalıştığı çok açık. Emperyalist ABD, bu ülkeleri kendi istediği biçimde şekillendirerek var olan zenginlikleri ele geçirmeye ve buralardan hareketle ucuz iş gücü cennetleri oluşturmaya çalışıyor. Bunu yeri geldiğinde Türkiye'de, Katar'da, İsrail'de vb. olduğu gibi “güzellikle” yaparken yerine göre ise tanklarla bombalarla ve katliamlarla yapıyor. Tabi bu esnada taşeron ülkeler ise emperyalizmin emirlerini yerine getirme konusunda kraldan çok kralcı davranıyorlar.

Kıscası emperyalistler genel olarak dünyayı ve özelde Ortadoğu'yu kan gölüne çevirme hedefindedir. Bununla beraber birçok kitle iletişim aracıyla işçi ve emekçileri birbirine düşman ederek kitle desteği yaratmaya çalışıyor. Bizim bu etkinlikleri yaparken kullandığımız şiarın içerisinde halkların kardeşliği vurgusu dünyanın içerisinde bulunduğu bu durumdan kaynaklanıyor.

Öte taraftan dünyanın bir çok metropol ülkesinde başta işçi sınıfı olmak üzere kitleler eylemli bir süreç

yaşıyorlar. Özellikle son yaşanan ABD merkezli ve finansal alanda başlayan krizden sonra Türkiye'de dâhil olmak üzere tüm dünyada işçi sınıfı hareketli bir süreç yaşamaya başladı. Çok çarpıcı örnekler yaşanıyor: kapitalizmin Kâbe'sinde (ABD) Wall Street emekçiler tarafından işgal edilebiliyor. Yani kapitalizm kendi kalbinde denetimi sağlayamayabiliyor. Başka çarpıcı bir örnek: Güney Afrika'da maden işçileri militan bir şekilde direniş yürütüyor. 36 işçi katlediliyor ve maden işçileri direnişlerinde hiçbir ödün vermeden devam ediyor. Bir diğer nokta da şudur ki dünya çapında yapılan eylemlerin içerisinde antikapitalist vurgular öne çıkabiliyor ve başka bir dünya arayışı kendini gösteriyor.

Tüm bu yaşanan gelişmeler ise “işçilerin birliği” şiarının hangi ihtiyaç üzerinden kullanıldığını gösteriyor.

Dünya çapında yaşanan tüm bu gelişmeler bize şunu işaretliyor: “Devrimci öncül olmadan asla!”.

Yunanistan'da emekçiler meclisi kuşatıyor, aynı şekilde Portekiz'de de... Mısır'da, Tunus'ta halk ayaklanmaları başlarındaki birkaç kişiyi değiştirmek sınırlarında kalabiliyor. Yani tüm bu hareketlilikler devrimci bir mecra akmakta zorlanıyor. Çünkü devrimci çalkantıyı yönetecek ve doğru bir şekilde gerçek düşman olan kapitalizme ve onun üretim biçimine yönlendirecek öncüler yok.

Ayrıca tarihte de gördüğümüz bir gerçek var. Krizler hemen ardından ya büyük bir yıkımı, dizginlerinden boşalan burjuva gericiğini ya da devrimleri getiriyor. Dünyanın son on yıllarına kısaca bir göz attığımızda şunları görebiliriz: 1970'de başlayan kronik bir bunalım... Bu krizi ise izleyen halk ayaklanmalarını ve sınıf hareketlerini görüyoruz. Bu ise biz komünistlerin önüne son derece önemli görevler koyuyor.

-Etkinlik hazırlıkları ile birlikte çağrılar da işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. Önümüzdeki süreçte bu hazırlıklar kapsamında neler söyleyebilir sizler?

İzmir EKS: İzmir Alevi, Kürt işçi ve emekçilerinin yoğun olduğu bir kent. Kürt halkına karşı düşmanlığın tırmandırıldığı, toplum içerisine faşizan tohumların saçıldığı, dini inançları nedeniyle insanların ötekileştirilmeye çalışılarak, tek dil tek din tek ırk ekseninde insan prototipi yaratılmaya çalışıldığı bugünlerde, farklılıkları birarada olan bir kentte yürütüyoruz etkinliğin çalışmalarını. Aynı zamanda demir çelik işçilerinin de yani sanayi proleteryasının da yoğun olarak yaşadığı bir coğrafya burası. Bir yanımız Kürt halkının sürülerek itildiği Ege kıyıları, bir yanımız Ortadoğu halklarının binbir umutla ölümü göze alarak Avrupa'ya geçiş kapısı, bir yanımız ise isyanların, grevlerin, ayaklanmaların eksilmediği Ege'nin diğer

tuk...

me, emeğine, deneyimine kinlikleri örgütlüyoruz!”

yakası. Dünyanın ayaklanmalarla ve grevlerle sarsıldığı bugünlerde emperyalist savaşlara ve kapitalist sömürüye karşı tek alternatif olarak sosyalizm şiarını yükseltmek ve iktidar mücadelesinin “işçilerin birliği halkların kardeşliğinden” geçtiğini haykırmanın sorumluluğu duruyor biz sınıf devrimcilerinin omuzlarında.

Bu açıdan, çağrımızı işçi havzalarına ve emekçi semtlerine taşımak, emekçilerin bu kapitalist sömürü düzenine karşı taraflaşmasını sağlamak açısından çok önemli. Keza gecenin şiarı ile gerçekleştirdiğimiz ilk toplantımızda (9 Eylül toplantısı) emekçi semtlerinde komisyonlar oluşturmak, kapı kapı süreci örgütlemek hedefinde olduğumuzu açıklamıştık. Bu bir buçuk aylık süre zarfında İzmir’de 7 ayrı alan komisyonu ile kentten bir ucundan bir ucuna etkinlik sürecini örmeye başladık. Yanı sıra teknik komisyon ve basın-yayın komisyonu ile gecenin organizasyon ve duyuru ayağı için de çalışmalar başlattık. Aliağa, Menemen, Çiğli, Yamanlar, Bornova, Buca, Çamlıkule olmak üzere emekçi semtlerinde toplantılar, bildiri dağıtımları, kapı kapı çağrılar ve yaygın afişler yaparak gecenin amacını ve örgütlenme sürecini işçi ve emekçilere duyurduk. Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi olmak üzere öğrenci gençliğin de “işçilerin birliği halkların kardeşliği” çağrısına yanıt vermesi için standlar açıyor, afişler asıyor.

Ayrıca Manisa ve Aydın’da da işçiler, emekçiler ve öğrenci gençlik içerisinde komisyonlar oluşturarak etkinliğin çalışmalarını yürütüyoruz.

İzmir kamuoyundan sendikalardan, demokratik kitle örgütlerinden ve öncü işçilerden geceye çağrı mesajları aldık. Yine süreç boyunca Çiğli ve Buca’da başta olmak üzere Menemen, Karşıyaka ve Konak’ta, Suriye’ye yönelik operasyonların durdurulması ve emperyalistlerle işbirliğine son verilmesi için emekçilerden imzalar toplayarak, etkinliğe çağrıda bulunuyoruz.

Son iki hafta içerisinde de emekçi semtlerinde ve işçi havzalarında başta olmak üzere etkinliğin çağrı el ilanlarıyla ve araç kalkış saatlerini duyuran bildirilerle emekçileri tek tek etkinliğe çağırmaya devam edeceğiz.

Ankara İKS: Bu sorunun cevabına şöyle bir örnekle başlamak istiyorum. Her bir yoldaşımız bir empati yapsın. Acaba devrimci bir süreçte olursa ve yarın sabah devrim olacağı ile ilgili kesin bir bilgi olsa her bir yoldaşın ruh hali nasıl olur? ... İşte etkinliğe hazırlığımızın kapsamı budur. Eğer kapasitemiz 4 birimse bunu 8 birime çıkaracak tarzda hareket ediyoruz. Mesela bu güne kadar ulaştığımız DKÖ 4 ise 8’e çıkarıyoruz. Yani politik etki alanımızı daha da yaygınlaştırmak gibi hedefimiz var. Bugüne kadar kullandığımız araçları, yöneldiğimiz evleri, ulaştığımız işçi ve emekçileri çok daha artırmak gibi bir hedefle davranıyoruz.

Aynı şekilde, ulaşabildiğimiz en uzak ilişkiye kadar

25. YIL / DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

**İşçilerin birliği
halkların kardeşliği
etkinliğinde buluşalım!**

**Efkan Şeşen
Abdal (H. Tolga İlhan)
Grup Günyüzü
MIKE Müzik Topluluğu
Ve Sanat Tiyatro Topluluğu**

11 KASIM PAZAR / 13.00
CANKAYA BELEDİYESİ VEDAT DALOKAY
KOKTEYL SALONU (KURTULUŞ PARKI ÇIĞLI)
ankarabirlikkardeşlik@gmail.com

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu / BDS

ulaşmak ve onları özneleştirebilmek gibi...

-Etkinlikler üç ilde benzer programlarla gerçekleştirilecek. Program ve katılımcılar seçilirken nelere dikkat edildi?

İzmir EKS: Programı şekillendirirken temel kaygımız, işçiden ve emekten yana saf tutmuş, işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesine destek veren sanatçılara ulaşmak oldu. Bu açıdan gecemize katılan sanatçı dostlarımıza şimdiden teşekkür ederiz.

Ankara EKS: İlk bakışta yapacağımız etkinlikler tek başına bir konser gibi algılanabilir. Oysa içerisinden geçtiğimiz süreç üzerine az önce belirttiğimiz gibi son derece sıcak gelişmelerin yaşandığı bir süreç. BDSP olarak bu etkinlikler aracılığı ile işçi ve emekçilerde politik bir duyarlılık yaratmak ve buna paralel olarak bunu örgütlü bir duruşa çevirmek gibi hedefimiz var. Bertolt Brecht’in de eleştirdiği gibi emekçiler etkinliğe gelip orada sorularının yanıtlarını bulup ve ardından o ortamdan adeta rahatlamış bir şekilde çıkmayacaklar. Bu etkinlikler bizim işçi ve emekçiler ile bağımızı güçlendireceğimiz bir etkinlikler silsilesi olacak.

-Etkinlikten beklentiniz ve temel hedefleriniz nelerdir?

İzmir EKS: Etkinliğimiz için temel hedefimiz,

25. YIL / DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

**Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı
İşçilerin birliği
halkların kardeşliği
etkinliğinde buluşalım!**

**EFKAN ŞEŞEN
ŞAİR MEHMET ÖZER
YAZAR VOLKAN YARAŞIR
MAMAK İKE MÜZİK TOPLULUĞU
DUVARA KARŞI TİYATRO TOPLULUĞU**

3 KASIM CUMARTESİ / 19.00
İSMET İNÖNÜ KÜLTÜR MERKEZİ / FUAR
İRTİBAT TEL: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu / BDS

sosyalizmin güncelliğini, dünyada yükselen toplumsal hareketlerin asıl ihtiyacının devrimci önderlik olduğunu ve bu önderliğin programı ile, politikası ile ve pratiği ile siyasal arenada 25 yıldır bu topraklarda var olduğunu, 25. yıl vesilesi ile düzenlenen etkinlikte ve öncesinde döne döne işçi ve emekçilere anlatmak. İşçileri ve emekçileri 25 yılın iradesi ve kararlılığıyla devrime kazanmak.

Ankara EKS: Biz artık işçi sınıfını onun öncüsü ile buluşturarak yani sosyalizm ile sınıf hareketini bütünleştirerek devrimi gerçekleştirme görevi ile karşı karşıyayız. Bir emekçiye verdiğimiz bildiri, aldığımız nefes... Bunların her biri devrimi örgütlemeye hizmet ediyor. Yani devrime hazırlanıyoruz.

Tüm bu etkinlikleri bu misyon bilinci ile örgütüyoruz. Özel olarak vurgulamak istediğimiz bir diğer nokta, tüm bu etkinlikleri, komünist hareketin 25.yılında gerçekleştiriyor olmamız. Biz 25 yılın birikimine, emeğine, deneyimine yaslanarak bu etkinlikleri örgütüyoruz.

Biz etkinliğe çağırdığımız işçileri ve emekçileri aslında etkinliğe çağırıyoruz, kitleleri devrime çağırıyor, onları öncüsü ile birleşmeye çağırıyoruz. Bu konuda son derece tok ve netiz.

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

“BDSP’nin omuzladığı bu etkinliklerin sınıf dayanışmasını artıracacağını biliyorum!”

Öncelikle halkları yok sayıcı, inkar ve asimilasyon saldırganlığına karşı nereden gelirse gelsin sınıf dayanışmasıyla güçlerimizi aktif hale getirmenin sorumluluğunu hissettirecek ve tetikleyecek şekilde safları sıklaştırmak gereklidir. Bildiğimiz gibi ABD ve onun destekleyicileri emperyalist politikalarıyla halkları tehdit ediyor ve iliklerine kadar sömürüyor. Suriyede yeni hedef tahtası olarak önlerinde durmaktadır. Burjuva basın ise her zamanki duruşuyla beslendiği sınıfların çıkarlarını koruyacak şekilde pozisyon almakta. Savaş kapıda ve hükümet kendilerini suni gündemlerle meşrulaştırma gayreti içerisinde. Emperyalist güçlerin ve yerli işbirlikçi sınıfların çıkarları savaştan beslenecek şekilde dizayn edildi. Ezilenler ve halklar açısından ise kara bir tablo dayatılmakta. İşte tam da bu noktada biz halkların kardeşliği şiarını haykırmak ve

dayanışmanın caydırıcı gücünün farkına tekrar tekrar varmalıyız.

Düzenlenecek olan bu etkinlikler beni çok heyecanlandırıyor. Ben aynı zamanda KESK’e bağlı Kültür Sanat Sen İstanbul Şube Başkanlığı yapmaktayım. Özelinde ezilenlerin ve çalışanların haklarını savunmaya çalışıyoruz. Bu açıdan örgütlü mücadelenin kazanımlarını pratik olarak da görmekteyim. Bu nedenle BDSP’nin omuzladığı bu etkinliklerin sınıf dayanışmasını artıracacağını biliyorum ayrıca işçi sınıfına tüm yoldaşlara yalnız olunmadığı daha net olarak gösterilmiş olacak. Böyle değerli bir etkinlik için davet edildiğimde, kendi kendime orada olmalıyım dedim; sizlere teşekkür ederken ‘Yaşasın halkların kardeşliği ve yaşasın işçi sınıfının, dayanışması sloganlarını içimden haykırmaya başladım bile.

Abdal / Haluk Tolga İlhan

“Devrimci şiirlerimizle ve sınıf kimliğimizle fabrikalarımızdan gelip bu etkinliğe katılacağız!”

Esasında sermaye devleti, uzun yıllardır emperyalist devletlerin çıkarları doğrultusunda taşeronlukta sınır tanımayarak, kardeş halklara yönelik kirli saldırı politikalarını hayata geçirmek için fırsat kolluyordu. Suriye’de kirli yöntemlerle iç savaşı körüklemeye çalışan emperyalist güçler tam da kendi yarattıkları bu tabloyu fırsata çevirerek, Suriye üzerinden Ortadoğu’da hegemonya kurmanın peşindeler. Emperyalistlerin bu kanlı hesapları yaşadığımız coğrafyada da hak gaspları, artan baskı ve devlet terörü, ezilen halklara yönelik inkar, imha ve asimilasyon uygulamaları olarak yansıyor. İşçi sınıfı ve ezilen halklar üzerinde oynanan tüm bu oyunları parçalamanın tek yolunun, işçi sınıfı ve emekçilerin yükselteceği devrim ve sosyalizm mücadelesinden geçtiğini düşünüyoruz. Devrimci sanatçımız Yılmaz Güney’in de dediği gibi ‘tek kurtuluş var o da DEVRİM’.

Tanyeri şiir topluluğu olarak bizlerde farklı sektörlerde çalışan işçileriz. Mevcut düzenin yarattığı sömürüyü, dayattığı kölece çalışma koşullarını fabrikalarımızda, işyerlerimizde iliklerimize kadar yaşayarak hissediyoruz. Aynı zamanda Tanyeri Şiir Topluluğu farklı halklardan işçilerin bir araya geldiği bir topluluk. Sınıf devrimcilerinin düzenleyeceği ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği etkinliği’ tam da bizlerin mücadelesine yol gösteren bir şiar ve içerikle hazırlanıyor, bizleri anlatıyor.

Sınıf devrimcilerinin devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısını ve etkinliği devrimci sanatı üreten işçiler olarak, içerisinden geçtiğimiz süreçte önemsiyor ve destekliyoruz. Devrimci şiirlerimizle ve sınıf kimliğimizle fabrikalarımızdan gelip bu etkinliğe katılacağız. Tüm işçi kardeşlerimizi de bu anlamlı çağrıya yanıt vermeye ve 18 Kasım’da ‘işçilerin birliği, halkların kardeşliği etkinliğine’ katılmaya, taraf olmaya çağırıyoruz.

Tanyeri Şiir Topluluğu

Mamak İKE Müzik Topluluğu ile etkinlik üzerine....

- Mamak İKE müzik topluluğu “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarına nasıl bakıyor?

- Yabancılaşan, başkalaşan, birbirine hasımlaşan işçilere, dilinden, renginden, bulunduğu coğrafyadan kaynaklı birbirine düşman olan halklara bir çağrı bu. İşçi sınıfı patronlarının her isteğini yapmaya açık bir durumdadır. Düşük ücrete, güvencesiz çalışmaya mahkum ediliyor, kıdem hakkından, emeklilik hakkından mahrum bırakılmaya çalışılıyorlar. İşçiler eğer bugün sömürülüyorsa, bu örgütsüz durumlarından kaynaklanıyor. Patronlar ya da sermaye sınıfı işçilerin alınterini çalmıyormuş gibi bir de ulusal ve mezhepsel olarak işçileri birbirine düşürüyor. Kültürel zenginlikleri onları birbirine düşürmek için kullanıyor. Bugün Suriye’de olanlar, ülkemizde Kürtlere, Alevilere karşı baskı ve asimilasyon uygulamaları bunların açık göstergeleridir. Örnekleri çoğaltabiliriz, Müslümanları aşağılayan filmi Avrupa’da yoksul göçmenlere karşı artan faşist uygulamalar da halkların birbirine düşürülmesinin örnekleridir. Bugün Suriye’deki meselede iki seçenek sunuluyormuş gibi gözüküyor: Ya AKP-ABD-İsrail vb.’nin tarafı ya da Esad-Rusya-Çin tarafı... Hâlbuki Suriye’de 2011 yılında emekçiler ve yoksul kesimler, içinde buldukları zor koşullara karşı, Tunus ve Mısır’da olduğu gibi başkaldırmışlardı. Oysa bugün, sadece bu devletler bir tarafmış gibi sunuluyor.

Bizler bu kapitalist devletlerin kendi aralarındaki savaşta, işçilerin ve ezilen halkların tarafındayız. Müziğimizi de bu birbirine düşürülmeye çalışılan halkların yüzyıllardır var olan kardeşliğini vurgulamak için yapıyoruz. Ve gerçek çözüme de işçilerin ve ezilen halkların birleşik örgütlü mücadeleleriyle tırnaklarımızla kazıya kazıya ulaşabileceğimizi düşünüyoruz.

Kasım ayında komünist hareket 25. yılını kutlayacak. Dünyayı saran yeni savaşlar ve bunalımlar döneminde devrime hazırlanma iddia ve cüretiyle etkinlik hazırlıklarını sürdürüyor. Bizlerde emperyalist savaşa, yıkıma, kültüre karşı açılmış bu bayrağı sanat cephesinden güçlendirmeye çalışıyoruz. Emegi çalınan, yok sayılan, sömürülen, savaşa mahkum edilen işçilerin-emekçilerin-ezilen halkların birlik ve direniş çağrılarını müziğimizle farklı bir boyuttan sergileyeceğiz. Bu çerçevede “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltme çağrısını önemsiyor ve destekliyoruz.

Kızıl Bayrak/Ankara

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Etkinlikleri saldırganlığa, savaşa ve sömürüye karşı mücadeleye mevzilerine dönüştürelim!

Sınıf devrimcileri, komünist hareketin 25. yılını kutlama hazırlıklarını kapsamlı bir siyasal çalışma ile birlikte örgütlemeye devam ediyor. Vurgulamak gerekir ki; kapitalist sömürü ve barbarlığın sonucunda biriken sorunların yarattığı güncel siyasal gelişmelerin seyri, yürütülen 25. yıl çalışmalarının önemini daha da belirginleştirmiş durumdadır. Dünya’da ve Ortadoğu’da yaşanan siyasal gelişmelerle birlikte artan toplumsal hoşnutsuzluk, komünist hareketin içinde bulunduğumuz tarihsel sürece ilişkin yaptığı siyasal tespit ve görüşlerini doğrulamaktadır. Çıkarılan savaş tezkeresine paralel bir şekilde Suriye’deki hedeflerin bombalanması, sınıra askeri yığınak yapılması, Suriye hava yollarına ait bir yolcu uçağının indirilmesi gibi provokatif tutumlarıyla sermaye devleti sürdürdüğü savaş ve saldırı politikalarını daha da kızıştırmıştır. Diğer taraftan da, sınıfa yönelik kapsamlı saldırıların bir parçası olarak gündeme gelen Yeni İş İlişkileri Yasası meclisten geçmiştir. Emperyalist saldırganlığın artan şiddetini işçilere, emekçilere ve gençliğe dönük kapitalist sömürüyü derinleştiren ekonomik-sosyal saldırılar, artan faşist baskılar, mezhepsel ve etnik ayrımların körüklenmesi tamamlanmaktadır. Artan işsizlik, ağır çalışma ve yaşam koşulları ile birlikte bu çok yönlü yıkım tablosu toplumsal muhalefeti mayalayacak dinamikleri hızla güçlendirmektedir. Kuşkusuz ki, sınıf devrimcilerinin “25. yıl devrime hazırlanıyoruz!” şiarı bu dinamiklere etkili bir müdahale ile birlikte ete kemiğe bürünmektedir.

İşte bu nedenle 25. yıl gündemi ile birlikte hazırlığını yürüttüğümüz “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinlikleri tüm aşamalarıyla güncel gelişmelerin seyrine müdahale edecek bir çalışma tarzıyla birlikte örgütlenmelidir. Güncel siyasal gelişmelere müdahale etkinliklerin ön çalışması ile gerçekleştirilmelidir. Bu yaklaşım etkinlik çalışmasının başarısında belirleyici bir halkadır. Esas itibarıyla, etkinlikler politik çerçevesi ile “krizler, bunalımlar, savaşlar” dönemine devrimci hazırlığa uygun bir içeriğe ve kapitalist düzene karşı devrimci sınıf mücadelesi çağrısına sahiptir. Önemli olan bu politikayı gündelik çalışma içerisinde harekete geçirmeyi başaracak bir ısrar ve yoğunlaşmayla çalışma alanlarına yüklenmeyi başarabilmektir.

Hazırlığını yürüttüğümüz etkinliklere işçi ve emekçilerin, gençliğin emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye karşı tepkisinin örgütlendiği bir araç gözüyle bakılmalı, çalışmaya bu şekilde yön verilmelidir. Bir taraftan düzen içi çelişkiler derinleşiyor, diğer taraftan artan saldırılar ve öncelikle öne çıkan savaş gündemi anti-emperyalist mücadele dinamiklerini alttan alta mayalıyor. İşçi sınıfı ve gençliğin, içine düşülen bataklığa karşı tepkisi her geçen gün büyüyor. Sermayenin savaşın faturasını işçi sınıfına ödetmesi, savaş gündemini tüm şiddetiyle hissettiren somut gelişmelerin ardı arkası kesilmiyor. İşte sınıf devrimcileri, güncel siyasal gelişmeleri etkinliğin politik çağrısını güçlendirecek bir avantaj

gözüyle değerlendirmeli, hazırlığını buna uygun motivasyonla örgütlemelidir. Her yeni gelişme sermaye uşaklarının yüzündeki maskeyi aşağıya düşürmekte, düzen gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortaya serilmektedir. Sınıf devrimcileri, etkinlik çalışmasını yürütürken bu atmosferin içerisinde duyarlılık geliştiren, öne çıkan ileri güçlerle buluşarak harekete geçirmeyi başarmalıdır. Bu yönelim kapitalist düzenin tek alternatifinin sosyalizm olduğunun propagandasını etkili bir şekilde yürütme hedefiyle birleştirilmelidir. Devrimin ve devrimci şiarların öne çıkartılması etkinlik çalışmasının politik gücünü kitleler karşısında daha belirgin şekilde hissettirecektir.

Bir taraftan propaganda ve örgütlenme çalışmasında kitlelerin kolektif gücünün etkinlik ön çalışmasında ve etkinlik anında açığa çıkartılması gözetilmelidir. Bunun için kesintisiz politik faaliyetimizin ürünü olan kitle ilişkilerimizin çalışmanın öznesi haline getirilmesi için özel bir çaba sarf edilmelidir. Unutmamak gerekir ki, gelişen gündemlerle etkinlik çalışması arasında politik bağlar kurarak, kitlelerin karşısına devrimci bir odak olarak çıkılması, sayıca daha çok emekçinin aktifleştirilmesi, etkinliğe katılacak kitlenin niteliğine ve niceliğine doğrudan yansıtacaktır. Ancak bu yaklaşımla etkinlik, birkaç saat diliminden oluşan bir konser programı değil, kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkartan kolektif bir mücadele mevzisi niteliğine bürünür.

İşte bu nedenle ‘İşçilerin birliği, halkların kardeşliği’ etkinliklerine sermaye düzeninin savaş çığırkanlığına karşı bir örgütlenme seferberliği biçiminde hazırlanmalıdır. Devrimci dinamizm ve güçlü bir organizasyonla, kapsamlı bir kitle çalışması ve devrimci propaganda-ajitasyon birleştirilmelidir. Böylece sermaye iktidarının saldırılarının karşısında sağlam bir işçi ve emekçi barikatı örme cüreti ile etkinlik çalışmasına yüklenilmelidir. Sınıf devrimcileri, gerçekleştirecekleri her bir etkinliği aynı zamanda etkin bir örgütlenme süreci olarak ele almalıdırlar.

Sermaye devletinin işçi sınıfının emperyalist saldırganlığına ve ekonomik yıkımına karşı biriken tepkisini etkinlikler vesilesiyle örgütlemeli, kitlesel bir şekilde açığa çıkartmaya yoğunlaşmalıyız. İşçi ve emekçi kitlelerin biriken öfkesinin devrimci sınıf politikası ile buluşması, bu temelde örgütlenmesi için bu dönem içinde tanımladığımız tüm araçların amaca uygun bir şekilde kullanılması önemlidir. Bu çerçevede anlamını bulan etkinliklerin başarısı komünist hareketin bütünlüklü dünya görüşüne dayanan ideolojik-politik çizgi ve devrimci programının kitlelerle buluşturulmasında gösterilecek çabada saklıdır.

Sol hareketin dönem dönem örgütlediği etkinliklerle ayrımımızı net bir şekilde koyabilmeli ve bu ayrıma uygun bir çalışma örebilmeliyiz. Unutulmamalıdır ki biz, etkinlik programı ile birlikte çalışmanın politik çağrısını temele oturtan bir siyasal yaklaşımla hareket ediyoruz.

Devrimci propaganda ve ajitasyon, kitle çalışmasının önemli bir ayağıdır. Kitle etkinliklikleri de politik çalışmada kullanılan araçlardan biridir. Etkinliğin başarısı devrimci politikanın ideolojik-politik gücüne bağlıdır. Buna dayanarak hazırlık sürecinde kitlelerin ön çalışmaya etkin bir şekilde katılmasını sağlamak için oluşturulan örgütlülükler (komite, komisyon, çalışma grupları, ekipler), güncel gelişmelere politik müdahale, politikayı sahnedən yansıtan güçlü bir etkinlik programı oluşturulması başlıklarının her biri arasında bütünsel bir bağ vardır. Etkinlikte yer alan her program politik çağrımıza uygun bir öze ve biçime sahip olmalı, komünist hareketin 25 yıllık birikim ve değerler sistemini yansıtabilmelidir. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” etkinliklerinin başarısı, sınıf kitlelerinin güncel saldırılara karşı eyleme geçirme ve örgütlenme hedefine uygun bir pratiğin sergilenmesinde saklıdır. Sınıf devrimcileri çalışmanın her aşamasına bu gözle bakmak zorundadır.

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri, sermaye devletinin yükselttiği savaş çığırtkanlığına karşı buldukları her alanda mücadele çağrısını yükseltiyorlar. Sermaye hükümeti AKP'nin yalan ve çarpıtmalara dayalı propagandasıyla içerde ve dışarda saldırganlığı yükselttiği bir dönemde sınıf devrimcileri işçi ve emekçilere gerçeği aktarıp emperyalist işgallere karşı taraf olma çağrısını yapıyorlar. Fabrika önlerinde, işçi havzalarında işçilerin birliği halkların kardeşliği çağrıları yapıyor.

İstanbul

Küçükçekmece'de sınıf devrimcileri, Şirinevler ve Sefaköy'de gerçekleştirdikleri afiş çalışması ile merkezi noktalara 25. yıl çağrısını taşıdı.

16 Ekim akşamı iş çıkışı saatinde Şirinevler Meydanı'nda, 17 Ekim sabahı da Sefaköy metrobüs çıkışında "İşçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliği"ne çağrı yapan bildirelerin dağıtımını gerçekleştirdi. Dağıtım boyunca gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarıyla etkinliğe katılım çağrısında bulunuldu.

Şirinevler'deki dağıtımda *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı da işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Şahintepesi semt pazarına bildirelerin dağıtımını yapan sınıf devrimcileri emekçileri mücadeleye çağırdı. Ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı da gerçekleştirildi. Afiş ve bildiri kullanımları Sefaköy ve Zeytinburnu'nda sürdü.

15 Ekim sabah işe gidiş saatinde Zeytinburnu metrobüs çıkışı ve akşamüzeri İnönü Pazartesi Pazarı'nda gerçekleştirilen bildirge dağıtımları ile işçi ve emekçilere 25. yıl çağrısı ulaştırıldı. Dağıtımlar boyunca *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısı da işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Kartal'da 18 Kasım etkinliğinin afişleri Kartal merkez, minibüs yolu ve Karlıktepe Mahallesi'ne asılırken, merkezde açılan standta da etkinliğin çağrıları dağıtıldı.

Tuzla'da TİS süreci faaliyetleri kapsamında Türk Metal Sendikası'nda örgütlü Baymak fabrikasında "Zamlara karşı TİS komitelerinde birleşelim" şiarlı Metal İşçileri Birliği bildirilerinin dağıtımını yapıldı. İşçilerle gerçekleştirilen sohbetlerde TİS komiteleri oluşturularak mücadele edilmesinin önemi anlatıldı.

Faaliyetler tersanelerde de sürdü. Tersane işçilerine "Zamlara, iş cinayetlerine ve savaşa karşı mücadeleye" şiarlı Tersane İşçileri Birliği imzalı bildiriler dağıtıldı. Tersane işçilerinin geçiş güzergahlarında dağıtılan bildirilerde, son dönemde yaşanan zamlara, Çiçek Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetine ve emperyalist savaşa karşı mücadele etme çağrısı yapıldı.

Hafta boyunca emekçi mahallelerinde ve fabrika çıkış noktalarında *Kızıl Bayrak* gazetesi satışı yapıldı.

Esenyurt'ta "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" etkinliği çalışmaları toplantılar, afiş çalışmaları, bildirge ve davetiye dağıtımları ile sürüyor.

Etkinlik hazırlıkları kapsamında, Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde işçi ve emekçilerle kahvaltıda bir araya gelindi. Ardından kahvaltıya katılanlarla birlikte etkinliğe hazırlık toplantısı yapıldı.

Yeşilkent, Yenikent, Talatpaşa, Fatih ve Merkez mahalleleri etkinlik afişleriyle donatıldı. Çalışma, aynı mahallelerde yapılan *Kızıl Bayrak* satışı, etkinliğe çağrı bildireleri ve davetiye dağıtımları ile

güçlendirildi.

Avcılar'da ve İncirtepe Mahallesi'nde kafeler, dernekler gezilerek etkinlik davetiyeleri ulaştırıldı.

İzmir

Etkinliğin yaygın çağrısı kapsamında bir yandan sendikalarla ve kitle örgütleriyle görüşülürken bir yandan da radyo programları ve yerel gazetelerle irtibata geçiliyor. Geceyi destekleyen mesajlar da şimdiden, internet üzerinden yayınlanıyor.

Sınıf devrimcileri tarafından 10 Ekim Çarşamba günü Çiğli, Bostanlı, Soğukkuyu, Bayraklı, Bornova, Ege Üniversitesi kampüs girişi, Manisa kavşağı, Alsancak, Basmane, Balçova, Narlıdere, İkiçeşmelik hatları boyunca yaygın afişleme yapıldı.

Çıkarılan el ilanları da İzmir'de gerçekleştirilen etkinlik ve eylemlerin yanısıra merkezi noktalarda kurulan standlarda bire bir çağrılarla dağıtılıyor.

Buca'da sınıf devrimcileri Şirinyer TANSAS önünde haftanın iki günü açılan imza masası ile Bucalı işçi ve emekçilerle buluşmaya devam ediyor. Ayrıca emperyalist savaşımlardan karelerin yer aldığı "utanç sergisi" de çalışmaya görsel açıdan güç katarak ilgi odağı olmaya devam ediyor. Kolluk güçleri de standın etkisini kırmak için kimi tacizlerde bulunuyor.

Gece çalışmaları çerçevesinde 13 Ekim Cumartesi günü Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde "gece ve sis" başlıklı belgesel gösterimi ve söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide Ortadoğu'da süren savaşın "emperyalist" bir savaş olduğu, barış ve savaş kavramlarının tek başına süreci açıklamadığı belirtildi.

Kapitalist sömürüye karşı yükseltilecek sınıf savaşçı çağrısı da söyleşinin bir diğer öne çıkan başlığı oldu. Sınıf savaşımı odaklı mücadele hattıyla beraber gece çalışmalarına geçilerek BDSP'nin örgütlediği gece çalışmalarına omuz verilmesi çağrısıyla söyleşi son buldu.

Sınıf devrimcileri gece davetiyelerini ve otobüs kalkış noktalarını da içeren el ilanlarını emekçi mahallelere ulaştırmaya devam ediyorlar. Bu çerçevede kapılar tek tek çalınarak işçi ve emekçiler geceye davet ediliyor. Yapılan çalışmalar sırasında emekçilerin geceyi ilgiyle karşıladığı görülüyor.

Afişler de Buca'nın merkezi noktalarında kullanılıyor.

Ankara

Etkinliğin afişleri Kızılay'ın merkezi yerlerine ve Sakarya Caddesi'ne yapılırken, Dikmen'de de Sokullu bölgesinde ve pazarın etrafında yaygın bir şekilde kullanıldı. Afişleri yaparken emekçilerden de olumlu tepkiler alındı.

Ayrıca Konur Sokak'ta stand açılarak emekçiler etkinliğe çağrılıyor. Tüm bunların yanı sıra sendikalar ve odalar da dolaşarak etkinliğin duyurusu yaygın bir şekilde yapılıyor.

Etkinlik çağrısı **Mamak**'ta da yükseltiliyor. Ege, Şirintepe, Nato Yolu ve Tuzluca'yı Mahallesi'ne afişlemeler yapıldı. Ayrıca emperyalist savaşı teşhir eden ve gerçek barışın sosyalizmde olduğunu belirten yazılamalar yapıldı. Bir yandan afişlerle etkinliğin duyurusu gerçekleştirilirken bir yandan da emekçiler hazırlanan broşür ve davetiyelerle etkinliğe çağrılıyor.

Etkinlik çağrıları üniversitelerde de yaygın bir şekilde devam ediyor. ODTÜ, DTCF, Cebeci ve

Beytepe'de etkinlik duyuruları yaygın bir şekilde kullanılıyor. Etkinlik afişinin kullanımının yanı sıra öğrencilere yapılan çağrı dışında, ilerici öğretin üyeleri de dolaşarak etkinliğe çağrılıyor. Üniversitelerde çalışmalar stand, yazılama gibi çeşitli materyallerin kullanımı ile devam ediyor.

Sincan'da Sınıf devrimcileri, sermaye iktidarının tüm baskılarına rağmen sınıf çalışmasını sürdürüyor.

İşçiden İşçiye'nin (Ankara İşçi Bülteni) Ekim sayısının dağıtımları devam ediyor. Sabahın erken saatlerinde Cimsit, 12. Cadde, Pazar Pazarı ve Sincan Lisesi civarındaki işçilerin yoğun olarak bulunduğu servis noktalarına bülten ulaştırıldı. Dağıtım esnasında işçilerle kıdem tazminatı, örgütsüzlük gibi kimi sorunlar üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Ayrıca iş çıkış saatlerinde işçi ilişkilerine de bülten ulaştırıldı.

Sincan'da sınıf devrimcileri, 11 Kasım'da yapılacak etkinliğin çağrı afişlerini yapmaya başladılar. Cimsit ve 12. Cadde üzerinde yapılmaya başlanan afişler ilk elden devletin saldırılarına maruz kaldı.

Gözaltı terörüne rağmen afişleme çalışması Sincan 12. Cadde ve Sincan Merkez'de devam etti. Aynı zamanda davetiyeler etkin bir şekilde kullanılırken, Sincan'da bulunan kurum ve kitle örgütlerine davetiyeler ulaştırıldı, etkinliğin içeriği anlatıldı ve etkinliğe davet edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana-Bursa-İzmir-Ankara

Bursa

Bursa İşçi Bülteni'nin Ekim sayısının yaygın dağıtımını devam ediyor. Mesken, Yeşilyayla, Santral Garaj ve Merinos hatlarına gerçekleşen dağıtımlarda yüzlerce bülten işçilere ulaştırıldı.

Adana

Savaş politikalarından vazgeçilmesi ve savaş tezkeresinin derhal geri çekilmesi talebiyle sınıf devrimcileri, Adana'da imza kampanyası başlattı.

Sınıf devrimcileri İnönü Parkı'nda stand açarak imza toplayıp, konu ile ilgili el ilanlarının dağıtımını yaptı. Ajitasyonlarla emekçilere Suriye'ye yönelik saldırganlığa karşı çıkma çağrıları yapıldı.

Suriye'ye yönelik müdahale karşıtı çağrılar Adana İşçi Bülteni dağıtımlarıyla devam etti. Bülten, MARS A gıda fabrikası ile Arap Alevisi işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Saydam Caddesi'nde dağıtıldı. Dağıtım sırasında yapılan kısa sohbetlerde bültenin ilgiyle karşılandığı gözlemlendi.

Direnişlerin birleştirilmesi ve ortak mücadele perspektifi üzerine

Sermaye devleti işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını yoğunlaştırırken bu saldırılara işçi sınıfı cephesinden verilebilecek anlamlı yanıtlar olarak farklı iş kollarında lokal direnişler artmakta.

Sermaye devletinin saldırılarına boyun eğmeme, işten atma, hak gaspı, sendikalaşma hakkının engellenmesi vb. saldırılara bir karşı koyuş sergileme ve örgütsüz sınıf bölüklerine mücadele etmenin ne anlama geldiğini gösterme açısından lokal direnişler önemli bir yerde durmaktadır. Bununla birlikte saldırılara daha etkili bir karşı koyuş sergilemek ve direnişlerin kazanıma ulaşmasını sağlamak için direnişlerin ortak mücadele hattıyla birleştirilmesi de önem kazanmaktadır. Sınıf hareketinin geriliği düşünülürse öncü işçi konumundaki direnişçi işçilerin birlikteliğinin sağlanması, direnişlerin kazanımı bakımından önemlidir.

Neden ortak mücadele?

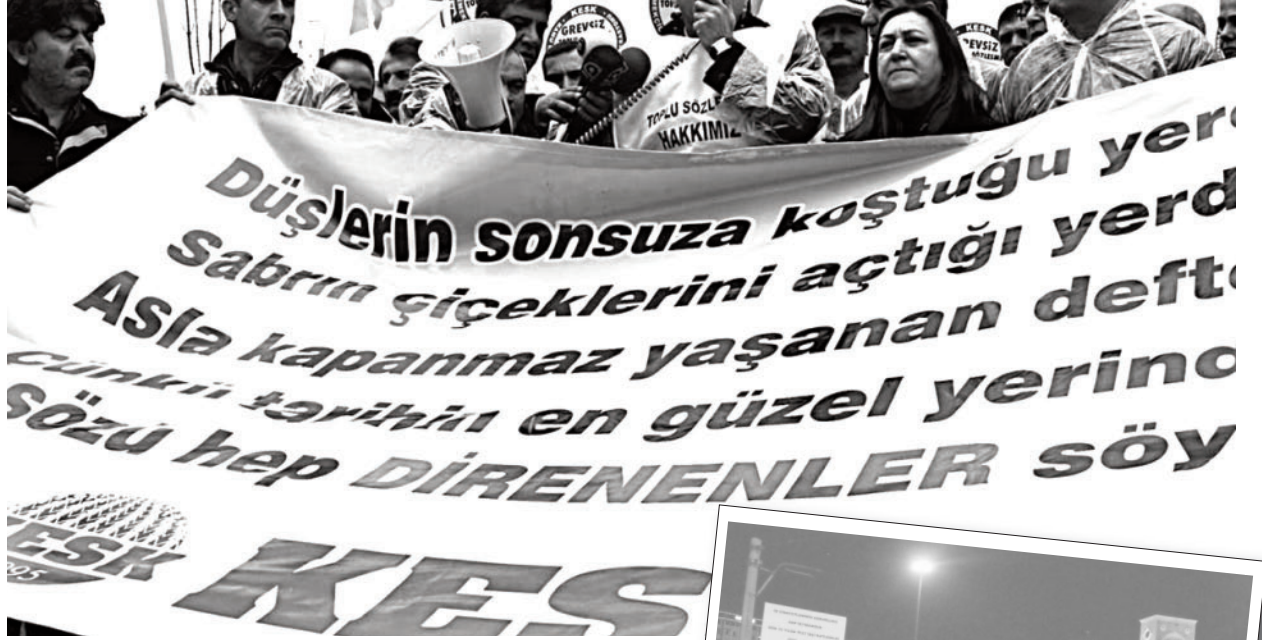
Direnişlerin ortak bir mücadele hattıyla birleştirilmesi, direnişlerin kendi sınırlılıklarını aşması noktasında önemli bir araca dönüşme potansiyeli taşımaktadır. Patronlar sınıfının örgütlü duruşu, yargı, medya, kolluk güçleri ve bir dizi başka imkanların karşısında direnişlerin ortaklaştırılması çerçevesinde bir örgütlülük yaratılması direnişçi işçilerin patronlar karşısındaki duruşunu da güçlendirecektir.

Halihazırda sendikalı veya sendikasız olarak süren pek çok direniş, Kiğılı, Roseteks gibi birkaç örneği dışında tutarsak bekleme bir tavırda atalet içerisinde bulunmaktadır. Bunda sendikalı direnişlerde sendika bürokrasisinin tutumu öne çıkabilirken sendikasız direnişlerde de mücadele konusunda deneyimsizlik önemli bir etken olmaktadır. Direnişlerin ortaklaştırılmasıyla oluşacak sınıf dayanışmasının yaratacağı moral, motivasyona ek olarak gerçekleşecek deneyim paylaşımı da direnişlerin hareketlilik kazanmasına ve eylemsellik sürecine girmelerine yardımcı olacaktır. Bu da direnişlerin kazanıma ulaşmasını hızlandıracak bir rol oynayacaktır.

Direnişlerin ortaklaştırılmasından ne anlamalıyız?

Direnişlerin ortak bir mücadele perspektifi ile birleştirilmesi sınıf mücadelesine yapacağı katkı ve direnişlerin kazanıma ulaşmasını hızlandırması açısından önemli bir yerde dururken bu birlikteliğin nasıl sağlanması gerektiği sorusu karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bu sorunun cevabı doğru verilemediği takdirde direnişlerin ortaklaştırılmasının bir kazanım yaratamayacağı açıktır.

Kuşkusuz ki, bir takım eylem birliktelikleri oluşturmak direnişler adına bir katkı yapacaktır. Ancak salt eylem birlikteliğine sıkışan pratiğin direnişlerin ortaklaştırılması ile oluşacak olanak ve imkanları açığa çıkarması mümkün değildir. Direnişlerin ortaklaştırılmasının yaratacağı gücün açığa çıkması için eylem birlikteliğini aşan bir perspektifle hareket edilmesi

gerekmektedir. Direnişlerin ortaklaştırılmasının gerçek karşılığı ancak ortak mücadele perspektifine sahip, demokratik işleyişin olduğu, direnişçi işçilere inisiyatif alanı sağlayan birlikteliklerin oluşturulması ile sağlanacaktır.

Mevcut birliktelik ihtiyaçları ne kadar karşılıyor?

31 Ağustos tarihli Kızıl Bayrak Gazetesi'nde "Baskıya, sömürüye, hak gasplarına karşı direnişler yaygınlaşıyor... Ortak mücadele hattıyla direnişleri birleştirelim!" başlığı ile yayınlanan değerlendirmemizde her cumartesi günü Taksim'de gerçekleşen direnişlerin ortak eylemlerinin anlamlı olduğunu belirtmiş ve "Ancak bu birleşimin diğer direnişleri de kapsayıp, onlara da söz hakkı tanımadığı sürece birleşik mücadelenin gereklerini karşılamayacağı açık olmalıdır." demiştik. Geline aşamada, bu birlikteliğin olumlanabilecek yanları ile birlikte pek çok eksikliği de barındırdığını söyleyebiliriz. Bu eksikliklerin aşılması noktasında en büyük sorumluluk da direnişçi işçilerden oluşan ortak komiteye düşmektedir.

Birliktelik açısından "komitenin tüm direnişlere açık olması gerekliliği" karşısındaki dar görüşlü bakış açısının bugün büyük ölçüde aşılmış olması önemli bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Ancak halen komitenin işler hale gelmesi noktasında sıkıntılar yaşanmaktadır. Özellikle haftalık gerçekleştirilmesi kararlaştırılmış olan toplantıların periyodunda yaşanan aksamalar ortaklaşma adına konan hedefleri hayata geçirme noktasında sorun yaratmakta, hedefler doğrultusunda adım atarak ilerlemeyi engellemektedir.

Komite toplantılarının gerçekleşmesinde yaşanan aksamaların ve direnişçi işçilerin tartışmalara katılımı noktasında yaşanan sıkıntıların kaynağında oluşturulan birlikteliğin cumartesi günleri eylem alanında yan yana gelme bakış açısını aşamamasıyla yakından alakalı olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu dar bakış

açısını aşmak için birliktelikte olmayan direnişleri ziyaret etmek, diğer direnişçileri sürecin parçası haline getirmek ve diğer direnişler üzerinden gündeme gelen eylemlere destek vermek gibi hedefler konmuştur. Bunun en anlamlı sonucu da kendisini, direnişe geçen Elit Çikolata işçilerinin cumartesi eylemlerine katılması ve Roseteks işçilerinin Köşebaşı Restaurant önünde gerçekleştirdikleri eyleme diğer direnişçi işçilerin destek vermesinde göstermiştir.

Direnişlerin birbirlerine destek vermesi ve dayanışma örneklerini sergilemeleri ilk adımlar açısından önemlidir. Bunun bir ileri adımı olarak da destek ve dayanışmayı aşan bir bakış açısı ile direnişlerin birbirlerinin süreçlerine ortak müdahale imkanlarını geliştirmeleri hedeflenmelidir. Bu durum özellikle daha ileriden konumlanan direnişlerin diğer direnişleri ileriye çekmesi noktasında olanak sağlayacaktır. Ayrıca bu bakış açısı zaman zaman direnişçi işçilerin içerisine hapsediği edilgen ve sınırlı bakış açısını aşma noktasında da yardımcı olacaktır.

Yukarıda sıralanan sorunların aşılması noktasında direnişçi işçilerin disiplinli, özverili ve inisiyatifli bir perspektifle sınıf dayanışması temelinde hareket etmeleri olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır. Aksi takdirde bu birlikteliğin direnişler ve toplamında işçi sınıfı adına yaratacağı kazanımlar hayli sınırlı olacaktır.

Kapitalist sistemin derinleşen bunalımı ve keskinleşen rekabet savaşları

Uluslararasılaşan kapitalist üretim sürecinin krizi derinleşerek sürüyor. Kapitalist-emperyalist sistemin merkezleri, yaydıkları bilgi kirliliğiyle, bastıramadıkları krizlerinin aşılmağa olduğu yalan propagandasına hız verirken, bir yandan da krizin sorumlusu olarak rakip güçleri göstererek ya da finans merkezlerinin kimi yöneticilerini suçlayarak krizin kapitalist üretimin kaçınılmaz sonucu olduğu gerçeğinin üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Kapitalist ekonominin yasaları tekelci burjuvazinin yalanlarını her adımda boşa çıkartıyor. Çözüm bulmakta çaresiz kaldıkları kapitalist üretim sürecinin yasaları karşısında sefilleri oynuyorlar. Çözumsuzlüğün girdabında boğuluyorlar. Kapitalist üretimin bağrında taşıdığı kapitalist üretim anarşisinin önünde kuru bir yaprak gibi savruluyorlar. Şirket iflaslarını, burjuva devletlerin iflasları izliyor. Çokça övündükleri parlamenter demokrasilerini bir yana atıyorlar. Teknokrat hükümetler burjuva parlamenter hükümetlerin yerini alıyor. İç ve dış politikada hergeçen gün daha çok polisiye/militarist önlemlere başvuru oluyorlar. Emperyalist güçler arasındaki çıkar çatışmaları şiddetleniyor. Her durumda ittifaklar, geçici bağlılıklar değişebiliyor.

Emperyalist merkezler, girdikleri emperyalist rekabet savaşlarında desteğini sağlamak için kendi kamuoylarını milliyetçi-şoven propagandayla sersemletiyorlar. Milliyetçi-şoven propaganda, iç kamuoylarını "ikna" etmenin tek argümanı oluyor. Rekabet savaşlarının keskinleşmesine paralel olarak, milliyetçi-şoven propaganda da hız kazanıyor.

AB'nin emperyalist politikaları, 20. yılında, Nobel Barış Ödülü'yle vaftiz ediliyor!

20. yılını kutlayan ve son yirmi yılda 12 üyeli Avrupa Ortak Pazarı büyüyerek 27 üyeli birliğe dönüşmesini Avrupa'da barış ve refahın gelişmesinde bir başarı olarak propaganda eden AB'nin propaganda merkezleri, bütün çaba ve isteklerine rağmen AB'nin emperyalist merkezleri arasındaki çıkar çatışmasını gizleyemiyorlar. Kapitalist dünyanın en gelişkin merkezlerinden olan Avrupa'da yoksulluğun giderek açlığa doğru evrilmesi toplumsal gerçekliğinin üzerini kapatamıyorlar. Geçtiğimiz günlerde Nobel Barış Ödülü'nün kapitalist-emperyalist AB'ye verilmesini propaganda edemiyorlar. Verilen ödül, yaşanan toplumsal gerçekliğin üzerini örtmüyor. AB'nin suçlarını örtmede incir yaprağı olarak kalıyor. AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso da "Sabah kalktığımda böyle güzel bir gün beklemediğimi belirtmek zorundayım" diyerek şaşkınlığını ortaya koyuyordu.

AB emperyalistleri arasındaki çatışma kızışıyor!

Geçen yıl, başını Alman, Fransız ve İngiliz

emperyalistlerinin çektiği emperyalist güçler arasında, AB'ye hakim olma rekabetinin somutlaşması olan ESM'nin (Avrupa İstikrar Fonu), İngiliz emperyalistlerine rağmen kabul edilmesinden ve gerekli prosedürlerden geçerek uygulamaya konması döneminin başlaması öncelinde Merkel, altı saat süren bir Atina "ziyaretinde" bulundu.

Merkel'in bu gezisinin Yunanistan burjuva hükümetinin 130 milyar euroluk ikinci kurtarma (!) paketinin 31 milyar 500 milyon euroluk kredi diliminin onaylanmasını beklediği bir döneme denk gelmesi anlamlıdır. Köleleştirme kredisinin onaylanıp onaylanmayacağını, AB Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu temsilcilerinden oluşan Troyka çetesinin raporu belirleyecek.

Gerek Troyka çetesinin, gerekse Merkel'in gezisinden önce, Yunanistan'ın burjuva hükümeti, işçi sınıfı ve emekçiler için daha çok yoksulluk ve açlık anlamına gelen saldırı paketini hazırlayarak, "ev ödevini" yaptığını efendisine kanıtladı. Paket, 12 milyar euro tutarında yeni bir ekonomik saldırıyı hedefliyor. Ücretlerde şimdiye kadar yapılan yüzde 40 ile 55'lik düşüşleri, saldırı paketiyle yeni düşüşler izleyecektir. Burjuva hükümetin saldırılarını öven Merkel, "Çok şey başarılı. Hâlâ yapacak çok şey var" derken de, saldırıların devam edeceğini ve etmesi gerektiğini söylüyordu.

Alman emperyalizmi kanlı tarihini unutturamıyor, kanlı suçları altında eziliyor!

Merkel'in altı saatlik gezisini değerlendiren Alman basını, Alman milliyetçiliğini, Alman

emperyalizminin soygun ve talan politikalarını "dayanışma" olarak lanse ederek topluma yedirmeye çalıştı. Emperyalist saldırganlık ve barbarlığın borazanı olan Frankfurter Allgemeine Zeitung, emperyalist soygun politikalarını "dayanışma" olarak lanse ederek, sahte bir masumiyet kılığına büründürüyor:

"Ancak borç veren daha zengin ülkelerde de şu soru artık sıklıkla soruluyor: Karşılığında alınan en dikkat çekici yanıtlardan biri hakaretken, niye bu ülkelerle milyarlarca euroluk dayanışmaya girilmesi gerekiyor?"

Frankfurter Allgemeine Zeitung'un 'nankörlük' aşığılaşması eşliğinde yaptığı "dayanışma" vurgusu, Alman milliyetçiliğinin canavarlığını maskeleyen çabasına karşın, Münchner Merkur gazetesi ise gezinin gerçek emperyal amacını şöyle özetliyordu: "Başbakan'ın tam da şu anda Atina'ya gidecek uçakta yer alması için kesin bir neden var. Avrupa'da fırtına bulutları yoğunlaşıyor. Lizbon'dan Madrid'e, Paris ve Brüksel'e kadar her yerde Almanların soğuk, kalpsiz ve bencil oldukları dile getiriliyor. Eski Başbakan Helmut Schmidt bile, Merkel'in Avrupa politikasını 'nasyonal egoist' diye tanımladı. Berlin, Avrupa'da izolasyon tehlikesiyle karşı karşıya. Merkel, Almanların iyi niyetleri karşısındaki şüpheleri sadece Atina'da, krizin

merkezinde ortadan kaldırılabileceğini düşünüyor.”

Emperyalist tekellerin sözcüsü Merkel'in gezisinin amacı bir yanıyla Yunanistan'ın uşak burjuva hükümetini denetleyerek ESM'nin 'kurtarma şemsiyesi' altına giren uşak hükümeti ve ülke ekonomisinin Alman tekellerine entegrasyonunu hızlandırmak olurken, bir diğer amacı da iç kamuoyuna emperyalist politikaları "dayanışma" olarak yansıtarak emperyalist rekabet ve savaş politikalarına toplumsal destek sağlamak olmaktadır. "Berlin'in Avrupa'da izole olmasını" önlemektir.

Emekçiler ve halklar unutmuyor!

Atina Havaalanı'nda militarist törenle karşılanan Alman emperyalizminin temsilcisinin sıkı korumalar eşliğindeki militarist konvoyu şehir merkezine yaklaştıkça, Alman emperyalizminin o çok korktuğu emekçi gerçeğiyle, "Berlin'in Avrupa'da izole olduğu" gerçeğini yerinde görme ve yaşama olanağına kavuştular. Çok değil, daha 4-5 yıl önce hayal dahi edemeyecekleri bir onursuzlukla karşılandılar. Uşak hükümetin çektiği yağlar Merkel'in suratında, tarihsel suçlarıyla birleşerek, kana dönüştü. Lizbon ve Madrid'de "Merkel Go Home" çığlıklarıyla lanetlenen Alman emperyalizmini lanetleme sırası Yunanistan proletaryası ve emekçi halklarındaydı.

Yüz binden fazla insan "4. Reich istemiyoruz!" diyerek emperyalist barbarlığa karşı çıktı. Uşakların yasaklarına rağmen Sintagma Meydanı dolup taşı. Göstericilerin elindeki "Merkel git, Yunanistan senin kolonin değil!", "Bu bir Avrupa Birliği değil kölelik!" yazılı pankartlarla ve Nazi bayraklarıyla bu saldırılara emek cephesinden cevap verdiler. "Bu bir Avrupa Birliği değil kölelik!" diyen emekçiler, okumuş-yazmış kapıkulu aydın müsvettelerinden daha isabetli olarak, AB'nin kapitalist-emperyalist niteliğini kendi öz deneyimleri ve emekçi içgüdüleriyle doğru tanımladılar. İşçiler öğleden sonra yaptıkları üç saatlik genel grevle, uşaklara ve efendilerine cevap verdiler.

Şiddetli çatışmaların yaşandığı gösteriler sırasında polis, göz yaşartıcı gaz kullandı. Son ayların en büyük protesto gösterisi olarak nitelendirilen gösteriler sırasında onlarca kişi de gözaltına alındı. Merkel'i korumak için terörle mücadele birimleri ve keskin nişancılar da dâhil 7 bin polis hazır bulundu. Alman Büyükelçiliği ve Goethe Enstitüsü de özel koruma altına alındı. Alman emperyalizminin kurumları, işgalci bir ülkenin kurumları olarak tank ve zırhlı militarist araçlarla ancak korunabildi.

Kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı halklar ayağa kalkıyorlar. Öz deneylerini biriktiriyorlar. Düşmanlarını tarihsel suçlarıyla birlikte tanımlıyorlar. Moral ve güç biriktiriyorlar. Emekçiler, emekçi birliklerini büyütüyorlar. "Başka bir dünya mümkündür!" den, bu dünyanın adınının sosyalizm-komünizm olduğunu koymaya giden yol hiç de uzak değildir. Tarih birkez daha hızla devrimlere, komünizme doğru yol alıyor.

Komünistlerin, emekçilerin ve sınıf bilinçli işçilerin iyimser olmaları için nedenleri çoktur. Sıra devrimin hazırlığını günlük mücadele içerisinde bir oya gibi örmektedir. Devrim ve sosyalizmin zaferinin koşulları olgunlaşıyor. Eksik olan güçlü komünist partilerinin varlığıdır. Bu eksikliği aşmayı başararsak, devrim ve sosyalizm için savaşımaya hazır işçi sınıfı ve emekçilerin enternasyonalist kavgasıyla zaferi kazanacağız.

Tarihin devrimci yürüyüşü her gün biraz daha hızlanıyor. İnsanlık "ya barbarlık ya sosyalizm" ikilemine, bizzat burjuvazi tarafından zorlanıyor.

Davetleri kabulümüzdür...

Hugo Chavez seçimlerden bir kez daha zaferle çıktı

Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi'nin (PSUV) üçüncü dönem için başkanlığa aday gösterdiği Hugo Chavez seçimlerden bir kez daha zaferle çıktı.

Katılımın yüzde 81'e ulaştığı seçimlerde Chavez, 7,4 milyon oy alarak oyların yüzde 55,1'ine sahip oldu. Rakibi, otuz partiden oluşan Demokratik Birlik için Yuvarlak Masa (MUD) ittifakının sağcı adayı eski Vali Henrique Capriles Radonski'ye yüzde 44,9'de kaldı.

Seçimler sadece neoliberal Venezuela sağının büyük yenilgisinin tescili değil, Chávez'in 4. zaferi oldu. 1998 yılında ilk defa göreve gelen Chavez 2019'a kadar Venezuela Devlet Başkanlığına devam edecek.

Sonuçların açıklanmasından sonra başkent Caracas, Chavez'i destekleyenlerin coşkulu kutlamalarına sahne oldu. Chavez'in zaferi, başta Küba ve Nikaragua olmak üzere bölgedeki birçok ülke tarafından sevinçle karşılandı. Arjantin Cumhurbaşkanı Kirchner attığı twitte "Sizin zaferiniz bizim zaferimizdir! Güney Amerika'nın ve Karayipler'in zaferidir" dedi

Capriles Radonski ise muhalefeti destekleyenlere kendilerini yenilmiş hissetmemelerini söyleyerek, Venezuela'da çok fazla tohum ektiklerini ve bu tohumların çok sayıda meyve vereceğini vurguladı.

Chavez Başkanlık Sarayındaki "halkın balkonu"ndan, yaptığı konuşmada "Venezuela hiçbir zaman neoliberalizme geri dönmeyecek, burada olanlar demokratik bir devrimdir" dedi. "Venezuela demokratik sosyalizme yürüyüşüne 21. Yüzyılda devam ediyor." sözünü yineledi. Chavez muhalif tüm siyasi parti ve çevrelere de diyalog ve birlikte çalışma çağrısı yaptı.

Güçlü bir politik kutuplaşma seçim öncesine ve seçimlere damgasını vurdu. Ve yüzde 80 katılımın olduğu bu seçimler, ülke tarihinde en fazla katılım olarak tarihe geçti.

Muhalefet, daha çok büyük kentlerde oy alırken, Chavez kırsal kesimde daha iyi sonuçlar aldı. Chavez'in kentlerde aldığı düşük oylar, işçi sınıfının bir bölümünün Chavez'in savunduğu 21. Yüzyıl Sosyalizmine karşı derin bir hayal kırıklığı duyduklarının bir göstergesi olarak yorumlanıyor.

Capriles, Chavez hükümetinden şu veya bu şekilde rahatsız olanların desteğini aldı ama "zengin çocuk" imajı ile kırsal bölgelerde sıklıkla Chavez'in gerisine düştü.

Hükümetin yeni dönem programı

Ekonomide birçok sektörü kamulaştırarak, sağlık, eğitim ve toplu konut projelerini finanse eden Chavez tekrar seçilmesi halinde Venezuela'da devrimci dönüşüm yolunda tarım, kültür, eğitim, konutlandırma gibi başlıklarda başlattığı "misyon"lara son sürat devam edeceğini açıklamıştı.

Dördüncü defa devlet başkanlığı seçilmesinin ardından Chavez 2013-2019 Hükümet Programı'nda Venezuela'nın kesin bağımsızlığını sağlama, 21. yüzyıl sosyalizminin inşasına devam etmek, Venezuela'yı ekonomik bir güce dönüştürmek, emperyalist güçler karşısında çok kutuplu bir dünyanın oluşmasına katkıda bulunmaya devam etmek, su kaynaklarını ve doğayı koruyarak gezegenin kurtuluşuna katkı sağlamak gibi maddeler içeriyor.

Sonuç olarak

Venezuela'nın petrol ihracatından elde edilen gelir ile karşılanan, ülkenin en yoksulları için ucuz gıda, yaşlılar için gelir, eğitim için daha fazla olanak, sağlık olanakları ve yaptırdığı konutlarla Chavez Venezuela halkı için umut olmaya devam ediyor. Ancak Chavez'in 21. Yüzyıl Sosyalizmi kitlelerde sosyalizme dair kafa bulanıklığına da neden oluyor. Çünkü Venezuela'da çok sayıda devletleştirilen fabrika ve şirkete rağmen, halen özel sektörün varlığı sürdürüyor. Ulusal ve uluslararası bankalar ve dünyanın en yüksek kâr oranlarından birine sahip mali burjuvazinin egemenliği sürüyor. Venezuela ekonomisi tamamen petrol ihracatına bağımlıdır. Petrol ihracatından elde edilen gelirin bir kısmı yoksullar için kullanılsa da yoksulluk ülkede halen varlığını sürdürüyor.

Tüm bunların yanında Chavez ülkede işçilerin, emekçilerin ve devrimci örgütlerin örgütlenmesi için büyük bir alan açtı. Mahallelerden fabrikalara kadar ulaşan "misyon" sistemiyle tüm halkın, ülkenin örgütlenmesi ve görev sahibi olma aşamasına geleceği ortamlar yarattı. Venezuela işçi ve emekçileri örgütlenerek ilerledikleri yolda kendi örgütülüklerini ve önderliklerini de yaratacak ve özel mülkiyet sistemini yerle bir ederek ülkesinde gerçek sosyalizmi o zaman kuracaktır.

2013 katastrofa doğru

AB'nin beş zayıf halkası

Volkan Yaraşır

AB, kapitalizmin yapısal krizinin odağına dönüştü. AB'yi saran kamu borç krizi ve bankacılık krizi bir iç senkron halinde birbirini tetikliyor ve derinleştiriyor. 2012 yılı AB için "kayıp" yıl olarak geçti. AB'de borç ve bankacılık krizinin yoğunlaşması ve derinleşmesi büyük sosyal patlamaların önünü açıyor. 2013 yılı, özellikle AB coğrafyasında olağanüstü gelişmelere gebe bir yıl olacak. Bir taraftan Avrupa gericiğinin sistematik saldırıları, olağanüstü rejimler, devletin reorganizasyonu yönündeki düzenlemeler, diğer taraftan büyük sınıf ve kitle hareketlerinin salınımları tüm kıtada etkisini gösterecek. AB'de krizin derinleşmesi ve enfekte olması sınıfsal antagonizmayı şiddetlendiriyor. Sınıfsal öfke ve kin kıtanın her ülkesinde birikiyor. 2012'de yaşanan genel grevler, yaygın grev ve kitle eylemleri bunun göstergesi oldu. Kıtada sadece Akdeniz Havzası sarsılmadı, AB'nin dominant ülkelerinde de yaygın eylemler yaşandı. 2013'te sınıfın öfke patlamaları yıkıcı ve sarsıcı sonuçlar yaratabilir. Kıtada yıkıcı enerji birikiyor ve sıkışıyor.

AB fırtınanın merkezi

AB, 2009 sonunda hızla krizin sarsıcı anaforu içine girdi. Önce kıtanın Akdeniz Havzası'nı saran kriz, kamu borç krizi olarak senkronize bir karakter gösterdi. AB'nin 3. ve 4. büyük ekonomilerine sahip ülkeleri tehdidi altına aldı. Önce İspanya senkron dalgası içine girdi. Daha sonra İtalya sarsıntılar yaşamaya başladı. Böylece Avro bölgesinde Yunanistan, İrlanda, Portekiz, İspanya ve İtalya'yı kapsayan beş zayıf halka oluştu.

2010-2011 yılında kriz bir iç senkron kazanarak, kamu borç ve bankacılık krizi şeklinde iç içe geçti. 2012 bu çifte krizin birbirini beslediği ve tetiklediği bir yıl oldu. Zombi bankacılık sadece AB'deki bankacılık

sitemini değil, ABD'deki sistemi de etkileyecek faza ulaştı.

AB'deki krizin iki boyutu var. Birincisi AB kapitalizmin yapısal krizinin sonuçlarını çıplak ve çarpıcı bir şekilde yaşıyor. Yine bununla bağlantılı ama AB özgünlüğünden kaynaklanan faktörlerle kriz, yeni biçim ve faz kazanarak derinleşiyor. Bu ikili boyutun 2013 yılında daha sarsıcı ve yıkıcı sonuçlar doğurması kaçınılmaz görünüyor.

Kapitalizmin doğası ve hareket yasaları krizleri doğuran temel faktördür. Kriz kapitalizmin genetiğindedir. Onun içsel mantığında saklıdır. Kapitalizmin yapısal krizi, kapitalizmin organikliğinde anlamlanır. Yapısal kriz ya da büyük bunalım, Marksist kriz teorisinin en önemli parametresi olan kâr oranlarında düşme eğilimi ya da yasadından kaynaklanan olağanüstü bir kaotik süreçtir.

Bu yön AB'de yaşanan krizin temel nedenidir. Krizin yapısal kökenleri yanında AB'nin bazı özgünlükleri krizin biçim almasını ve gelişim seyrini etkiledi.

En başta, AB emperyalist bir bloklaşmadır. Bu bloğun inşası her şeyden önce AB'nin çekirdek emperyalist ülkelerine hegemonyalarını restore etme ve yayma olanağı sundu. AB'nin oluşumu bir emperyalist proto-devlet yapılanması olarak Fransa ve özellikle Almanya'ya muazzam ataklar yapma şansı verdi. Temel etkilerinden biri para birliğine geçiş oldu.

Avro'ya geçiş, yarattığı kur farkıyla özellikle Almanya'nın ihracatını olağanüstü kolaylaştırıcı bir etki yarattı. Bu durum başka bir yanıyla Almanya ve Fransa ekonomilerinin dış ticaret fazlası vermesine yol açtı. Aynı süreç AB'nin periferisi için tam tersi bir etki doğurdu. Bu ülkelerde ihracat düştü, dış ticaret açığı hızla yükseldi. Bugün yaşanan muazzam bütçe açıklarının kökleri bu düzenlemelere dayanmaktadır.

Kriz, periferide yer alan ülkeler için Avrupa

Birliği'nin bütün yıldızlı tanımlamalarını boşa çıkardı. AB'nin emperyalist bir proje olduğu kitleler tarafından kavranmaya başlandı. Yunanistan somut bir örnek olarak öne çıktı.

Başından itibaren AB emperyalist bir proje olarak realize edildi. Eşyanın tabiatına uygun bir biçimde kapitalizmin eşitsiz ve birleşik gelişim yasası kıtada en acımasız şekilde yaşandı. Yeni bir uygarlık projesi olarak lanse edilen AB, "modern" barbarlığın bütün kurallarına uygun biçimlendi.

Almanya hızla öne çıktı. AB Almanya'nın hegemonyasını yaygınlaştırmasına ve genişleme politikalarına hizmet etti. 1990 sonrasında Demokratik Almanya'yı "yutan" Almanya kısa bir zamanda Doğu Avrupa'nın tartışılmaz hakimi oldu. AB içinde yapısal eşitsizlikleri son derece iyi değerlendirip AB'yi bir anlamda kendi hinterlandına dönüştürdü.

Bunun yanı sıra Alman kapitalizminin sermaye ve teknoloji yoğun üretim yapabilme kapasitesinin yüksekliği ona ciddi avantajlar sağladı. Emek verimliliği arttı ve kâr marjı yükseldi. AB içinde Almanya'nın rekabet gücü hızla arttı. Periferi için durum son derece kötü seyretti. Periferinin rekabet kabiliyeti kırıldı. İtalya, İspanya özellikle Yunanistan, Portekiz, İrlanda, İzlanda şiddetli rekabet kaybı yaşadı. Akdeniz Havzası ve Doğu Avrupa ülkeleri AB'nin Çin'i haline geldi ve ucuz emek rezervlerine dönüştü. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesine bağlı olarak Doğu Avrupa'nın ekonomisi çöktü. Almanya bu avantajlarını ülke içinde işçi ücretlerini 2000 yılının başlarında bastırarak ve belirli bir skalada tutarak daha da arttırdı.

Almanya, parasal birliğin sağladığı avantajlarla birlikte, AB ülkeleri içinde yapısal ekonomik eşitsizlikten yararlanarak, sermaye ve teknoloji yoğun üretim yapabilme kapasitesini arttırarak AB'nin dominant ülkesi olma özelliğini güçlendirdi.

Yaşanan kriz periferide yıkıcı sonuçlar doğurdu. Almanya ise ülke ekonomisinin özelliklerinden dolayı krize daha hazırlıklı girdi. Sübvansiyeye etme yeteneğiyle krizin sonuçlarından şimdilik kurtulmuş gözüküyor. Ama krizin giderek büyüyen anaforu Almanya'yı da kaçınılmaz bir şekilde etkileyecektir. Almanya krizi hegemonyasını yamak ve bu yönde AB'nin yeniden yapılanması için kullanmaya çalışıyor. Almanya bir emperyal özne olarak AB'nin daha kristalize ve homojen bir yapıya bürünmesi yönünde adımlar atıyor.

Kapitalizmin yapısal krizinin, bir başka boyutta hegemonya krizi olduğu unutulmamalıdır. Hegemonya krizi, emperyal özneler arasındaki ilişkileri şiddetlendirmektedir. Almanya, AB'nin yeniden yapılanması hamleleriyle hegemonya krizine kendi cephesinden yanıtlar üretmeye çalışıyor.

Bankacılık krizi ve enfeksiyon etkisi

Önümüzdeki süreç AB'de kamu borç krizi ve bankacılık krizinin derinleşeceğini ortaya koyuyor.

ECB-Avrupa Merkez Bankası'nın parasal genişleme operasyonları ve parasal enjeksiyonları bankacılık krizinin şiddetini düşürmüyor, enfeksiyon etkisini kıramıyor.

Narkotik bir bağımlılık içine giren Avrupa bankacılık sistemi hızla zombileşiyor ve olağanüstü spekülasyon pratiklerine devam ediyor.

Avrupa bankacılık sisteminin yarattığı enfeksiyonun küresel bir etkisi olacağı tartışılıyor. Ayrıca kıtayı saran kamu borç krizi giderek İspanya'ya ve İtalya'ya ciddi şekilde tehdit etmeye başladı.

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu S&P Avrupa Bölgesi için 2012'deki daralma beklentisini 0.7'den 0.8'e çıkardı. 2013'de ise %0.3 olan büyüme beklentisini 0.0'a indirdi. Ayrıca İspanya ve İtalya'da resesyonun derinleşeceğini vurguladı. Öte yandan IMF Başkanı, ufuktaki tehlikenin AB ve özellikle Avro Bölgesi'nde olmadığını, ABD ekonomisinin de ciddi tehdit oluşturduğunu açıkladı. WTO-Dünya Ticaret Örgütü 2012'de ticarete iniş yaşandığını, beklentilerinin 1.2 oranında aşağı çekildiğini, ticaretin ancak %2.5 gelişebileceğini açıkladı. Bu artışın, dünya ticaretinin son 20 yıldaki artış ortalamasının yarısı bile olmaması yaşanan sürecin ciddiyetini ortaya koyuyor.

Avro Bölgesi ekonomisi 2012'nin 3. çeyreğinde son üç yılın en büyük gerilemesini yaşadı. Bu bir yanı sıra Avro Bölgesi'nde şiddetli resesyona işaretliyor. Almanya bu yıl ekonomik hareketlenmesini korusa da ve %1'lik bir büyüme gösterse de 2013 Almanya için kritik bir yıl olacak.

Özellikle İtalya ekonomisindeki daralmanın 2013 yılında da sürmesi bekleniyor. İtalya'nın yaşadığı durgunluğun, var olan bütçe açığını 2013'te büyütmesi kaçınılmaz görünüyor.

İspanya'ya saran zombi bankacılık krizi şiddetleniyor. Bu zamana kadar Troyka'yla mesafeli olan İspanya hükümeti, Troyka'nın (ECB, AB, IMF üçlüsünden) yardım talebinde bulundu. İspanya, krizin Yunanistan'dan sonra en kristalize yaşandığı ülke olarak öne çıkıyor. S&P İspanya'nın kredi notunu iki kademe düşürdü. İspanya'nın kredisi BBB- oldu. Yani kredi notu yatırım yapılamaz noktaya düştü ya da "çöp" seviyesinin bir kademe üstünde duruyor.

Yunanistan giderek Almanya'nın "serbest ekonomi" bölgesine dönüşüyor. Merkel'in son ziyareti bunun bir ifadesi oldu. Yunanistan'ın ekonominin dönmesi için Troyka'nın 31 milyar avroluk krediyi onaylamasına acil ihtiyacı var. Troyka, Yunanistan'dan 2013 ve 2014 yılında 11,5 milyar dolarlık kamu harcamalarını kısmasını istiyor. Yunanistan'da sınıfsal kutuplaşma şiddetleniyor. Yapılan son grevle son üç yılın 19'uncu genel grevi ve 51. büyük grevi gerçekleşmiş oldu.

2013 yılında Avrupa'da iki ülke dikkat çekecek: Yunanistan ve İspanya... Bu iki ülke hem Avrupa gericiliğinin, hem de Avrupa işçi sınıfının laboratuvarı olacak. AB'de krizin derinleşmesi kıtada sınıfsal antagonizmayı yoğunlaştırıyor. 2013 yılı aynı zamanda kıtayı harekete geçirecek sınıfsal öfke patlamalarına, büyük direniş ve eylemlere sahne olabilir. Yunanistan ve İspanya'nın yanında, özellikle İtalya ve Fransa izlenmesi gereken ülkeler olarak öne çıkacaktır. Kıta, kavganın ve sınıfsal öfkenin merkezi oluyor. Kıtanın her ülkesinde sınıfın militan ve radikal ruhu dolaşmaya başladı.

Dünyadan haberler...

Bangkok'da hemşirelerden eylem

Tayland'ın başkenti Bangkok'da 1000'in üzerinde hemşire parlamento önünde toplanarak hükümetten söz verdikleri reformların uygulanmasını talep ederek gösteri yaptı. Devlet hastanelerinde çalışan hemşireler, memur statüsünde çalıştırılmamakta ve bu nedenle kötü çalışma koşullarına maruz kalmaktalar.

Hemşireler hükümete taleplerinin kabul edilmemesi durumunda kitlesel olarak işten ayrılacaklarını açıkladılar.

Portekiz'de kemer sıkma politikaları protesto ediliyor

Portekiz'de hükümetin pazartesi günü 2013 yılı bütçesini açıklaması üzerine ülke çapında protesto gösterileri gerçekleşti. Hükümet 2,7 milyar Euro'luk tasarruf yapmak istiyor ve bunu da giderleri kısıtlayarak ve gelir vergisini yükselterek sağlamayı öngörüyor. Bu da en çok düşük ücret alan işçileri ve işsizleri vuruyor. Lizbon'da parlamento önünde toplanan binlerce kişi kısıtlamaların durdurulmasını talep ederek hükümetin istifasını istedi.

Portekiz'de işçi ve emekçiler 14 Kasım'da hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı genel greve gidiyor.

İtalya'da öğretmenler gösteri yaptı

İtalya'da 90 ilde 100.000 kişi 12 Ekim günü gösterilerle hükümetin eğitim politikalarını protesto etti. Monti hükümeti öğretmenlerin çalışma saatlerini yükseltmeyi planlıyor. En büyük gösteri 10.000 kişinin katıldığı Roma'da gerçekleşti.

Mısır'da liman işçileri grevde

Mısır'da Suez kanalının güney ucundaki Ain al-Sokhna'da liman işçileri greve gitti. Liman işçileri işten atılan 8 arkadaşlarının yeniden işe alınmasını talep ediyorlar. Cumartesi gününden beri limanda herşey durmuş durumda. Ain al-Sokhna limanı Mısır'ın en büyük ithalat ve ihracat limanı. Liman işçileri şubat ayında da greve gitmişlerdi.

Tunus'da daha fazla işyeri için grevler

Geçtiğimiz hafta içinde Tunus'un Thala kentinde bölgesel bir genel grev yaşandı. Bundan birkaç gün önce de Sidi Bouzid ve Kasserine kentlerinde işçi ve emekçiler genel greve gittiler. Göstericiler bölgede daha fazla istihdam sahlmasını talep ediyorlar. Çarşamba günü ulaşım işçileri greve gitmişler ve bir arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep etmişlerdi.

Foxconn'da stajyer köle işçiliği

Dünyanın büyük elektronik şirketlerine tedarikçi olarak üretim yapan Foxconn'un sömürü skandalları bitmiyor. Çinli bir gazetecinin açığa çıkardığı bilgilere göre, Foxconn'un 14 yaşındaki lise öğrencilerini stajyer kimliğiyle normal işçi olarak çalıştırdığı açığa çıktı.

Apple için Çin'de iPad ve iPhone üreten Foxconn, çocuk işçi çalıştırdığı açığa çıkması üzerine öğrencileri okullarına geri gönderdiği bildirilerek durum kapatılmaya çalışılıyor. Apple konu için yaptığı açıklamada "özür dilediğini" ifade ederek sorumluluğunu üstlendi.

Olayı açığa çıkaran Çinli gazetecinin fabrikada çalışan bir stajyer öğrenciyle yaptığı röportajda, öğrencilerin okulda öğretmenleri tarafından çalışmaya zorlandığı aktarıldı. Gece mesailerinde lojistik işlerinde çalıştırıldıklarını anlatan 14 yaşındaki bir öğrenci, sabahlara kadar atölyede uzman çalışanlara malzeme taşıyarak çalıştıklarını ifade etti.

Tayvan merkezli Honghai Precision Industry şirketine bağlı Foxconn'un 1,2 milyon işçisi bulunuyor. Fabrikadaki çalışma koşulları ve ağır baskı karşısında 2010 yılından bu yana 18 kişi intihar girişiminde bulunmuş, bunlardan 14'ü hayatını kaybetmişti.

Meslek lisesi öğrencileri, Türkiye'de de olduğu gibi, staj adı altında daha lise sıralarından başlayarak, sermayenin hizmetine sunulmaya başlanıyor. Ucuz iş gücünü karşılamanın yanında, gelecek için köleler yaratılıyor.

“Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenciler” üzerine

Cebeci’de Suriye’ye yönelik emperyalist saldırı ve genel anlamda savaş çığırtkanlığına karşı bir eylem yapmak için SGD’nin çağırıcılığını yaptığı bir siyasetler toplantısı alındı. Bu toplantıya ‘Tüm-İGD, SGD, DGH, SDH, YDG, Söz Dergisi, TKP’li öğrenciler, Kolektifler, Kaldıraç, Ekim Gençliği katıldı. Toplantıda sürecin gençliğe anlatılması açısından bir eylem yapma ve eylemi de güçlü geçirebilmek adına SDH’nin önerisi ile bir forum örgütlenme kararı alındı. Sonrasında daha geniş bir birlikteliğe ulaşmak adına tekrar bir siyaset çağırısı yapıldı. Ancak daha geniş bir bileşene ulaşmak bir yana, ne yazık ki ilk toplantıda forum önerisinde bulunan SDH dahi toplantıya gelmedi. Daha sonra gelen kurumlarla (TÜM-İGD, SGD, DGH, YDG, Söz Dergisi, TKP’li öğrenciler, Kolektifler, Kaldıraç, Ekim Gençliği) bir forum örgütlenme ve eylem yapma kararlılığı devam ettirildi.

Biz Ekim Gençliği olarak sürecin salt savaş karşıtlığı üzerinden örülmesinin yanlış olduğunu, bunu nitelemek gerektiğini ve Emperyalist Savaş Karşısı Öğrenciler isminin herkesi de kesecek bir yerde durduğunu önerdik. Bu öneri kabul edildi. Kolektifler bir çok açıdan kendilerini kesmeyen bir içeriğin olduğunu bu nedenle eylemde her siyasetin kendisini ifade eden dövizlerle katılması gerektiğini ifade etti. Bunun üzerine DGH üniversitelerde öz örgütlülüklerin ön plana çıkartılması gerektiği üzerinden eylemde sadece ortak dövizler olması gerektiğini aksi takdirde süreci gözden geçireceklerini belirttiler. Genel olarak Kolektifin önerisinin kabul edilmesi üzerine DGH süreçten çekildi.

Forum günü ise bizler genel olarak ‘Emperyalist savaşın anlamı, buna karşı örülmesi gereken süreci’ tartıştırmaya çalışırken, DGH’ın da özel çabalarıyla tartışma forum nasıl yapılır, nasıl örgütlenire daraldı. Bu tartışmalar devam ederken TKP’li öğrenciler ve Kolektifler herhangi bir açıklama yapmadan forumdan ayrıldı. Bir gün sonraki eylem öncesi ise Kolektifler ve TKP’li öğrenciler yine hiçbir haber vermeden süreçten çekildiler. Söz Dergisi’de sürecin sağlıklı ilerlemediğini belirterek süreçten ayrıldı. Son olarak bizim de içerisinde olduğumuz 5 yapı ilk başta ortaya konulan AKP il binası önüne yürüyüşten vaz geçmeyeceğini belirtmiş oldu. Sabah eylem öncesi tekrar son bir toplantı alındı. Bu toplantıda YDG bu sürecin sağlıklı olmadığını, dönemin ihtiyacının bu tarz eylemler olmadığını belirterek eyleme her halükarda katılacaklarını, fakat çekinceleri olduğunu belirttiler. Bu söyleme Kaldıraç ve İGD’nin de yedeklenmesi üzerine eylem kurgusundan vaz geçildi ve okul önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Emperyalist savaş ve sol hareketin ciddiyetsizliği

Son dönemde yaşanan gelişmelerle emperyalist savaş kendisini toplumun gündemine oturmuş durumda. Ancak buna karşı gelişen güçlü bir muhalefet ne yazık ki mevcut değil.

Tüm bu süreçte Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde anlamlı bir adım atıldı, ancak ne yazık ki

kendilerini ilerici-öncü olarak gören siyasetlerin ciddiyetsizlikleri bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu. Her şeyden önce bu sürecin içerisinde örgütleyici olup öneri sunan ve daha sonra toplantılarına katılmayıp yapılan işleri eleştirme hakkını kendilerinde gören bir sol hareket tablosu ile karşı karşıyayız.

Bunun yanı sıra bu sürecin örgütleyicisi olan örgütler daha forum bitmeden salonu terk ediyor ve herhangi bir açıklama dahi yapmadan süreçten ayrılıyor. Alınan kararlar ise çekinceler üzerine bir bir iptal ediliyor. Bu sürecin zayıf örüldüğünü söyleyen yapılar ise örgütlenme sürecine baktığımızda bildirimleri dahi insanlarla konuşarak değil masalara bırakarak dağıtıyor.

Evet, süreç zayıf örülmüştür fakat bunun tek sorumlusu mevcut bileşenin kendisidir. Bizim burada ki temel derdimiz üniversiteyi politize etmekten, ne yazık ki kitlelerle dahi yüz yüze gelmekten, onlara mevcut süreci anlatmaktan geri duran pratiklere tanık oluyoruz. Daha sonra da toplantılarda biz bu süreci kitlelerle kaldırmamız, bizim için önemli olan kitleleri hareket ettirebilmektir denilebiliyor. Evet, bizim için de önemli olan süreci kitlelerle birlikte örmektir. Ama bunun için asgari bir çaba sarf etmek gerekiyor.

Genç komünistlerin süreç içerisinde ki tutumu

Biz bu sürecin başından itibaren alınan kararlar çerçevesinde hareket edebilmek için elimizden gelen çabayı sarf ettik. Belki kitle çalışmasında belli eksikliklerimiz olmuş olabilir fakat bunu da aşmak için özellikle kitleye süreci anlatmak için gerek Cebeci de gerekse de DTCF de azami bir çaba harcadık. Tüm bunların yanı sıra oluşturulan birlikteliğin dağıtılmaması adına mevcut tabloya rağmen forumların devam ettirilmesi ve birlikte hareket etmenin gerekliliği üzerine bir çabamız oldu. Alınan kararların tersi hareket edenlere karşı süreç içerisinde eleştiri silahını kullanmaktan da çekinilmedi. Ancak ne yazık ki mevcut ciddiyetsizlik bizim söylediklerimizi de hava da bırakmış oldu. Bundan sonra da sürecin içerisinde olmaya devam edeceğiz, fakat bu süreçte yaşananları da göz önünde bulunduracağız. Biz genç komünistler nasıl ki birlikte hareket etmenin önemini farkındaysak, ciddiyetsiz birlikteliklere karşı tek başımıza mücadele bayrağını yükseltmesini de biliriz.

Yukarıda belirttiğimiz gibi bu sürecin içerisinde olmaya devam edeceğiz. Çünkü emperyalist savaşa karşı oluşturulabilecek muhalefetin anlamlı olduğu bilinci ile hareket ediyoruz. Bu süreci kitlelere taşımak için de her aracı değerlendireceğiz. Tüm bu yaşananlar bizim için bir süzgeç görevi görecek ve bundan sonra gördüğümüz ciddiyetsizliğe karşı alacağımız tavır da bu belirleyecektir. Çünkü sol hareket her eylemden sonra özeleştiriyi vermeyi artık kendisine bir görev saymaktadır. Biz özeleştirilerin pratikte verilmesi gerektiği ve bundan sonra böyle ciddiyetsizliklerin yaşanmaması gerektiğini savunuyoruz.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

Üniversite öğrencileri “Emperyalizme geçit yok!” dedi

Suriye’ye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı bir araya gelen Ankara Üniversitesi öğrencileri “Emperyalist savaş karşıtı öğrenciler” imzasıyla bir forum gerçekleştirdiler. Ankara SBF Konferans Salonu’nda yapılan ve 70 kişinin katıldığı forumda Suriye’ye yönelik kirli savaş ve üniversite öğrencilerinin neler yapması gerektiği üzerine tartışıldı. Bu forumdan çıkan sonucun ardından 11 Ekim’de basın açıklaması yapıldı. İlk planlamalara göre AKP il Binası’na yapılacak yürüyüş, kimi gençlik örgütlerinin süreci yarıda bırakması nedeniyle iptal edildi.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü Eğitim Bilimleri Fakültesi’nde ajitasyon konuşmalarıyla başlayan eylemde “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak! / Emperyalist savaş karşıtı öğrenciler” pankartı açıldı.

Eylemin örgütleyicileri arasında yer alan kurumların dövizleriyle katıldığı eylemde genç komünistler de “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!”, “Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Fabrikada köle, okulda müşteri, Ortadoğu’da işgalci olmayacağız!” ve “Emperyalizme kalkan, kardeş halklara düşman olmayacağız!” dövizlerini taşıdılar.

Saat 16.30’da başlayan eylemde fakülteler (EBF, İLEF, SBF, Hukuk) tek tek dolaşarak ajitasyonlarla eyleme çağrı yapıldı. Bazı öğrencilerin alkışlarla destek verdiği eylem kampüsün önünde yapılan basın açıklaması ile devam etti.

Basın açıklamasında Türk sermaye devletinin savaş politikası teşhir edilerek üniversite öğrencilerinin bu kirli savaşın bir parçası olmayacağı vurgulandı. Akçakale’de yaşananlar anlatılarak jet hızıyla çıkarılan tezkerenin kirli savaşa hizmet edeceği söylendi. Tüm bunlara karşı gençliğin anti-emperyalist ruhu kuşanarak emperyalizme geçit vermeyeceği belirtildi.

Eyleme yaklaşık 100 öğrenci katılırken polisin kamera ile çekim yapmasına müdahale edilmesi kısa süreli gerginlik yarattı.

Ekim Gençliği / Ankara

Ekim Gençliği'nden devrimci faaliyetler

İstanbul-Kadıköy

Ekim Gençliği okurları, 17 Ekim günü Kadıköy Çarşı'da dergi satışı gerçekleştirdi. Ajitasyonlar eşliğinde yapılan satıştan rahatsız olan düzen bekçileri, dergi satışını engellemek için derginin toplatması olduğu bahanesiyle satışa engel olmaya çalıştılar. Ancak ortaya konulan kararlı duruş sonrasında gitmek zorunda kaldılar. Daha sonra satışa devam edildi ve satış belirlenen saatte bitirildi. Dergi satışı sırasında üniversite ve lise öğrencilerinin yoğun ilgisiyle karşılaşıldı.

DTCF

DTCF'de "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" etkinliğinin afişleri yaygın bir şekilde kullanılırken, etkinliğin davetiyeleri de öğrencilere ulaştırılıyor.

Ekim Gençliği imzalı 6 Kasım afişleri kullanılırken, öğrencilerle süreç ve saldırılar üzerine sohbet edilip, örgütlenme çağrısı yapılıyor. Bu tartışmalarda oldukça olumlu tepkiler alınıyor.

16 Ekim'de açılan standda Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği öğrencilere ulaştırıldı. Ayrıca, komünist hareketin 25. yılı da yapılan yazılımlarla selamlandı.

Beytepe

Hacettepe Üniversitesi'nde kesintisiz bir biçimde öğrenci gençliğe seslenen Ekim Gençliği okurları "Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok" şiarlı merkezi afişlerin yanı sıra BDSP'nin "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" etkinliğinin afişlerini de yapıyorlar. Etkinlik davetiyelerinin kullanımı ise sürüyor. Bunlarla birlikte Ekim Gençliği'nin 140. sayısı öğrencilere ulaştırılıyor.

15 Ekim'de kampüsün birçok noktasına "Emperyalist savaşa hayır!", "Şan olsun 25. yılımıza!", "Alaattin Karadağ ölümsüzdür!" şiarlı Ekim Gençliği yazılımları yapıldı. Bu esnada müdahale etmek isteyen bir ÖGB'nin bu girişimi boşa düşürüldü. Daha sonra Ekim Gençliği okurlarının yanına gelen ÖGB şefleri tutanak tutmakla tehdit ettiler.

TGB ile çatışma

Sabah saatlerinde afiş yapan TGB'lilere devrimci-demokrat gruplar ve yurtsever öğrencilerin müdahale etmesinin ardından öğle saatlerinde TGB'lilerin dışarıdan gelen kalabalık bir grupla bildiri dağıtması üzerine gerginlik tırmandı. Bildiri dağıtamayacakları yönünde uyarılan TGB'liler bavullarla taşıdıkları demir sopalarla niyetlerini belli ettiler. Bunun üzerine karşılıklı bir çatışma yaşandı. ÖGB'lerin bu duruma müdahale etmemesi manidardı. Uzun süren çatışma sırasında birçok öğrenci yaralandı. Yaralanan yurtsever ve devrimci öğrenciler hastaneye kaldırıldı.

Çanakkale

Ekim Gençliği okurları, Çanakkale'de çalışmalarını sürdürüyorlar. "Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok" şiarlı afişler şehrin birçok

noktasına yapıldı. Ekim Gençliği'nin afiş faaliyeti, sermaye devletinin kolluk güçlerini ve sivil faşistleri ise "huzursuz" ediyor. Afişlerin söküldüğü ya da çoğunlukla yırtıldığı gözlemleniyor. Ekim Gençliği okurları, afiş faaliyetini daha da yoğunlaştırarak devrimci faaliyetin engellenemeyeceğini gösteriyorlar.

Çanakkale Ekim Gençliği, "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı ile 18 Kasım'da İstanbul'da gerçekleşecek olan etkinliğin çalışmalarına da başladı. Çanakkale'den de etkinliğe katılım sağlamak amacıyla etkinlik davetiyeleri gençliğe ulaştırılıyor, etkinliğin anlamı üzerine sohbetler gerçekleştiriliyor.

Ayrıca Kığılı direnişinin sesi "İşçi düşmanı Kığılı'ya boykot direnişe destek" şiarlı stickerlar ile Çanakkale'de de duyuruluyor.

İzmir

3 Kasım Cumartesi günü İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek olan "Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliği"nin ön çalışması olan, "Suriye Irak olmasın!" başlıklı toplantı gerçekleştirildi.

Buca Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği'nde gerçekleştirilen toplantı, etkinliğin kendisi ile ilgili yapılan bilgilendirme konuşması ile başladı. Ardından yapılan konuşmada, etkinliğin anlamını ve yapılma amacına ortaya koyabilmek amacıyla içerisinde var olduğumuz tarihsel süreçten, sürece ait dinamiklere kadar birçok konuyu kapsayan genel bir değerlendirme yapıldı.

Genel değerlendirmenin ardından yapılan konuşmada etkinliğin ön çalışma sürecini örgütlemek için komiteleşme önerisi getirildi. Komiteleşme ekseninde çalışma yürütülmesi üzerine yapılan tartışmalar, geçtiğimiz yıl gerçekleştiren İzmir Öğrenci Kurultayı deneyimleri üzerinden ilerletildi. Tartışmaların ardından kurulan komitelerin gerçekleştirileceği pratiklere ilişkin olarak, 1 hafta sonrasında emperyalist savaş gündemleştiren bir fanzin çıkarma kararı aldılar. Aynı zamanda kampüslerde emperyalist savaşla ilgili film gösterimleri, utanç sergilerinin açılması, tiyatro-müzik dinletileri ile güçlendirilmiş etkinliklerin gerçekleştirilmesi gibi önerilerde karar kılındı.

Son olarak çıkartılacak olan fanzin ile ilgili planlama yapıldı.

Ege Üniversitesi

Ege Üniversitesi'nde, 16 Ekim sabah erken saatlerde Hazırlık Binası önünde masa açan Ekim Gençliği okurları, *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* satışı yaptılar. Hazırlık Binası önüne açılan "Utanç Sergisi" ile emperyalist savaşın Irak üzerindeki yansımalarına dikkat çekerek olası Suriye savaşına karşı insanları sağ duyulu olmaya çağırıldı. Masaya gelen öğrencilerle 3 Kasım'da yapılacak etkinlik üzerine sohbet edilerek, emperyalist savaşın gençlik üzerine etkilerine dikkat çekildi.

Ekim Gençliği / İstanbul-Ankara-Çanakkale-İzmir

DLB'den CHE anmaları

Devrimci Liseliler Birliği, ölümünün 45. yılında devrimci önder Ernesto Che Guevara'yı anı. 13 Ekim'de Esenyurt ve Ümraniye'de yapılan etkinliklerde Che'nin bıraktığı devrim bayrağını dalgalandırma çağrısı yapıldı.

Esenyurt

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde yapılan etkinlik, saat 16.30'da Ernesto Che Guevara şahsında devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Che'nin hayatı, devrimci kimliği, militan-direnge kimliği üzerine DLB adına bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda Che'nin yarattığı devrimci değerlere ve mirasa Che t-shirt'ü giyerek, Che kolyesi takarak veya Che dövmesi yaptırıp onun sözlerini paylaşarak sahip çıkılmayacağı söylenildi. Che'nin yarattığı mirasa sahip çıkmanın yolunun ancak Che'nin yaşamını ve ölümünü adadığı davayı, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme olduğu ifade edildi.

Che'ye ilişkin tartışmaların ardından etkinliğe katılan bir liseli Nazım Hikmet'in "Davet" şiirini seslendirdi. Şiir dinletisinin ardından bir ara verildi.

Aranın ardından yapılan konuşmalarda kapitalizmin krizi ve dünya çapında artan sosyal mücadeleler üzerinde duruldu.

Bu gelişmelere karşı 18 Kasım'da gerçekleşecek "İşçilerin birliği hakların kardeşliği" etkinliğine katılım ve liseli gençliğe bu etkinliği anlatmak adına belli planlamalar yapıldı.

Ümraniye

OSB-İMES Derneği'nde yapılan anma etkinliğine son dönemdeki güncel gelişmeleri değerlendiren bir konuşmayla başlandı. Emperyalistlerin Afganistan, Irak, Libya'dan sonra sıraya Suriye'yi koyduğu söylenerek Ortadoğu üzerinden yürütülen savaş, işgal ve yağmanın arka planında kapitalizmin krizi olduğu dile getirildi.

Emperyalist savaşa aktif olarak katılan Türk sermaye devletinin faturayı ise zamlarla, sağlıkta ve eğitimde uyguladığı dönüşüm programlarıyla işçilere, emekçilere ve gençliğe ödettirdiğinin altı çizildi.

Savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı böylesi bir dönemde Che'nin ezilen halklara yol gösterdiğine, onun emperyalizme karşı mücadelesinin örnek alınması gerektiğine vurgu yapıldı.

Konuşmanın ardından "El Che" adlı belgeselin gösterimi yapıldı. Sonrasında kapitalist sistemin gençliğe geleceksizlikten başka bir şey vermediği, Che'nin yaptığı gibi kapitalizme karşı savaşarak sosyalizm alternatifini yükseltmek gerektiği söylendi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt-Ümraniye

Savaşın tozu dumanı arasında yalanlar büyüyor

Adım adım artan kan kokusu ölümlerin değil...

Gelecekte geliyor bu koku!

Çürümüş etler cesetlerin değil...

Savaş çağrıcılarıdır!

Ve elbet savaşlarda ölen onlar olmayacaktır.

Zira sustukça çekiç, konuşur örs.

Güç savaşında dövülen demirse

kızgınlığını suya bırakır.

Şimdi ustanın elinden çekicini alma zamanı!

Savaşı durdurmak için değil ama

Yeni savaşın son savaşa evrilmesidir niyet.

Kuzgunlar uçarken ufuk çizgisi kararır...

Umutsuzluk savaşta ilk ölümdür;

Barışı hayal edebilmek için

umutla savaşa...

Ortadoğu akıl oyunlarının hayat bulduğu topraklardır. Halkların emperyalistlerle tanıştığı gün birbirine düşman oldukları tarihtir Ortadoğu'nun tarihi. Osmanlı'ya isyan eden Araplar anlatılırken sanki diğer halkların barış içinde kaldığı izlenimi verilir. Sanki kavga için illa ki bir 'dış mihraka' ihtiyaç varmışcasına.

Savaşı en çok isteyen "barış" der

Her savaşı kirlili, her sözü yalan üzerine kuranlar için ilk savaş kadar eskidir hile ve aldatmaca sanatı. Hatta savaşlarını bu ikili üzerine inşa ettikleri için barış hep uzakta kalır.

Kapitalizmin yeni dünyasında çok sevdiği beyin fırtınası oyunları takım çalışması, fikir üretimi artırılırken gerçek yaşamların gerçek kaderleri değiştirilir.

Amerika'da kendilerine "düşünce kuruluşları" diyen emperyalizmin savaş beyinleri geçtiğimiz aylarda bir oyun oynadılar. Brookings, American Enterprise ve Savaş Çalışmaları Enstitüleri bir gün süren simülasyon sonunda farklı senaryolarla aynı sona ulaşıyordu. Türkiye topraklarında büyük bir terör saldırısı yaşanmış, saldırı Suriye'den giren teröristler tarafından gerçekleştiği için Suriye yönetimi terörü beslemekle suçlanacaktı. Olmazsa Suriye devleti dolambaçsız olarak bizzat kendi ordusuyla Türkiye'ye saldıracaktı. Büyük bir saldırı olmasa da Türkiye karşı saldırıyla yanıt verecekti. Nisan 2013 tarihi üzerine kurulu oyunun tarih yaklaştıkça parçaları birleşiyor. Oynanan oyun üzerine komplo teorisi kurma derdinde değiliz. Yok o oyun oynanmasa da yaşanacak olan, kapalı kapılar arkasındaki senaryoların aldatmacalarla sahnelenmesinden öteye olmayacaktır. Savaşı masaya yatıranlar beyin fırtınasında en çok barıştan bahsederler.

Ve artık her savaşın haklı olması için senaryolar yazılıyor

Her yeni gün kağıt üstündeki çiziklerden ibaret sınırların değişmesi hayaliyle yanan yürekler için her olay yeni bir savaş habercisidir.

Emperyalistlerin savaşlarında iz düşümlerine bakın karşınıza çıkan tarihin sayfalarında defalarca yazılmış hikayeleri olacaktır. Emperyalistlerin ikinci paylaşım

savaşından birkaç yıl önce Almanya'da yaşanan Reichstag yangınına ve Uzun Bıçaklar Gecesi'ne bakın. Göreceğiniz savaşa hazırlanan Hitler'in adım adım muhalif zemini tasfiyesidir. Sinekkuşu operasyonuysa artık biten karşıtlığın kendi içindeki temizliğidir. Kendi meclisini yakıp komünistleri yargılayanlar uzun bıçakların çekildiği gece kendisini yaratan üyelerini katletmişti.

Şimdi dönüp kendi topraklarınızdan yansıyanları, gazete sayfalarında manşet gölgesinde çıkan haberleri okuyun. Dünyanın en fazla siyasi tutuklu sayısı tesadüf mü?

Tesadüf demek gizlenmiş gerçeği kabul etmektir. Bizse gerçeği aramaya devam ediyoruz. Tarih kitapları yazmasa da ezen için sistem hep aynı işler.

Almanya ikinci emperyalist paylaşım savaşına yürünen günlerin hemen öncesinde Polonya'yı işgal ettiğini açıklarken Gleiwitz'de bir Alman radyo istasyonuna yönelik Polonya askeri saldırısını gerekçe gösteriyordu. Fakat ne tesadüf ki Alman ordusunun büyük bir bölümü 24 saat dolmadan Polonya'yı işgale başlamıştı bile. Polonya hükümeti saldırıyı inkar etme şansı bile bulamadan teslim oluyordu. 31 Ağustos 1939'da Polonya üniforması giymiş SS görevlilerinin kendi topraklarına taciz ateşi açtığı savaştan sonra öğrenilecekti. Hitler Alman ulusuna ve dünyaya yaptığı konuşmada Polonya'nın Reich'a yaptığı "saldırı"ya yanıt olarak Polonya'ya birlikler gönderme kararını açıkladı. Nazi Partisi Basın Bürosu basına savaş sözcüğünü kullanmama 'hakkı' verdi.

Tarihin tekrerrü 1940'ın Avrupası'yla 2012'nin Ortadoğu'sunu birleştiriyor. Ne düşen savaş uçağının Suriye sınırındaki görevi açıklanıyor ne de Akçakale'ye düşen top mermisinin kim tarafından atıldığı. Devlet resmi açıklamayı yayımladığında sahteyle gerçeği karıştırmada ustalaşmış basın "katil Esad" haberini sunma hakkını kullanıyor. Daha patlamanın sıcaklığı topraktan çekilmeden Suriye ordusunun D-30 topuyla saldırdığı anlatılıyor.

Hayatı boyunca obüs görmemiş, bilgisayar başı devlet kalemşörleri suçlu ilanına eş, karşı saldırıyı övüyor. Suriye'ye yapılan misillemelerde tam isabet sağlandığını söylerken ölen asker sayıları tiraj rekabetiyle yükseliyor. Tezkere geçerken meclis ahırında vekil hayvanları tasmalarını kopararak savaş diye bağırırken gazete sayfaları alkışları yazıyor. Hatay'da, Akçakale'de savaş çıtırtkanlığını yükselten devlete karşı yürüyenerle polis savaşırken emekçiler bir yalana sürükleniyor.

ABD savaş baronlarının yükselen sınır tezi yerini - haklı savaşa bırakırken dünya yeni savaşlara uyandı. Artık yürütülen tek başına katliam politikası değildi. Haklılığını milyonların bilincinde var edebilmek için yaşamlar da işgal ediliyordu. Ve artık her savaşın haklı olması için senaryolar yazılıyor.

Savaş için bir adım, bir senaryo bazen de bir mermi...

"Savaş, hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir. (...) Birinci nokta bakımından şunu hatırlamak gerekir ki, iki hasımdan hiç biri diğeri için soyut bir kişi değildir, ve bu, direnişinin dış etkenlere bağlı olmayan unsuru, yani iradesi bakımından da doğrudur. Bu irade bütün bütün bilinmeyen bir şey değildir. Bugün ne olduğuna bakarak yarın ne olacağını öğrenebiliriz. Savaş hiç bir zaman birdenbire patlak vermez, yayılması ve genişlemesi bir anlık bir iş değildir. Bu itibarla, taraflardan her biri diğeri hakkında, ne olması ve ne yapması gerektiğine göre değil de, gerçekte ne olduğuna ve ne yaptığına göre, iyi kötü bir fikir edinebilir. Bununla birlikte, dört başı mamur bir yaratık olmayan insan mutlak kemal çizgisinin daima berisinde kalır, ve bu eksiklikler her iki taraf için de söz konusu olduğuna göre, değiştirici, düzeltici bir faktör rolünü oynarlar."*

Savaşa dair dünyanın kabul ettiği bu sözler ile savaş

ve barışı yan yana koyan burjuvaziye bir daha bakın. Gerçeği tersyüz ederek kendini var eden burjuvazi bu satırlar yazıldığında Nobel Barış Ödülü'nü Avrupa Birliği'ne verdiğini açıklıyordu. "Komite kıtanın 2. Dünya Savaşı sonrasında birleşmeyi başardığını ve 1989'da Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra da eski komünist ülkelerde istikrarın sağlanmasına yardımcı olduğunu söyledi."**

Bu satırlarla servis edildi ödül. Kıtanın bir savaşın ardında yeni bir savaş için birleşmesi, "istikrarın sağlanmasına yardımcı" olabilmek adına Balkanlar'dan Kafkaslar'a elini hep emekçilerin üzerinde tutması barış ödülüne layık oldu. Yaşlı kıtanın ordularını birleştirme hayaliyle yola çıkan, silah sanayinde önemli bir satıcı güç olan Avrupa burjuvazisi artık göğsünde gireceği savaşları hak ettiğini gösteren barış madalyalı!..

"Hafıza önemli bir ödev"

"Bu kitap küreselleşmeyi ona en çok ihtiyaç duyan ama meyvesini en az yiyenlere, yani dünya üzerindeki yoksullara, mülksüzlere, zayıflara ve marjinal nüfuslara yararlı hale getirme yolları arayan, uzun vadeli bir projede –hem entelektüel hem de kişisel anlamda– bir geçiş ve durak oluşturmaktadır. Geçiş diyorum çünkü yine küreselleşmenin bir ürünü olan gaddarlığın pençelerinden kurtarılmadığı müddetçe umut hakkında edilen laflar laf-ı güzafıdır."***

Coğrafyamızı terk ediyoruz. Zamanımızı bir asır geri alıyoruz. Hatırlatılacak olan ezilenlerin hikayesi olunca toprak anaya sormak gerekir kanla beslendiğinde bulutlardan yağın gözyaşı kaç nesli büyüttü diye... Umudu savaşta gaddarlığın elinden alabilmek için yerkürenin her karışına bakmak gerekiyor..

Kolombiya topraklarında köleliği sistematize edecek ilk katliamlardan biri "Kauçukçular Soykırımı" gerçekleşirken binlerce ölümün acısına bugün Kolombiya Devlet Başkanı Juan Manuel Santos Calderon 'sahip' çıkıyor.****

Santos gibi devletin resmi başkanlığı yanında gedikli bir burjuva hizmetkarı için bu kadar gözyaşı niçin? Örtmesi gereken katliamlar çokken, FARC'ı tasfiye masasına çağırırken oynanacak oyunun senaryosunda Santos'a üç damla gözyaşı düşer. Tanımadığı azınlıkların sayısını bile bilmeyen devlet başkanı faşist katil Llanos'un yargı önünde olmasını şova çevirirken kendi gibi katillerin aynı nehirde ellerini yıkadığını unutturmak istiyor. *****

Bugüne, bu topraklara dönün. Adı darbecileri yargılamak, Dersim Katliamı'yla yüzleşmek olarak aynı tiyatro oyununun sahnelendiği göreceğiz. Gerçeği, umudu beklememek için, her bir savaşın haklılığını kendimiz yaratmak için, burjuvaziden silahlı çekip almak için tarihin sayfalarında daha çok dolaşalım...

T. Kor

* Carl Von Clausewitz - Savaş Üzerine

** Türkiye, Avrupa Birliği'ne Nobel getirdi (Radikal / 12.10.12)

*** Arjun Appadurai - Küçük Sayılardan Korkmak: Öfkenin Coğrafyası Üzerine Bir Deneme

**** Casa Arana adlı Perulu bir kauçuk şirketi, yerli halkı köleleştirip zorla çalıştırmak için güneydeki La Chorrera bölgesinde 1912 ile 1929 arasında, Kolombiya Devletinin fiili, dolaylı ve resmi suç ortaklığıyla yaklaşık 100 bin yerliyi katletti, binlercesi işkence gördü ve insanlık dışı koşullarda ölünceye kadar çalıştırıldı.

Kolombiya devlet başkanı Santos, "Dönemin Kolombiya hükümeti, yerlilerin yaşamını ve kültürlerini korumanın, multietnik ve çokkültürlü olarak gördüğümüz bu toplum için ne denli önemli olduğunu anlayamadı. Vatanimizin hafızasına katkı yapmak, şimdi bizim için çok önemli bir ödevdir" dedi. Kolombiya hükümeti ülkede resmen 87 yerli grubu tanıyor, Kolombiya Yerliler Örgütü ise bu sayının 102 olması gerektiğini savunuyor.

***** Kolombiya'da faşist Birleşik Öz Savunma Güçleri paramiliter örgütün lideri 1997 yılında Mapiripan köyü sakinlerine yapılan katliama katıldığını itiraf etti. Öldürülen kişilerin bedenleri parçalanıp nehre atıldığı için katliamda kaç kişinin hayatını kaybettiği tam olarak bilinmiyor.

Davutoğlu: "Asıl biz kapadık!"

Türkiye'nin savaş ve saldırganlık politikaları son olarak Suriye uçağının gerçek dışı iddialar ile Esenboğa Havalimanı'na indirilmesiyle tırmanmıştı. Türkiye'nin provokatif tutumuna gerekçe olarak gösterilen askeri malzemelerin uçaktan çıkmaması, kof savaş kışkırtıcılığını da göstermiş oldu. Bu provokatif ve ciddiyetsiz tablo karşısında Suriye cephesi önce görüşme çağrısı yaptı, ardından ise hava sahasını Türkiye uçaklarına kapattığını açıkladı.

Böylesi bir tutumu belli ki beklemeyen Ankara'nın savaş bakanı Davutoğlu, hızla hamle yaparak düştükleri durumdan kurtulmaya çalıştı. Ancak savaş çıkarmak

için çırpınan ve bu sırada da güçlü devlet imajı çizmeye çalışan savaş bakanı, kurtulmaya çalışırken kendini daha da komik bir duruma düşürdü.

Konya'da katıldığı bir törende Suriye'nin hava sahasını kapaması üzerine sorulan bir soruyu yanıtlayan Davutoğlu, önce Türkiye'nin hava sahasını kapattığını ama basına duyurmadığını iddia etti. "asıl biz kapattık" serzenişleriyle konuşan ve Suriye'nin altında kalmamak için komik bir tablo ortaya koyan bakan şunları söyledi:

"Türk Hava Sahası'nın, kendi halkına savaş açmış bir rejime herhangi bir şekilde destek sağlamak üzere askeri bakımdan yapılacak uçuşlara kapanmış olduğunu zaten teyit etmiştik. Dolayısıyla Suriye yönetiminin bu açıklamasının bizim açımızdan bir kıymeti harbiyesi yoktur."

Suriye'nin tutumunu küçük düşürme çabalarının ardından bakan kararın Türkiye'yi etkilemeyeceğini açıklamak için de benzer bir yol izleyerek zaten Suriye hava sahasını "by-pass" ettiklerini, sivil uçakların bu bölgeyi kullanmadığını söyledi.

Davutoğlu'nun küçük düşürücü açıklamaları son olarak Suriye'nin görüşme taleplerinin değerlendirmesiyle sürdü. Davutoğlu Suriye'nin "Doğrudan temas kuralım" teklifine dair "Bunların hepsi zaman kazanma, dünya kamuoyuna şirin görünme çabaları" dedi.

Ankara cephesinden yapılan bu açıklamalar Türkiye'nin savaş kışkırtıcılığı yapmaya çalışırken bile nasıl beceriksiz ve aciz bir tablo çizdiğini gösteriyor.

Yine mi "Barış gücü"?

Savaş kışkırtıcılığını tüm hızıyla sürdüren Türkiye, emperyalist şeflerden de desteğini arttırmak için elinden geleni yapıyor. Tampon bölge önerisi destek görmezken BM'nin 3 bin kişilik barış gücü göndereceği haberleri basına yansıdı.

Suriye'de süren iç savaş tablosu, bir yandan başta Türkiye olmak üzere emperyalistler ve uçakları tarafından kışkırtılırken bir yandan da demagoji malzemesi yapılarak dış müdahalelerin önü açılmaya çalışılıyor. Son olarak Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği'nin

Suriye Özel Temsilcisi Lahdar Brahimi Suriye'ye yönelik emperyalist planlara dair açıklamalarda bulundu.

Brahimi'nin açıklamalarından yansıyanlara göre Birleşmiş Milletler'in Suriye'ye 3 bin kişilik barış gücü göndermesi planlanıyor. Suriye'ye gönderilecek "Barış gücü"nde Türkiye ve Arap ülkelerinin tarafsız olmadıkları gerekçesiyle yer almamaları öngörülüyor. İngiliz ve ABD'li askerlerin ise Irak ve Afganistan'daki rolleri nedeniyle katılmamaları önerilirken birliğin Fransız, İspanyol, İtalyan, Alman ve İrlandalı askerlerden oluşması öneriliyor.

Sunday Telegraph gazetesinin yer verdiği haberde Avrupa ülkelerinin bu öneriye sıcak bakmayacağını tahmin edildiği belirtiliyor. Brahimi'nin Cumartesi günü gerçekleştirdiği Türkiye ziyareti sırasında gündeme getirdiği düşünülen "Barış gücü" önerisinin Ankara tarafından nasıl karşılandığı ise bilinmiyor.

Barış gücünün kanlı tarihi

BM'ye bağlı barış gücünün bugüne kadar gittiği yerde kan ve yıkım dışında bir sonuç yaratmadığı biliniyor. BM Lübnan Geçici Görev Gücü'nün (UNIFIL) uğursuz görevi 1978'de İsrail'in Lübnan'dan çekilmesini koordine etmek amacıyla başlamıştı. Ancak bunca yıldır İsrail çekilmezken barış gücü emperyalizmin bir çok ülkeye müdahalesinin dayanağı haline geldi. 2006'da ise İsrail'in Lübnan'a saldırısının ardından genişletilen "Barış gücü"nü asker sayısı 15 bine ulaştırdı.

Lübnan dışında da BM'ye bağlı Barış gücü, Balkanlar'dan Ortadoğu'ya kadar bir dizi gerilimli alana müdahalede bulundu. Sözde barış adına gidilen her yerde katliamlar ve kaos ortamı tırmandı.

Bugün emperyalistlerin timsah gözyaşları dökerek demagoji malzemesi yaptığı Srebrenitsa katliamı sırasında da BM'ye bağlı bir barış gücü görev yapıyordu ve katliama çanak tutmuştu.

Söz, basın, eylem ve örgütlenme özgürlüğü için

Sokağa, eyleme, mücadeleye!

Şırnak Asliye Ceza Mahkemesi, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun ve 5728 sayılı Kanun'un 422. maddesiyle değiştirilen 28. maddesinin, Anayasa'nın sosyal hukuk devleti ilkesi, eşitlik ilkesi, suç ve cezaların şahsiliği prensibi (2., 10. ve 38. Maddeler) ilkelerine aykırılığı savıyla iptalini istemiştir. Anayasa Mahkemesi, anayasaya aykırılık gerekçesiyle iptal istemini esaslan inceleyerek 15 Mart 2012 tarihinde kararını vermiş, ne var ki karara ilişkin gerekçesini ancak 13 Ekim 2012 tarihinde Resmi Gazete'de yayınlanmasıyla duyurmuştur. Mahkeme, Şırnak Asliye Ceza Mahkemesi'nin bu çok önemli iptal istemini, sınıfın adalet talebini beklenildiği gibi reddetmiştir.

Şırnak asliye Ceza Mahkemesi, davada yargılanan sanıkların müdafilerinin başvurusunu ciddi bularak anayasaya aykırılık başvurusunda bulunmuştur. Bulunma gerekçeleri şöyledir;

Gerekçe: 2911 Sayılı Yasanın 28. maddesi, toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanuna muhalafet etme suçunun en basit halini düzenlemiştir. Buna göre, 6008 sayılı Yasa ile değiştirilmeyen 2911 sayılı Yasanın 28/1. maddesi Kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşlerini düzenleyen, yöneten veya bunların hareketlerine katılanları zor kullanma ya da ihtara dahi gerek olmadan kendiliklerinden dağılmaları halinde 1 yıl 6 ay (18 Ay) hapis cezasından başlayarak cezalandırmaktadır.

6008 sayılı Yasa ile değişik 32. Madde ise; Kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşlerini düzenleyip ihtar veya zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar eden kişileri 9 ay hapis cezasından başlayarak cezalandırmaktadır.

Diğer bir anlatımla, mahkeme 2911 Sayılı Yasaya Muhalefet Suçu'nu oluşturan eylemin basit haline, en az 18 Ay ceza verilmekteyken, eylemin daha ağır ve nitelikli haline 9 Ay ceza verilmesi Anayasanın eşitlik ve sosyal, demokratik devlet ilkesine aykırı olmalıdır, demiştir.

Gerekçe; 2911 sayılı Yasanın 33. maddesine göre 23. maddesinde sayılan silahlar ile katılma eylemi için altı aydan üç yıla kadar hapis cezası öngörülmüş ve söz konusu toplantı ya da gösterinin kanuna aykırı olması halinde 32. maddeye göre de ceza verileceği hüküm altına alınmıştır. 2911 sayılı Yasanın 32/1. maddesinde de altı aydan üç yıla kadar hapis cezası 2. fıkrasında da görevlilere karşı cebir veya tehdit kullanarak direnme durumunda da TCK'nın 265. Maddesinin (Görevli Memura Mukavemet) uygulanacağı öngörülmüştür.

Bu duruma göre anılan 33. madde gereğince kanuna aykırı gösteri veya toplantıyı düzenleyip ihtar ve zor kullanmaya rağmen dağılmayan hatta görevlilere taş ve sopalarla saldıran kişilere 33/1 gereği 6 ay, 33/2 deki atıf nedeni ile 32/1 gereği 6 ay ve 32/2 gereği (TCK'nın 265/1. maddesi) 6 ay olmak üzere toplamda en az 18 ay hapis cezası verilebilecektir.

Halbuki 2911 sayılı Yasanın 28/1. maddesine göre silahların bulunmadığı Kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşlerini düzenleyen yöneten veya bunların hareketlerine katılanlar ihtar veya zor kullanma dahi olmadan kendiliklerinden dağılmaları halinde dahi 18 ay hapis cezası ile cezalandırılacaklardır.

Yani 2911 sayılı Yasanın 32. ve 33. maddelerinde değişiklik yapılırken 28. maddeye dokunulmaması

Yasanın sistematığına uygun olmadığı gibi mezkur 28. maddeyi Anayasamızın 2. ve 10. maddelerine aykırı hale getirmiştir, demiştir.

Şırnak Asliye Ceza Mahkemesi'nin anayasaya aykırılık gerekçesiyle iptal istemi bütünlükle değerlendirildiğinde 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nda birçok değişiklik yapılmasına, bazı cezaların alt hadde indirilmesine rağmen yasa dışı toplantı ve gösteri yürüyüşlerine katılmanın basit haline verilen cezanın değiştirilmemesi, sadece gösteriye katılmanın cezasının 18 ay olmasına karşın, *toplantı veya gösteri yürüyüşlerini düzenleyip ihtar veya zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar edenler hakkında 9 ay hapis cezasının verilmesinin adalet duygusunu zedeleyeceği, Anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olacağı, Ceza hukukunun evrensel iki temel normuna "suç ve cezaların kanuniliği" ile, "suç ve cezalar arasında ölçülülük" ilkelerine aykırı olacağını savunmuştur.*

Ne var ki Anayasa mahkemesi, yerel mahkemenin başvurusunu, kanun koyucunun, kamu düzeninin korunması amacıyla ceza hukuku alanında düzenleme yaparken, hangi eylemlerin suç sayılacağı, suç sayılan bu eylemlerin hangi cezai yaptırıma bağlanacağı, cezayı ağırlaştırıcı ve hafifletici nedenlerin belirlenmesi gibi konularda anayasal sınırlar içinde takdir yetkisine sahip olduğunu devamlı, kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşleri düzenlemek, yönetmek veya bunların hareketlerine katılmak suçunu, bu suçu silahlı ya da silahsız işleyenlere nazaran daha ağır cezayla cezalandırılmalarını öngören itiraz konusu yasa maddesinin kanun koyucunun takdir yetkisi içinde kaldığını, hukuk devleti ilkesine aykırılık bulunmadığını, bu nedenlerle, itiraz konusu yasa maddesinin Anayasa'nın 2., 10. ve 38. maddelerine aykırı olmadığından iptal isteminin reddine karar verdiğini hükme bağlamıştır.

Karar incelendiğinde Şırnak Asliye Ceza Mahkemesi'nin hem başvuru gerekçesinin, hem de iptal isteminin kanuni ve hukuki temelli bir dayanağı olduğu, hükmedilecek cezaların suçların ağırlık derecesine göre verilmesi prensibi ve kamu vicdanı açısından önemli bir başvuru olduğunu belirtmek gerekli. Ne var ki Anayasa Mahkemesi, hergün adaletsiz ve orantısız ceza yağdırmaya devam eden toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununun bu sakat maddelerini yasadan ayıklamak yerine, siyasi iktidar "neylerse güzel eyler" demeyi tercih etmiştir.

Mahkeme salt bir gösteriye yahut toplantıya katılmanın 18 ayla cezalandırılmasında bir beis görmemiştir. Kanun yerindedir, takdir hakkı da siyasi iktidardır, ister 18 ay yapar isterse 18 yıl demiştir...

Kanunların Anayasaya uygunluğunu denetleyen bir kurum düşünün, yasada öngörülmüş suçun basit halinin 18 ay, suçun ağırlaşmış halinin ise 9 ay ceza olarak yasa da yer almasında bir kanuna aykırılık görmüyor. Bu karar bir yandan uygunluk ve aykırılık denetimi yapan ülkenin en önemli kurumunun dahi vermiş olduğu kararlarının ne denli siyasi ve taraflı olduğunu da bir göstergesi. Diğer yandan toplumsal muhalefetin sesinin kısılması, sokağa çıkan her kesimin, sıradan bir yürüyüşe katılanların dahi ağır cezalarla karşı karşıya kalacağı bir göstergesi.

Toplumsal muhalefetin sokağa çıkmasını istemeyen, sınıflar mücadelesinin ivme kazanmasından korkanlar yıllarca verilen mücadeleler sonucunda elde edilen kazanımları dahi tirpanlamaya çalışmakta ve her fırsatta sokağa korku salmaktalar.

Anayasa'nın 34. maddesi ile tanınan izin alınmaksızın basın açıklaması ve toplantı, gösteri yürüyüşleri yapma hakkı 2911 Sayılı Yasa ve Terörle Mücadele Kanunu ile etkisizleştirilmeye ve her durumda kamu güvenliği bahane edilerek hakkın kullanımı engellenmeye çalışılmaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin tarihsel bakımdan da önemli bir döneme düşen bu kararı ile, mahkeme siyasi iktidarın yerine söz söyleme cüretinde bulunmuştur. Savaş çığırtkanlığının arttığı gün be gün kirlenmiş bir savaşın içine itildiğimiz, gazeteci, avukat, doktor, öğrenci olmak üzere tüm kesimlerin hapisanelere kapatıldığı, yıllarca tutuklu yargılandığı, yasal ve hiçbir suç unsuru içermeyen basın açıklamalarının "terör örgütü propagandası" na dönüştüğü, cenazesine sahip çıkanların dahi tutuklandığı bu cehennem günlerinde Anayasa Mahkemesi'nin rolü oldukça önemlidir. Verilen mesaj ise bütünlüklü okunmalıdır: Sokağa çıkma! Muhalefet etme! Basın açıklamasına dahi katılma! Bu benim anayasal hakkım deme çünkü cezası 18 ay!

Tüm bu yıldırma politikalarına, kamu vicdanını yaralayan kararlara karşı, toplumsal muhalefetin vereceği en tok cevap ise, sınıfın örgütlü bir biçimde sokağa çıkması, bunu yaparken adalet talebini mahkemelerde, alanlarda haykırması ve mücadelelerin kanunla değil sokakta yazıldığını göstermek olmalıdır.

Av. Zeycan Balcı Şimşek

Mücadele Postası

“Masum” ve “huzurlu” bir yaşam için devrimciyiz!

Devrimci mücadele, mevcut düzenin işçi ve emekçi kitlelerin yaşamlarını çekilmez hale getirdiği anlarda daha iyi bir yaşam özelemleriyle gelişen ve insanca yaşanacak bir dünyanın kapılarını aralayacak olan tek çıkar yoldur. “Devrimcilik” kurulu düzeni “zor” yoluyla yıkarak yerine tüm pisliklerden arınmış yeni insanı, yeni kültürü yaratmaktır. Yani devrimci mücadele işçi ve emekçilerin tek alternatifi olan sosyalist düzeni kurmanın en gerçekçi ve en bilimsel aracıdır. Devrimci örgüt, yukarıda söylediğimiz hedefler doğrultusunda örgütlenen, mevcut düzenin yasalarının ve sınırlarının kontrol edemediği ve dolayısıyla tehdit olarak algıladığı yapıdır. İlegal-ihtilalci özellikleri barındıran, devrimi gerçekleştirecek olan kitlelere öncülük edecek ve devrimi yönetecek bu mekanizma, mevcut düzenin bekasını sağlayan, onu koruyan yapıların ise hedefindedir. Silahlı mücadele ise devrimci bir örgütün dönemin koşullarına uygun olarak savunma ya da ayaklanma anlarında hücum amacıyla kullandığı bir yöntemdir. Dolayısıyla baskı ve terör aygıtlarının gayri-meşru ilan ettiği bu araçlar işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların gözünde meşrudur!

“Terörizm, terörist” sözcükleri Türkiye’de devrimci örgütleri karalamak ve devrimci örgütlere sempati duyan kitleleri korkutmak için yaygınlaştırılmıştır. Aynı zamanda “suçlu” yerine “terörist”, “siyasi şube” yerine “terörle mücadele şubesi”, “yasadışı örgütlerin” yerine ise “terör örgütleri” kavramları bilinçli bir çabıyla yerleştirilmiştir. Devrimcilik “aşırı ve radikal” olmakla suçlanarak içi boşaltılmaya çalışılmış, devrimciler bu çabalarla ehlileştirilemeyince kara propogandaya başvurulmuştur. Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube’sini hazırladığı son video da bu politikaların bir parçasıdır ve amatörce devrimci mücadeleye saldırmaktadır.

Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan video **sermaye devletinin devrimci mücadeleden ve kitlelerin örgütlenmesinden duyduğu korkunun** bir dışavurumudur aynı zamanda. Ailelere seslenen “çocuklarınızı terörün elinden koruyun” çağrısı, gelecekte duyulan korkunun bastırılmasıdır. Videoda konuşan ses ailelere “**siz hayatın ‘masum’ tarafında yaşarken terör örgütleri boş durmuyor, sizin hayatınızı mahvetmek için plan yapıyor**” diyor. Mücadeleye katılan, gelecekte için mücadele eden gençlerin bu örgütler tarafından kullanıldığı ifade ediliyor. Ailelere “Bu örgütler, küçük hak arama eylemleriyle çocuklarınızı elinizden alır ve canavarca yutar” deniliyor. Filmde ‘mahvolmuş bir aile’ tablosu sunularak ‘kandırılmış kişilerin’ sonunun canlı bomba olacağı söyleniyor. Sonunda ise “tuzakları bozmak için biz her zaman yanınızdayız” mesajı veriliyor.

Filmi izleyen hiçkimsenin bu iğrençlik karşısında öfkelenmemesi imkânsızdır. Zira toplumda da saygın bir yeri olan devrimci mücadelenin böylesine aşağılıkça hedef alınması **kabul edilebilir değildir**. Binlerce insanın daha iyi bir yaşam için uğruna öldükleri ve karşılıksızca bedel ödedikleri devrimci mücadele **yoldaşlığın, bağlılığın, fedakârlığın** üzerinden yükseliyor. Videoda sunulduğu gibi devrimciler kendilerine gül verildiği için değil bu düzenin kirli, yoz bataklığından kurtulmak için örgütleniyorlar. **Aksine hiç kimseye gül bahçesi vaat edilmiyor**.

Devrimcilerin mücadeleye katılmadan önceki yaşamları videoda bahsedildiği gibi “**muhteşem**” değildir. Açlığa, yoksulluğa mahkûm edilen milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamlarına her geçen gün yeni kölelik zincirleri ekleyenler ikiyüzlüce bir yaşantıdan bahsediyorlar. Bu yüzden söyledikleri yalanların işçi ve emekçilerin gözünde hiçbir inandırıcılığı yoktur. Bizler bu düzenin bize sunduğu karşısında “**el kapılarının yok değil de imkânsız olduğu, sevgililerin ne şan ne para vefadan başka bir şey beklemediği, bahtiyarlığın yurttaş ödevi sayıldığı, ihtiyarlığa gölgeli bir bahçeye girer gibi girildiği ve çocukların kırmızı elmalar gibi güldüğü**” bir masumluğu yaratmak için savaşımaya devam edeceğiz.

Bu düzenin “**ailelerimizi kazanmasına**” izin vermeyeceğiz! Onların **huzuru ve mutluluğu** için mücadele etmekten hiç vazgeçmeyeceğiz!

Z. Eylül

Sosyalizm kazanacak, ZAFER kavgada yaşayacak!

Yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitiren TKİP sempatisini Zafer Aktan, vasiyetine uygun olarak, 11 Ekim günü Malatya’nın Doğanşehir İlçesi, Dedeyazı Köyü’nde sonsuzluğa uğurlandı.

Yoldaşları ve dostları Zafer Aktan’ı verdiği mücadelenin onur ve gururuna yakışır bir şekilde alkışlarla uğurladı. Törenin kitlesel olması ve yöre halkının alışlagelmiş cenaze törenlerinden farklı olması dikkat çekiciydi.

Zafer Aktan, uzun yıllar farklı coğrafyalarda bulunmasına rağmen mücadelenin sınır tanımadığının göstergesi oldu ve aynı kararlılığıyla, azmiyle her gittiği yerde nefes almayla özdeş hale getirmiş olduğu mücadelesini sürdürdü. Vasiyet ettiği üzere, cenaze töreninin dahi devrim ve sosyalizm propogandasına katkı sunmasını sağlayarak mücadeleye devam ettiğini cenaze töreninde de gösterdi. Parti bayrağına sarılı tabutu dostlarının omuzlarında taşındı ve Aktan isteğine uygun olarak defnedildi.

Törende konuşma yapan bir yoldaşı özetle, Aktan’ın hayatını ve mücadele hikayesini kısaca anlattı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

**Parasız eğitim yalanlarına,
ticari eğitime,
emperyalist savaş ve
saldırganlığa
karşı**

**6 Kasım'da
alanlara!**